

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
The Problems of Studying Home Economics Profession
in Faculty of Home Economics
at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกีจ
SAKARIN HONGRATTANAVORAKIT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
The Problems of Studying Home Economics Profession
in Faculty of Home Economics
at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกีจ
SAKARIN HONGRATTANAVORAKIT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัญหาการเรียงวิชาสี่คหกรรมศาสตร์ของ
นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ นามสกุล ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ
ชื่อปริญญา คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์
คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมทรง สีตลาเย็น)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้นับ
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชฎามัทร์ กี่อาริโย)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ชื่อ นามสกุล	ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา และคณะ	คหกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 318 คน โดยการสุ่มแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา และสถิติอ้างอิง

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมอยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.37 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านผู้เรียนอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.32 ด้านบริหารการศึกษาอยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.40 ด้านวิชาการอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.23 ด้านกิจการนักศึกษาอยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.35 และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 2.55 เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาโดยจำแนกตามเพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับการจำแนกตามระดับชั้นปีโดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ปัญหาการเรียน วิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ นักศึกษา

Thesis title	The Problems of Studying Home Economics Profession in Faculty of Home Economics at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon
Author	Sakarin Hongrattanavorakit
Degree	Master of Home Economics
Major program	Home Economics
Academic Year	2014

ABSTRACT

The objectives of this research are to study and compare the problems of studying of Home Economics Profession, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. The study is divided into Problems of students, education administration, academic, students affairs and the environment in the university. The independent variables in this study are gender, year level, department, and students' achievement. The sample were 381 of students who studying in the first academic year of 2014. The sample were taken from a stratified random sampling and collecting data by using questionnaires. Data were analyzed by using descriptive statistics and inferential statistics.

The findings found that the overall problems was at the low level at the mean score of 2.37. The problems area of students were at the low level at the mean score of 2.32. The problems area of education administration were at the low level at the mean score of 2.40. The problems area of academic were at the low level at the mean score of 2.23. The problems area of student affairs were at the low level at the mean score of 2.35 and the problems area of environment in the university were at the moderate level at the mean score of 2.55. After comparing all the problems of studying with the independent variable; gender, department, and students' achievement, it was found that the difference was not significant. year level of studying were significant at the level of 0.05

Keywords : The Problems Studying, Home Economics Profession, student

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีจากความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ และข้อคิดเห็นเพิ่มเติมจนทำให้การทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้ศึกษาขอบพระคุณในความกรุณา เป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์สมทรง สิตลายัน ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์และให้คำแนะนำพร้อมให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อภิญา มานะโรจน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพรธน บุญยรัตกลิน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขณา จาตกานนท์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์นิอร ดาวเจริญพร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ คหกรรมศาสตร์ คอยช่วยเหลือให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชรพรธน ตริศักดิ์ศรี ที่ให้ความกรุณาอย่างสูง คอยช่วยเหลืออบรมสั่งสอนทั้งการเรียน การทำวิจัย และคอยดูแลชี้แนะในการทำวิทยานิพนธ์ให้ประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์อันมีคุณค่า และซาบซึ้งถึงความเมตตา ความกรุณาของครอบครัวตริศักดิ์ศรีเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณคณาจารย์ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้ง 6 สาขา ที่คอยช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเครื่องมือวิจัย

ขอบคุณเพื่อน พี่ น้อง นักศึกษาระดับปริญญาโทรุ่นที่ 5 ทุกคนที่คอยช่วยเหลือสนับสนุน ในทุกๆสิ่งจนการทำวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์

ความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ขอมอบเป็น เครื่องบูชาแด่พระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ ประสาขาวิชาความรู้และปลูกฝังคุณธรรมความดีให้กับผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณด้วยความรักและความเคารพอย่างสูง

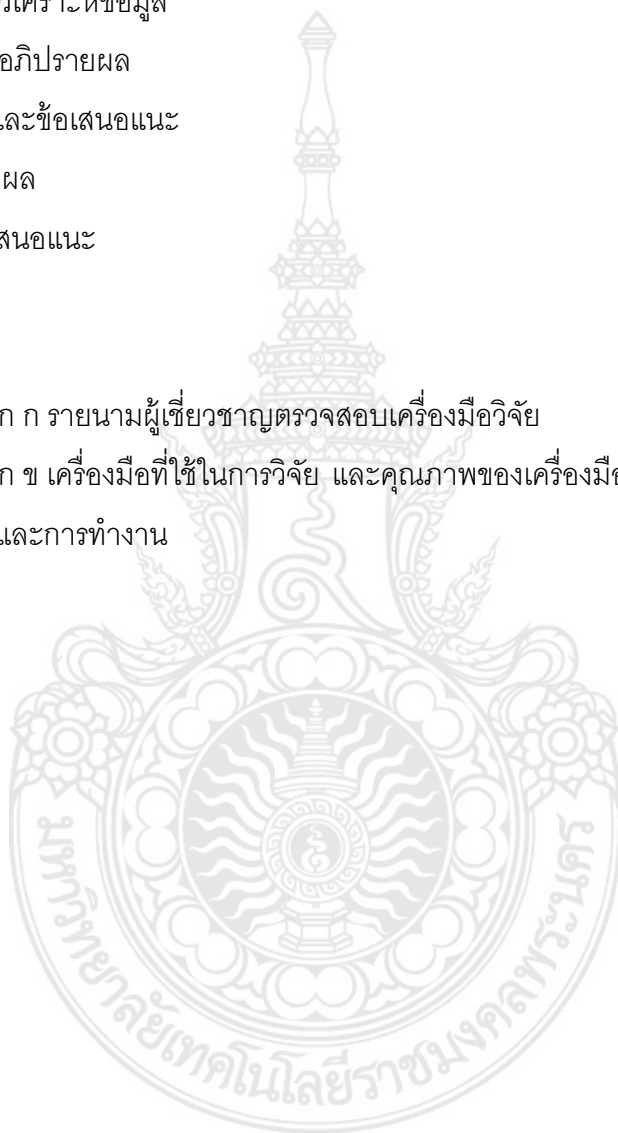
ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(ก)
Abstract	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
สารบัญตาราง	(ฉ)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	7
1.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	8
1.5 สมมติฐานของการวิจัย	9
1.6 กรอบแนวความคิดของการวิจัย	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
1.8 นิยามศัพท์	10
1.9 คำสำคัญ	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	12
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	72
3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	72
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	75
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	79
3.4 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	80
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	81

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล	82
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	82
4.2 การอภิปรายผล	104
บทที่ 5 สรุปผล และข้อเสนอแนะ	117
5.1 สรุปผล	117
5.2 ข้อเสนอแนะ	122
เอกสารอ้างอิง	125
ภาคผนวก	131
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	132
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และคุณภาพของเครื่องมือ	134
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	147

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เข้ารับการศึกษานในปีการศึกษา 2554 - 2557 จำนวน ตามชั้นปีที่กำลังศึกษา	74
4.1	จำนวนและร้อยละของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	85
4.2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน	87
4.3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านบริหารการศึกษา	88
4.4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านวิชาการ	90
4.5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านกิจการนักศึกษา	92
4.6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน	95
4.7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหา การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมทุกด้าน	97

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.8	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามเพศ	98
4.9	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นปี	99
4.10	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นปี เป็นรายคู่	100
4.11	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามสาขาวิชา	102
4.12	เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	103

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลในสังคมถือเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ได้กำหนดแนวคิดและทิศทางการพัฒนาประเทศไว้ส่วนหนึ่งเพื่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 จำเป็นต้องยกระดับคุณภาพคน การสร้างเสริมองค์ความรู้ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ยุทธศาสตร์การพัฒนากองเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งสร้างกระแสสังคมให้คนไทย มีนิสัยใฝ่รู้ รักการอ่านและส่งเสริมการเรียนรู้ควบคู่กับการส่งเสริมให้องค์กร กลุ่มบุคคล ชุมชน ประชาชน และสื่อทุกประเภทเป็นแหล่งเรียนรู้ อย่างสร้างสรรค์ การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนให้มีมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล (สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555) สำหรับแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ได้กล่าวถึงสถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา ส่งผลกระทบต่อคนและสังคมไทยกล่าวคือ คนไทยได้รับการพัฒนาศักยภาพทุกช่วงวัย แต่ยังมีปัญหาด้านสติปัญญา คุณภาพการศึกษา ผลการพัฒนาช่วงวัยพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพทำให้เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น ขณะที่วัยทำงานภาพรวมกำลังแรงงานมีการศึกษาสูงขึ้น การเรียนต่อสายอาชีพศึกษายังไม่สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนระดับกลางของประเทศ ปัจจุบันปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดเป็นภัยร้ายที่ส่งผลกระทบต่อกลุ่มเด็ก และเยาวชนอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ได้มีการสำรวจพบว่า ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดเพิ่มมากขึ้นจากร้อยละ 19.2 ในปี 2552 เป็นร้อยละ 51.3 ในปี 2553 นอกจากนี้ผลกระทบจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้กลุ่มเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มเล่นการพนันมากขึ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) นอกจากนี้จากการสำรวจวิกฤตทางสังคมที่กระทบต่อนิสิตนักศึกษาปี พ.ศ. 2550 ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาซึ่งได้ทำการสำรวจเมื่อเดือนมีนาคม - เมษายน พ.ศ. 2550 พบว่ามีการประพฤติตนที่ไม่เหมาะสมของนักศึกษา

ในเรื่อง การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การเสพสุรา บุหรี่ ยาเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การพนัน การใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และอื่นๆ (เครือข่ายอุดมศึกษาภาคกลางตอนบน, 2556)

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ปี 2559 ว่าอุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติ อย่างยั่งยืน สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตบนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทสูง ในประชาคมอาเซียน และมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติจุดเน้นเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ มีศักยภาพตรงตามความต้องการของสังคม มีความสามารถวิเคราะห์ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ มีสุขภาพ ทั้งร่างกายและจิตใจ เน้นการใช้กลยุทธ์ผ่านการนำองค์กรเชิงรุก และกลยุทธ์การเงิน รวมทั้งพัฒนา อาจารย์ให้มีความเชี่ยวชาญด้านการสอน และการวิจัยเพื่อให้ได้บัณฑิตที่พึงประสงค์ทำให้สังคม มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยประกาศใช้กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF : HEd) เป็นกรอบที่แสดงระบบ คุณวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ระดับคุณวุฒิ การแบ่งสายวิชา ความเชื่อมโยงต่อเนื่องจากคุณวุฒิระดับหนึ่งไปสู่ระดับที่สูงขึ้น มาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิ ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ ปริมาณการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเวลาที่ ต้องใช้ การเปิดโอกาสให้มีการเทียบโอนผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต รวมทั้งระบบและกลไกที่ให้ความมั่นใจในประสิทธิผลการดำเนินงานตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษาว่าสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุ คุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555) สำหรับประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนา การผลิตบุคลากรเพื่อพัฒนาประเทศจึงเป็นภารกิจที่สำคัญของ สถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบุคลากร หรือการผลิตบัณฑิตที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านความรู้ ความสามารถ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อน ต้องอาศัยความพร้อมทั้งฝ่ายสถาบันการศึกษาและฝ่ายนักศึกษา ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดขาดความพร้อม การเรียนการสอน หรือการผลิตบัณฑิตย่อมได้ผลไม่เต็มที่ ความไม่พร้อมนั้นอาจเกิดจากสถานศึกษา เช่น ขาดอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถ ขาดอุปกรณ์การเรียนการสอนหรือขาดห้องสมุดที่ดี รวมทั้งความไม่พร้อมอาจเกิดจากนักศึกษาที่เข้าศึกษาในแต่ละปีมีความแตกต่างกันหลายด้าน เช่น ด้านสติปัญญา ร่างกาย สังคม ตลอดจนถึงเงินทุนเพื่อการศึกษา (สำเนา, 2537)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยเป็นคณะต้นแบบ ที่ผลิตบัณฑิตมืออาชีพเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานระดับสากล

สร้างบัณฑิตพร้อมเข้าสู่อาชีพ สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม เพื่อถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคการผลิต ภาคบริการ และชุมชน ให้บริการแก่สังคม เพื่อสร้างอาชีพอิสระและการพัฒนาอาชีพโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และรักษาสีงแวดล้อม โดยมีการจัดการเรียนการสอนทางด้านคหกรรมศาสตร์มาตั้งแต่ พ.ศ 2481 ซึ่งยาวนานกว่า 76 ปี ปัจจุบันเปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2556) การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีเป็น 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น มีระบบการศึกษาแบบทวิภาค การเรียนการสอนรายวิชาภาคทฤษฎี รายวิชาภาคปฏิบัติ การฝึกงานหรือการฝึกภาคสนาม และการทำโครงการหรือกิจกรรมการเรียน ระยะเวลาการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 120 หน่วยกิต ใช้เวลาศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และไม่เกิน 12 ปี และระดับปริญญาโท จำนวน 1 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย กลุ่มวิชาอาหารและโภชนาการ และกลุ่มวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จะเป็นการบูรณาการความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต เพื่อความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและสังคม โดยมีการเรียนการสอนวิชาทฤษฎีควบคู่กับวิชาปฏิบัติ ในภาคทฤษฎีเป็นการเรียนที่ใช้ความรู้ขั้นสูงมีการคิด วิเคราะห์เพื่อนำไปประกอบอาชีพ ส่วนภาคปฏิบัติจะมีการฝึกทักษะวิชาชีพ ฝึกฝีมือให้มีความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน มีการเรียนนอกสถานที่ การศึกษาดูงาน ส่งเสริมการเรียนการสอนการทำงานเป็นรายบุคคล และการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกให้นักศึกษาได้สร้างภาวะผู้นำเช่น การจัดแฟชั่นโชว์ การจำลองเปิดร้านอาหาร การจำลองเปิดร้านดอกไม้ ซึ่งบางครั้งนักศึกษาไม่สามารถนำกลับไปทำต่อที่บ้านได้ จึงต้องช่วยกันทำที่คณะเพื่อเตรียมงานจึงอาจ มีการค้างคืนที่คณะ ดังนั้น นักศึกษาต้องใช้ความอดทน อดหลับ อดนอน อาจก่อให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพ และมีค่าใช้จ่ายสูง จากสภาพการเรียนการสอนที่กล่าวมา อาจส่งผลกระทบต่อปัญหาด้านผู้เรียน ด้านสุขภาพ รายได้จากผู้ประกอบการทบทวนบทเรียนการจัดทำรายงาน บางครั้งสภาพแวดล้อมภายในสถาบันไม่เอื้อต่อการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมชมรม กิจกรรมนันทนาการซึ่งต้องใช้พื้นที่

สถานที่ในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมประสบการณ์ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์และผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน เนื่องจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มีอาณาบริเวณติดกับตลาดเทวราช การจราจรติดขัด และขณะนี้มีการปรับปรุงก่อสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ ปัญหาเหล่านี้ อาจส่งผลให้เกิดปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ในด้านต่างๆ ได้ จากจำนวนสถิติจำนวนของนักศึกษาที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษา ในปีการศึกษา 2554 มีจำนวนร้อยละ 7 ปีการศึกษา 2555 มีจำนวนร้อยละ 5 และปีการศึกษา 2556 มีจำนวนร้อยละ 1 ซึ่งจำแนกตามชั้นปีพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษา มีจำนวนร้อยละ 69.1 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษา มีจำนวนร้อยละ 13.3 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษา มีจำนวนร้อยละ 14.1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษา มีจำนวนร้อยละ 3.5 ตามลำดับ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2556)

จากตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำนวนนักศึกษาที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ลดน้อยลงและนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างปีการศึกษามากที่สุด จากเอกสารรายงานการสำรวจภาวะ การมีงานทำของบัณฑิตคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่สำเร็จปีการศึกษา 2554 พบมีภาวะทำงานร้อยละ 68.85 ทำงานและศึกษาต่อร้อยละ 10.59 ศึกษาต่อ ร้อยละ 2.18 ไม่ทำงาน/ไม่ศึกษาต่อร้อยละ 18.38 โดยทำงานตรงกับสาขาวิชาร้อยละ 85.49 ไม่ตรงกับ สาขาวิชาร้อยละ 14.51 ในปีการศึกษา 2555 พบมีภาวะทำงานร้อยละ 56.75 ทำงานและศึกษาต่อ ร้อยละ 7.02 ศึกษาต่อร้อยละ 3.93 ไม่ทำงาน/ไม่ศึกษาต่อร้อยละ 32.30 ทำงานตรงกับสาขาวิชา ร้อยละ 82.38 ไม่ตรงกับสาขาวิชาร้อยละ 17.62 และในปีการศึกษา 2556 พบมีภาวะทำงานร้อยละ 60.21 ทำงานและศึกษาต่อร้อยละ 9.55 ศึกษาต่อร้อยละ 1.06 ไม่ทำงาน/ไม่ศึกษาต่อร้อยละ 27.06 ทำงาน ตรงกับสาขาวิชาร้อยละ 86.31 ไม่ตรงกับสาขาวิชาร้อยละ 13.69 (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2556) จากตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามีบัณฑิตคหกรรมศาสตร์บางส่วนไม่ทำงาน ร้อยละ 25.91 และทำงานไม่ตรงกับสาขาวิชาร้อยละ 15.27 ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากผู้เรียนเลือก สอบเข้าสาขาวิชาที่ไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถความถนัดของตนเอง การปรับตัวเข้ากับระบบ การศึกษาระดับอุดมศึกษา การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ อัตราการเก็บเงินค่าลงทะเบียนที่ไม่ เหมาะเหมาะสม หลักสูตรวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ไม่เชื่อมโยงสู่การประกอบอาชีพไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม กิจกรรมการเรียนการสอนไม่ส่งเสริมวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ จึงทำให้นักศึกษาออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างการศึกษา และเมื่อจบการศึกษาจึงทำให้บัณฑิตไม่ทำงานและทำงานที่ไม่ ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา อาจส่งผลให้การจัดการศึกษาของ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ไม่บรรลุเป้าหมายตามปรัชญาที่ว่า “สร้างคนสู่งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ” เป็นสาเหตุให้นักวิจัยของมหาวิทยาลัยสนใจศึกษา

ปัญหาเหล่านี้ เพื่อนำผลวิจัยมาแก้ปัญหาดังกล่าว เช่น การวิจัยของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับด้านอาคารสถานที่ในระดับมาก โดยเฉพาะขาดโรงยิม สนามกีฬา และห้องพยาบาล ความต้องการสูงสุดของนักศึกษาด้านผู้สอน ได้แก่ ต้องการให้ผู้สอนให้ความเสมอภาคด้านเนื้อหา ด้านวิธีการสอน ต้องการเน้นการสอนปฏิบัติ ด้านการวัดและประเมินผล ต้องการให้มีการวัดผลทุกครั้งหลังสอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ต้องการให้มีการจัดตารางสอนที่เหมาะสม ด้านอาคารสถานที่ ต้องการห้องน้ำสะอาดและเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา การศึกษาของนภาร์ตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษา พบว่า ความต้องการส่วนใหญ่ต้องการผู้สอนที่มีความรู้ ความสามารถตรงตามรายวิชาที่สอน ด้านเนื้อหาพบว่า ส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาที่มีความเป็นไปได้อันจะนำมาใช้ในชีวิตรจริง และพบว่าส่วนใหญ่ต้องการการจัดการเรียนการสอนโดย เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในสิ่งที่เรียน ใช้สื่อประกอบการสอน หรือมีการแนะนำหนังสือ พาไปดูงานจริง เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน การศึกษาของนุชจรี และคณะ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษาพบว่า ด้านผู้สอน นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนมีความรักและเข้าใจนักศึกษามีสัมพันธภาพที่ดีกับนักศึกษา และมีความสามารถตรงตามรายวิชาที่สอน ด้านเนื้อหา นักศึกษาต้องการให้มีความเป็นไปได้อันจะนำไปใช้ในชีวิตรจริง ต้องการความทันสมัย และมีประโยชน์ ด้านวิธีการสอน นักศึกษาต้องการให้ช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนช้าและมีปัญหา รวมทั้งส่งเสริมนักศึกษาที่เรียนดี เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในสิ่งที่เรียน และมีการฝึกให้นักศึกษาทำงานกันเป็นกลุ่ม ด้านการวัดและประเมินผล นักศึกษาต้องการให้มีการชี้แนะเพื่อให้ผู้เรียนปรับปรุงตนเองภายหลังจากการวัดผลทุกครั้ง มีการวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และให้มีเกณฑ์วัดผลที่ชัดเจน ด้านการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาต้องการให้มีการจัดตารางสอนในแต่ละภาคการศึกษาที่เหมาะสม มีการจัดลำดับก่อนหลังของรายวิชาในแต่ละภาคการศึกษาเป็นอย่างดี และมีกิจกรรมร่วมมือกับสถานประกอบการหรือหน่วยงาน ด้านอาคารสถานที่ นักศึกษาต้องการมีอาคารเพียงพอและเหมาะสม มีห้องคอมพิวเตอร์เพียงพอและเหมาะสม ด้านโสตทัศนูปกรณ์และบริการ นักศึกษาต้องการเทคโนโลยีที่นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน มีวัสดุเพียงพอและใช้ได้สะดวก และมีโสตทัศนูปกรณ์ รวมถึงการศึกษาของวราพันธ์และจุฬารัตน์ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า

ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา และด้านวิธีการสอน มีผลอยู่ในระดับดีมาก ด้านการวัดผลและการประเมินผล การจัดการเรียนการสอน อาคารสถานที่ และสื่อทัศนูปกรณ์มีผลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความพอเพียงของสนามกีฬาและโรงยิมได้ผลอยู่ในระดับน้อยที่สุด ความต้องการสูงสุดของนักศึกษาด้านผู้สอน ได้แก่ ต้องการให้ผู้สอนรักและเข้าใจนักศึกษา ความต้องการสูงสุดด้านเนื้อหา ได้แก่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการทำงานและชีวิตประจำวันได้ ความต้องการสูงสุดด้านวิธีการสอน ได้แก่ มีการนำสื่อการสอนที่น่าสนใจมาใช้สอน ความต้องการสูงสุดด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ การวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน ความต้องการสูงสุดด้านการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดตารางสอนให้เหมาะสมกับภาคเรียน ความต้องการสูงสุดด้านอาคารสถานที่ ได้แก่ มีห้องน้ำที่เพียงพอและสะอาดน่าใช้ ความต้องการสูงสุดด้านสื่อทัศนูปกรณ์และบริการ ได้แก่ มีสื่อทัศนูปกรณ์ที่เพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้

ผลของการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่าจำเป็นต้องมีการแก้ปัญหาการจัดการศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอย่างจริงจัง จากการศึกษาวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่จะศึกษาด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน แต่ยังมีตัวแปรบางด้านที่ยังไม่มีการศึกษา ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมกับปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งสำเนาวิ (2538) ได้กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษามีปัจจัยหลายประการเข้ามาเกี่ยวข้อง และมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการพัฒนานักศึกษาโดยตรง ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษาที่สำคัญจะประกอบด้วย ด้านบริหาร ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันการศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถาบันอุดมศึกษา จากปัญหาดังกล่าวในฐานะผู้ศึกษาเป็นอาจารย์สอนของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมุ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาและเป็นตัวแปรที่อาจส่งผลต่อการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหาร การศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน เนื่องจาก การศึกษาในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาต้องใช้สติปัญญา ร่างกาย กำลังใจ สมาธิ ทรัพยากรในการเรียน ความรู้ความสามารถของผู้สอน การบริหารหลักสูตร การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การบริหาร การศึกษาและสภาพแวดล้อมภายในสถาบันที่เอื้อต่อการพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา หากนักศึกษามีปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ปัญหาการปรับตัวกับระบบการเรียน

การสอน การปรับตัวกับเพื่อน การปรับตัวกับอาจารย์ การปรับตัวกับสภาพแวดล้อม สิ่งเหล่านี้ อาจส่งผลต่อการเรียนทำให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดจนต้องถูกตัดชื่อ ออก ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียทางการศึกษา เกิดความเสียหาย ในการใช้งบประมาณของประเทศ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้น ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ผู้สอนนำไปใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา เพื่อให้ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถจัดการศึกษา ได้บรรลุเป้าหมายสอดคล้องกับปรัชญาที่ว่า สร้างคนสูงงาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ ผลิตบัตินที่มามีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามแผนพัฒนา การศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่กล่าวว่าอุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูง ที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืน สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตบนพื้นฐานปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทสูงในประชาคมอาเซียน และมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อม ภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา โดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยี

คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 1,554 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 318 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามาเน (ยูท, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร (สิทธิ์, 2550) ดังนี้

1.3.2.1	สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	จำนวน	25 คน
1.3.2.2	สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	จำนวน	136 คน
1.3.2.3	สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	จำนวน	49 คน
1.3.2.4	สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	จำนวน	51 คน
1.3.2.5	สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	จำนวน	41 คน
1.3.2.6	สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	จำนวน	16 คน

จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก

1.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตาม

- 1.4.1.1 เพศ
- 1.4.1.2 ระดับชั้นปี
- 1.4.1.3 สาขาวิชา
- 1.4.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครใน 5 ด้าน ได้แก่

- 1.4.2.1 ด้านผู้เรียน
- 1.4.2.2 ด้านบริหารการศึกษา
- 1.4.2.3 ด้านวิชาการ
- 1.4.2.4 ด้านกิจการนักศึกษา
- 1.4.2.5 ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

1.5 สมมติฐานของการวิจัย

- 1.5.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 1.5.2 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 1.5.3 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 1.5.4 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เป็นแนวทางให้อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ผู้สอนใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ต่อไป

1.7.2 เป็นประโยชน์ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ อัตลักษณ์ ค่านิยม เป้าหมายหลัก ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.7.3 เป็นแนวทางพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ตลาดแรงงาน และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.8 นิยามศัพท์

1.8.1 **ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา** หมายถึง ข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เพื่อให้การเรียนของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความสำเร็จสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ อัตลักษณ์ ค่านิยม เป้าหมายหลัก ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ

1.8.1.1 ด้านผู้เรียน หมายถึง สภาพที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เกี่ยวกับสุขภาพ บุคลิกภาพ หน้าที่ความรับผิดชอบ ความมีวินัย คุณธรรม จริยธรรม ความสามารถในการเรียน รวมถึง ระยะเวลาในการเดินทาง ที่พักอาศัย และรายได้จากผู้ปกครอง เป็นต้น

1.8.1.2 ด้านบริหารการศึกษา หมายถึง สภาพที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เกี่ยวกับปรัชญาของมหาวิทยาลัย นโยบาย กฎระเบียบ ข้อบังคับรวมถึงคุณสมบัติของบุคลากรและเจ้าหน้าที่ เป็นต้น

1.8.1.3 ด้านวิชาการ หมายถึง สภาพที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เกี่ยวกับหลักสูตร วิธีการสอน การวัดผล บรรยายภาคในชั้นเรียน และอาจารย์ผู้สอน เป็นต้น

1.8.1.4 ด้านกิจการนักศึกษา หมายถึง สภาพที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมให้นักศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา กฎระเบียบของกิจการนักศึกษา งานกิจกรรมนักศึกษา งานแนะแนว งานพัฒนานักศึกษา และงานพยาบาล เป็นต้น

1.8.1.5 ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน หมายถึง สภาพที่ก่อให้เกิดข้อสงสัย หรือข้อควรถาม รวมถึงข้อที่ต้องนำมาพิจารณาแก้ไข เกี่ยวกับบริเวณของคณะ อาคารเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ โรงอาหาร ห้องน้ำ สนามกีฬา และบริเวณพักผ่อน เป็นต้น

1.8.2 **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่เรียนระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และ

สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2557

1.8.2.1 เพศ หมายถึง ลักษณะทางกายภาพของนักศึกษา จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

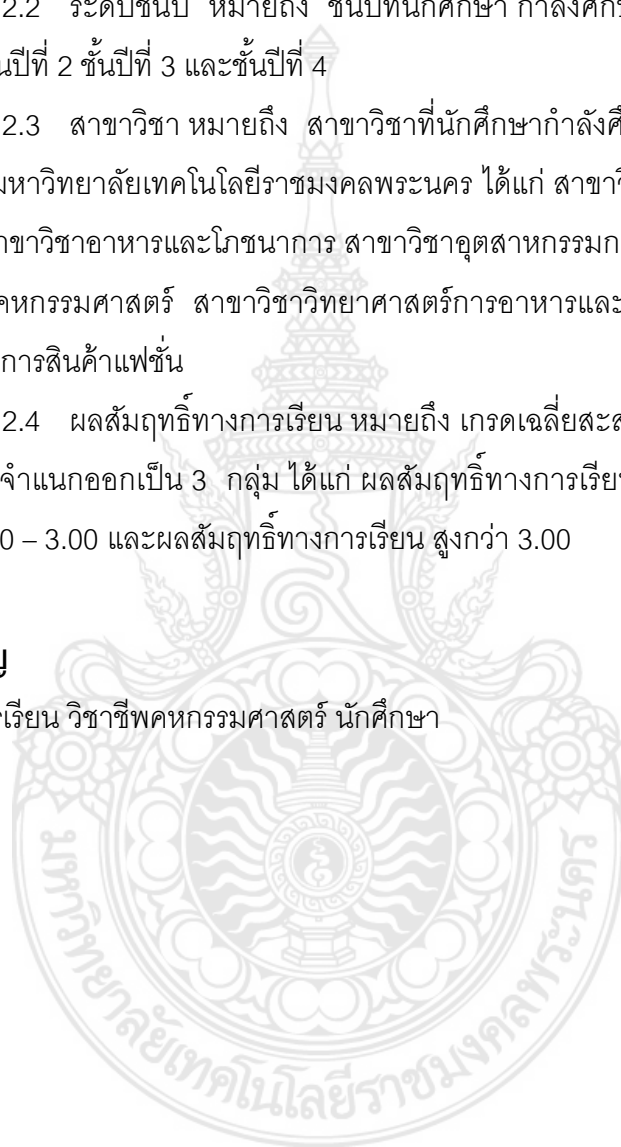
1.8.2.2 ระดับชั้นปี หมายถึง ชั้นปีที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

1.8.2.3 สาขาวิชา หมายถึง สาขาวิชาที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

1.8.2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษา ที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 – 3.00 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่า 3.00

1.9 คำสำคัญ

ปัญหาการเรียน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ นักศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลสนับสนุนการวิจัยในประเด็นต่างๆ ที่สัมพันธ์กับตัวแปร มีดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.1.2 การเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์

2.1.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา

2.1.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา

2.1.5 ปัญหาการเรียนของนักศึกษา

2.1.6 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นหน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนระดับอุดมศึกษา เน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีวะและเทคโนโลยี โดยมุ่งมั่นในการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ เป็นคนเก่งคนดี มีทักษะที่ดีในการปฏิบัติงานพร้อมที่จะพัฒนาเป็นทุนมนุษย์ต่อไป ภายใต้วิสัยทัศน์คณะเป็นต้นแบบที่ผลิตบัณฑิตมืออาชีพเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

(วิทยาเขตโชติเวช) ซึ่งเปิดสอนมาเป็นระยะเวลา 76 ปี โดยก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2481 จนถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงจากการโอนกิจการครั้งแรกภายใต้ชื่อช่างทอวัดโบสถ์มาเป็น โรงเรียนการช่างสตรีโชติเวช และเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ต่อมาได้รับพระราชทานนามว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสุดท้ายมีชื่อว่า คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีประวัติความเป็นมาและการจัดการศึกษาซึ่งจะกล่าว ดังต่อไปนี้

2.1.1.1 ประวัติความเป็นมา

คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (2556) มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ (วิทยาเขตโชติเวช) ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2481 โดยการโอนกิจการ “โรงเรียนช่างทอวัดโบสถ์” มาสังกัดกองอาชีวศึกษา กรมวิชาการ เปิดสอนเฉพาะวิชาการทอผ้า ปีต่อมาโรงเรียนได้เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนช่างทอวัดสามพระยา” เพราะได้ย้ายมาทำการสอนที่โรงเรียนพณิชยการสามพระยา (เดิม) พ.ศ. 2485 โรงเรียนได้ย้ายมาทำการสอนที่โรงเรียนพณิชยการวัดเทวราชกุญชร จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

พ.ศ. 2490 กรมอาชีวศึกษาได้สั่งให้เปิดสอนวิชาช่างสตรี แผนกช่างเย็บผ้าหลักสูตร 2 ปี ขึ้นอีกแผนกหนึ่ง และได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “โรงเรียนการช่างสตรีโชติเวช”

พ.ศ. 2492 โรงเรียนได้ขยายการสอนโดยเปิดสอนแผนกการช่างสตรีชั้นกลาง รับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) เข้าเรียน หลักสูตร 3 ปี และปี พ.ศ. 2495 เปิดสอนระดับประโยคอาชีวชั้นสูง แผนกการช่างสตรีโดยรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) เข้าเรียนหลักสูตร 3 ปี

พ.ศ. 2520 โรงเรียนการช่างสตรีโชติเวชได้โอนกิจการมารวมกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตโชติเวช”

พ.ศ. 2523 วิทยาเขตโชติเวชได้ขยายการสอนขึ้นอีกระดับหนึ่ง คือ เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม หลักสูตร 1 ปี

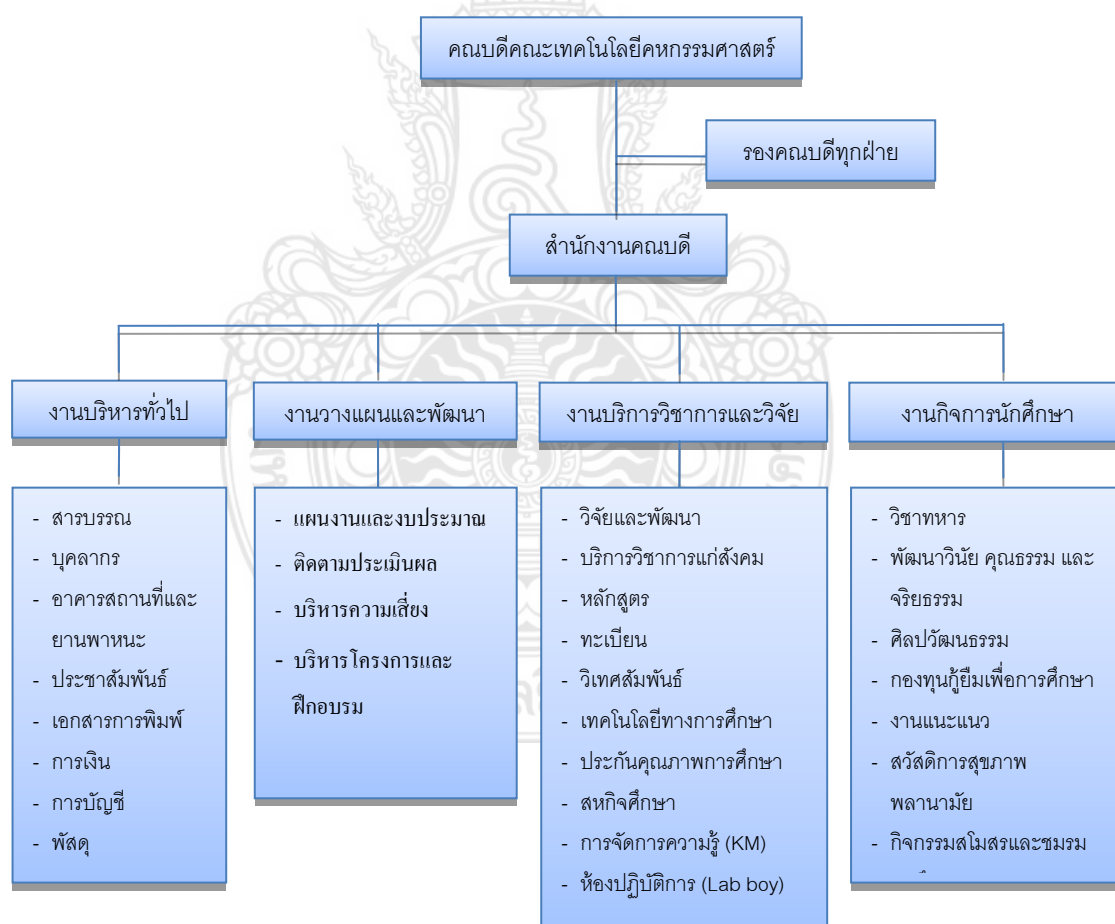
พ.ศ. 2531 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม และได้เปิดรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6, วช.1 และ วช.2) เข้าเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และในวันที่ 15 กันยายน 2531 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาได้รับพระราชทานนามใหม่จาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เป็น “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล”

พ.ศ. 2533 วิทยาเขตโชติเวชได้เปิดสอน สาขาอุตสาหกรรมศิลป์ประดิษฐ์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

- พ.ศ. 2536 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนสาขาคหกรรมศาสตร์ศึกษา – ธุรกิจงานประดิษฐ์ ระดับปริญญาตรี โดย 2 ปีแรก ศึกษาที่วิทยาเขตโชติเวช ส่วน 2 ปีหลังศึกษาที่ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จังหวัดปทุมธานี
- พ.ศ. 2537 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี สาขาผ้าและเครื่องแต่งกายออกแบบแฟชั่น และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า โดย 2 ปีแรก ศึกษาที่วิทยาเขตโชติเวช ส่วน 2 ปีหลังศึกษาที่ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จังหวัดปทุมธานี
- พ.ศ. 2540 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาอาหารและโภชนาการ และสาขาเทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- พ.ศ. 2541 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาคหกรรมศาสตร์ศึกษา คหกรรมศาสตร์ทั่วไป และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- พ.ศ. 2542 วิทยาเขตโชติเวชเปิดการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า
- พ.ศ. 2543 วิทยาเขตโชติเวชปิดการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และเปิดการสอน ระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี เพิ่มอีก 3 สาขา คือ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ - พัฒนาผลิตภัณฑ์
- พ.ศ. 2545 วิทยาเขตโชติเวชเปิดสอนระดับปริญญาตรี 2 ปีต่อเนื่องหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต คือ ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และปิดหลักสูตรเทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม-ศิลปประดิษฐ์
- พ.ศ. 2546 วิทยาเขตโชติเวช เปิดสอนระดับปริญญาตรี 4 ปี โดยมี 3 หลักสูตร คือ เทคโนโลยีบัณฑิต คือ ออกแบบบรรจุภัณฑ์ ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คหกรรมศาสตร์บัณฑิต ผ้าและเครื่องแต่งกายและบริหารธุรกิจบัณฑิต ระบบสารสนเทศ และเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง 2 ปี 1 หลักสูตร คือ คหกรรมศาสตร์บัณฑิต ผ้าและเครื่องแต่งกาย
- พ.ศ. 2548 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงลงพระปรมาภิไธย พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2548 และ พระราชบัญญัติดังกล่าว ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2548 วิทยาเขตโชติเวช จึงได้รับการยกฐานะโดยร่วมกับวิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตพนัชนิคมการพระนคร วิทยาเขตชุมพรเขตอุดมศักดิ์ และวิทยาเขตพระนครเหนือ ขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (Rajamangala University of Technology Phranakhon: RMUTP) มีฐานะเป็นนิติบุคคล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ

ปัจจุบันคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกายสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการและสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 1 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย 1 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย กลุ่มวิชาอาหารและโภชนาการ และกลุ่มวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ซึ่งมีโครงสร้างการบริหารงานและการแบ่งส่วนราชการดังนี้

แผนภูมิแสดงการบริหารงานและการแบ่งงานในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.1.1.2 การจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เนื่องจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้น การจัดการศึกษาจึงอยู่ภายใต้กรอบมาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา และเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมให้คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานการจัดการศึกษาให้มีความเท่าเทียมกันและพัฒนาสู่สากลจึงยึดมั่นภารกิจสร้างบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีความเชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยแบ่งการจัดการศึกษาออกเป็น 8 ข้อดังนี้

1) กรอบการจัดการศึกษา

เครื่องหมายคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สีชมพูประจำคณะ

ดอกกราวาดิ ดอกไม้ประจำคณะ

วิสัยทัศน์ (Vision) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

คณะต้นแบบที่ผลิตบัณฑิตมืออาชีพเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

A Role – Model Faculty Producing Professional Graduates Specialized in Home Economics Technology

พันธกิจ (MISSION)

1. จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล สามารถสร้างบัณฑิตพร้อมเข้าสู่อาชีพ
2. สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม เพื่อถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคการผลิต ภาคบริการ ชุมชน

3. ให้บริการวิชาการแก่สังคม เพื่อการสร้างอาชีพอิสระ และการพัฒนาอาชีพโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม

วัตถุประสงค์ (Objective)

1. เป็นแหล่งการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยีเชิงบูรณาการที่เข้มแข็งและได้มาตรฐานสากล
2. สร้างคนคุณภาพสู่โลกอาชีพ (สร้างคนเก่งและคนดีที่มีทักษะวิชาชีพ)
3. ให้บริการวิชาการแก่สังคมโดยยึดหลักของเศรษฐกิจพอเพียง
4. เป็นแหล่งทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทยและสิ่งแวดล้อม
5. สร้างการถ่ายทอดองค์ความรู้เชิงบูรณาการเพื่อการแข่งขันในระดับชาติและนานาชาติ

ปรัชญา (Philosophy)

สร้างคนสูงาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ

ปณิธาน (Determination)

มุ่งมั่นและเป็นผู้จัดการศึกษาด้านวิชาชีพด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการ พัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพคุณธรรม มาตรฐานสากล

อัตลักษณ์ของคณะ (Identity)

บัณฑิตนักปฏิบัติ ใฝ่รู้ สู้งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี มีคุณธรรม

ค่านิยมหลัก (Core Values) "HOMES"

Hands-on experience	ความชำนาญที่ได้จากการปฏิบัติ
Originality	ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
Modernization	การปรับเปลี่ยนรูปแบบให้ทันสมัยอยู่เสมอ
Excellence	ความเป็นเลิศ
Social awareness	ความรับผิดชอบต่อสังคม

เป้าหมายหลักใน 4 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2553 – 2556)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีเป้าหมายหลักใน 4 ปีข้างหน้าดังนี้

1. พัฒนาการจัดการศึกษาเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
2. เป็นบ้านของคนดี คนเก่ง ที่มีความเป็นมืออาชีพ
3. เป็นแหล่งถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีเฉพาะทางสู่สาธารณะและชุมชน
4. ศูนย์กลางอนุรักษ์ ทำนุบำรุงและสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยสร้างผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์และตอบสนองความต้องการของผู้ใช้

คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ (Ideal Graduates)

2) ระบบการศึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดการศึกษา โดยใช้ระบบทวิภาคแบ่งเวลาศึกษาในหนึ่งปีการศึกษา ออกเป็น 2 ภาคการศึกษา ซึ่งเป็นภาคการศึกษาภาคบังคับ คือ

ภาคการศึกษาที่ 1 ตั้งแต่วันจันทร์สัปดาห์ที่ 3 ของเดือนสิงหาคม เป็นต้นไป รวม 16 สัปดาห์ รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย

ภาคการศึกษาที่ 2 ตั้งแต่วันจันทร์สัปดาห์ที่ 2 ของเดือนมกราคม เป็นต้นไป รวม 16 สัปดาห์ รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย และมหาวิทยาลัยหรือคณะฯ อาจเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน ซึ่งเป็นภาคการศึกษาที่ไม่บังคับ ใช้เวลาศึกษา 8 สัปดาห์ รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย โดยให้เพิ่มชั่วโมงการศึกษาในแต่ละรายวิชา ให้เท่ากับภาคการศึกษาปกติ

3) การคิดหน่วยกิต

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดการศึกษาในรายวิชาภาคทฤษฎี รายวิชาภาคปฏิบัติ การฝึกงาน และการทำโครงการ คือ

3.1) รายวิชาภาคทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยาย หรืออภิปรายปัญหาที่เทียบเท่า 1 คาบ (60 นาที) ไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.2) รายวิชาภาคปฏิบัติที่ใช้เวลาฝึกหรือทดลอง ไม่น้อยกว่า 30 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.3) การฝึกงานหรือการฝึกภาคสนามที่ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 45 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

3.4) การทำโครงการหรือกิจกรรมการเรียนรู้อื่นใดตามที่ได้รับมอบหมายที่ใช้เวลาทำโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ ไม่น้อยกว่า 45 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

4) ระยะเวลาการศึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีการเปิดสอนในระดับปริญญาตรีในหลักสูตรปริญญาตรี จำนวน 2 หลักสูตร คือ

4.1) หลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) มีจำนวนหน่วยกิต รวมไม่น้อยกว่า 120 หน่วยกิต ใช้เวลาศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และไม่เกิน 12 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนไม่เต็มเวลา (ภาคสมทบ)

4.2) หลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง หรือ เทียบโอน) ให้มีจำนวนหน่วยกิต รวมไม่น้อยกว่า 72 หน่วยกิต เวลาศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และไม่เกิน 6 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนไม่เต็มเวลา

5) การลงทะเบียน

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีระบบการลงทะเบียนตามเกณฑ์ดังนี้

5.1) นักศึกษาภาคปกติ (เรียนเต็มเวลา) นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต และไม่เกิน 22 หน่วยกิต สำหรับภาคการศึกษาฤดูร้อน นักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนได้ไม่เกิน 9 หน่วยกิต การลงทะเบียนเรียนเกินที่กำหนดไว้ จะกระทำต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากคณบดี แต่ต้องไม่เกิน 25 หน่วยกิต ในภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาหนึ่งเพียงภาคการศึกษาเดียว การกำหนดจำนวนหน่วยกิตขั้นสูงในการลงทะเบียนเรียนดังกล่าวข้างต้นไม่รวมถึงรายวิชาเสริมหลักสูตรซึ่งไม่นับหน่วยกิต หรือ ม.น. (AU)

5.2) การลงทะเบียนเรียนต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในภาคการศึกษาปกติ 9 หน่วยกิต) จะกระทำต่อเฉพาะกรณีเจ็บป่วย หรือมีเหตุอื่นๆ ที่จะเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา และได้รับอนุญาตจากมหาวิทยาลัย เว้นแต่เป็นภาคการศึกษาที่มีการฝึกงานหรือฝึกภาคสนามหรือภาค

การศึกษาสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษา (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2556)

6) การบริการและการจัดสวัสดิการนักศึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จัดให้มีบริการให้คำปรึกษาและการแนะแนวให้แก่นักศึกษา ที่ประสบปัญหาต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้นักศึกษามีแนวทางในการแก้ไขปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกแนวทางในการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างถูกต้อง โดยมีนักแนะแนวที่มีประสบการณ์ไว้คอยให้บริการ ให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ จัดหางาน ด้านส่วนตัวและสังคม รวมถึงมีทุนสนับสนุนการศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) และทุนที่ได้รับบริจาคตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ ทุนมูลนิธิต่างๆ ทุนสมาคม บริษัท ห้างร้าน หรือบุคคลผู้มีจิตศรัทธา นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรเทคโนโลยีสารสนเทศไว้บริการนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ ห้องคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนรู้ อินเทอร์เน็ต การเรียนการสอนออนไลน์ e-mail Webhosting SSI - VPN และบริการอื่นๆ

7) กิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาสู่การเป็นบัณฑิต คุณภาพนั้น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีจุดมุ่งหมายให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์หลัก 2 ประการ คือ เป็นผู้มีคุณลักษณะถึงพร้อม ซึ่ง ภูมิรู้ ภูมิฐานและภูมิธรรมเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคมโดยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมในรูปแบบชมรม สโมสร หรือองค์การ และเป็นผู้ที่สร้างคุณค่าให้เกิดสังคมเกื้อกูล สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

8) ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ซึ่งใช้ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศฉบับเดียวกับของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้

8.1) ด้านกิจการนักศึกษา

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ. 2552

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องมาตรฐานการดำเนินการกับนักศึกษาที่แต่งกายไม่ถูกระเบียบ พ.ศ. 2552

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยวินัยนักศึกษา พ.ศ. 2552

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่อง
มาตรการการลงทะเบียนทางวินัยนักศึกษา พ.ศ. 2552

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วย
กิจกรรมนักศึกษา พ.ศ. 2552

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องการรับ
จ่ายเงินกิจกรรมนักศึกษา พ.ศ. 2552

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องกำหนด
อัตราเงินค่าบำรุงองค์การหรือสโมสรนักศึกษา

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องกำหนด
เกณฑ์และมาตรการจัดกิจกรรมรับน้องใหม่และประชุมเชียร์

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการจัดกิจกรรมต้อนรับน้อง
ใหม่และประชุมเชียร์ในสถาบันอุดมศึกษา

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วย
กิจกรรมปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศนักศึกษา พ.ศ. 2551

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องการรับ-จ่ายเงิน
ในการจัดกิจกรรมปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศนักศึกษา

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วยการ
จัดทำประกันอุบัติเหตุ พ.ศ. 2551

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องกำหนด
อัตราค่าเบี้ยประกันอุบัติเหตุ

8.2) ด้านการจัดการศึกษา

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วย
การศึกษา ระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2550

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วย
การศึกษา ระดับปริญญาตรี ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2552

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วยการเก็บ
เงินค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียน และค่าธรรมเนียมการศึกษา ระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2549

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องอัตรา
ค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียน และค่าธรรมเนียมการศึกษา ในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการเก็บเงินค่าสนับสนุนการจัดการศึกษา ค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียนและค่าธรรมเนียมการศึกษา ในการจัดการศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ พ.ศ. 2550

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องอัตราการเก็บเงินค่าสนับสนุนการจัดการศึกษา ค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียน และค่าธรรมเนียมการศึกษาในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคสมทบ

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2552

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการเก็บเงิน ค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียนและค่าธรรมเนียมการศึกษา ในการจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตร พ.ศ. 2550

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องอัตราค่าบำรุงการศึกษา ค่าลงทะเบียน และค่าธรรมเนียมการศึกษาในการจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตร

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผลการศึกษาในระดับปริญญาตรี

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการสอบของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2537

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร พ.ศ. 2537

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการวัดผลการศึกษา ระดับประกาศนียบัตร ฉบับที่ (2) พ.ศ. 2537

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการวัดผลการศึกษา ระดับประกาศนียบัตร ฉบับที่ (3) พ.ศ. 2544

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการวัดผลการศึกษา ระดับประกาศนียบัตร ฉบับที่ (4) พ.ศ. 2545

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการวัดผลการศึกษา ระดับประกาศนียบัตร ฉบับที่ (5) พ.ศ. 2547

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการลงทะเบียนข้ามสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2552

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการ
ถอนคืนเงินค่าจัดการศึกษาพ.ศ. 2552 (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2556)

สรุปข้อมูลเกี่ยวกับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลพระนคร เป็นหน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ
เปิดสอนระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีประวัติความเป็นมายาวนานถึง 76 ปี โดยมีการก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2481
และโอนกิจการมาสังกัดกองอาชีวศึกษา กรมวิชาการ และพัฒนาเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและ
อาชีวศึกษา พ.ศ. 2520 และต่อมาในปี พ.ศ. 2531 ได้รับพระราชทานนามจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ภูมิพลอดุลยเดช ว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และ ในปี พ.ศ. 2548 เปลี่ยนเป็นคณะเทคโนโลยี
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและ
เทคโนโลยี มีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท โดยแบ่งการจัดการ
เรียนการสอนระดับปริญญาตรีเป็น 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ
คหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ
สินค้าแฟชั่น ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 1 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย
3 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย กลุ่มวิชาอาหารและโภชนาการ และ
กลุ่มวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีระบบการศึกษาโดยใช้ระบบทวิภาค การบริการและการ
จัดสวัสดิการนักศึกษา มีบริการให้คำปรึกษาและแนะแนว ทุนการศึกษา ข้อบังคับ ระเบียบประกาศ
ของทางมหาวิทยาลัย

2.1.2 การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

2.1.2.1 ความหมายของคหกรรมศาสตร์

คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาที่ว่าด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์และวัสดุ เพื่อ
ความเป็นอยู่ของมนุษย์ในด้านปัจจัยสี่ และการนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ช่วยให้เกิดความกินดีอยู่
ดี เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะในการดำเนินชีวิต ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความหมายของคหกรรมศาสตร์ไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคำว่า คหกรรมศาสตร์
เคหศาสตร์ หรือเคหเศรษฐกิจศาสตร์ หมายถึง วิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์
สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุและ
สิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและ
สังคม

อมรรัตน์ (2548) กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์ไม่ใช่สาขาวิชาชีพที่ปฏิบัติแต่เฉพาะเรื่องของความเป็นอยู่ของครอบครัวเท่านั้นแต่คหกรรมศาสตร์ผสมผสานความรู้จากหลายๆสาขาวิชาเข้าด้วยกัน เช่น วิชาในกลุ่มวิทยาศาสตร์และกลุ่มสังคมศาสตร์

กุลขนิษฐ (2553) กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นสาขาวิชาและเป็นวิชาชีพที่เกิดมาจากการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและยั่งยืนของบุคคล ครอบครัวและชุมชน จากจุดแรกเริ่มคหกรรมศาสตร์อยู่ในบริบทของบ้านและครัวเรือน และได้ขยายกว้างขึ้นโดยรวมถึงสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต คือความสามารถในการเลือกและการจัดลำดับความสำคัญของบุคคลและครอบครัวทุกระดับตั้งแต่ครัวเรือนไปจนถึงชุมชนระดับท้องถิ่นและระดับโลก คหกรรมศาสตร์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพของคนให้สามารถบรรลุผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล ครอบครัวและชุมชน และการทำให้เกิดลักษณะนิสัยเรียนรู้ตลอดชีวิตในการทำงาน คหกรรมศาสตร์เน้นการส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพชีวิตบุคคลและครอบครัว

สรุป คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพที่เกิดจากการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน เช่น ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่บ้านหรือครอบครัวเพื่อมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต และความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลต่อมาคหกรรมศาสตร์ได้ขยายวงกว้างออกไปสู่ชุมชนระดับท้องถิ่นและระดับโลก เพื่อมุ่งพัฒนาศักยภาพของคนให้สามารถบรรลุผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต สร้างความมั่นคงให้กับสถาบันครอบครัว สังคมประเทศและสังคมโลก

2.1.2.2 ความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

คหกรรมศาสตร์เป็นวิชาชีพซึ่งเกี่ยวข้องกับครอบครัวและการดำรงชีวิตของมนุษย์ โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิต การงาน การอาชีพ การยกระดับความเป็นอยู่และปรับปรุงคุณภาพชีวิต มีนักคหกรรมศาสตร์หลายคนได้กล่าวถึงความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยจะขอกล่าวอ้างไว้ดังนี้

ประเชิญ (2537) ได้กล่าว ถึงความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไว้ว่า วิชาคหกรรมศาสตร์มุ่งเน้นที่จะให้นักศึกษาจบหลักสูตรออกไปประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเป็นผู้มีคุณภาพและประสิทธิภาพในการทำงานสูง ดังนั้น เป้าหมายของคหกรรมศาสตร์ คือ เรียนเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ และเพื่อมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นคหกรรมศาสตร์ตามแนวคิดใหม่ คือ วิชาชีพแขนงหนึ่งซึ่งเรียนได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เป็นการนำความรู้ที่ได้รับในสาขา

วิชาชีพไปประกอบอาชีพ และนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย สามารถแบ่งกลุ่มบุคคลออกได้ 2 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มผู้บริโภคที่นำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวันและผู้ฝึกปฏิบัติเอง (Consumer and Home making)

2) กลุ่มที่ใช้ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์เพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพ (Occupational Preparation) ได้แก่ นักออกแบบ นักโภชนาการ นักกำหนดรายการอาหาร

คหกรรมศาสตร์ได้รวบรวมสาขาวิชาต่างๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน คือ เพื่อให้ทุกคนในครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้แก่ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหาร และโภชนาการ อุตสาหกรรมอาหาร ครอบครัวศึกษา การบริหารงานคหกรรมศาสตร์ คหกรรมศาสตร์ สนเทศเพื่อเป็นรากฐานของการดำเนินชีวิต

มณี (2540) ได้กล่าวว่าปัจจุบันประเทศไทยได้เกิดปัญหาในครอบครัว และสังคมเพิ่มขึ้น เนื่องจากเศรษฐกิจตกต่ำ ถ้าพ่อแม่หรือผู้ปกครองได้นำเอาความรู้คหกรรมศาสตร์ไปใช้ก็จะสามารถป้องกันปัญหาต่างๆที่จะเกิดขึ้นได้ เพราะวิชาคหกรรมศาสตร์เป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตสำหรับคนทุกวัยและทุกเพศ ถ้าคนเรามีวิธีการดำรงชีวิตที่ถูกต้อง ปัญหาต่างๆในครอบครัวก็จะน้อยลง การครองเรือนที่ถูกต้องช่วยให้ดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างราบรื่น ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุข การรู้จักใช้ทรัพยากรต่างๆ ของครอบครัวให้เกิดผลประโยชน์ จะช่วยให้เศรษฐกิจของครอบครัวดีขึ้นคนในครอบครัวจะอยู่อย่างมีความสุข วิชาคหกรรมศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานปัจจัย 4 คือ ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และรู้จักรักษาสุขภาพอนามัย

ปิยะธิดา และคณะ (2556) กล่าวว่าอาชีพต่างๆ มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต ความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งสิ้น คหกรรมศาสตร์เป็นสาขาวิชาหนึ่งในหลายๆสาขาวิชาที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก เป็นศาสตร์ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาในด้านปัจจัยสี่ อันเป็นพื้นฐานความต้องการของมนุษย์และการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คหกรรมศาสตร์จึงสามารถที่จะนำเอาหลักวิชาไปประกอบงานวิชาชีพได้ในหลายลักษณะ ทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน ประกอบธุรกิจประเภทเสื้อผ้า อาหาร งานประดิษฐ์ รับเลี้ยงเด็ก เป็นต้น

สรุปความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ แต่เดิมในช่วงปี พ.ศ. 2537 นั้นประเชิญ คุรุไพศาล ได้กล่าวว่ามุ่งเน้นเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ สนองความต้องการของตลาดแรงงาน และเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต แต่ช่วงปี พ.ศ. 2540 มณี โกสุมาศ ได้กล่าวว่าประเทศไทยเผชิญกับปัญหาครอบครัวและสังคมเพิ่มขึ้นสาเหตุเนื่องมาจากเศรษฐกิจตกต่ำ การนำความรู้คหกรรมศาสตร์ไปใช้สามารถลดปัญหาครอบครัวทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุข เพราะรู้จักใช้

ทรัพยากรต่างๆของครอบครัวให้เกิดประโยชน์ ทำให้เศรษฐกิจของครอบครัวดีขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2556 ปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุลและคณะได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตอย่างมาก เพราะมุ่งเน้นเรื่องของการพัฒนาคนให้มีคุณภาพเพื่อสามารถนำหลักวิชาความรู้ไปประกอบอาชีพได้หลายลักษณะทั้งในภาครัฐและเอกชน จากการอ้างอิงของผู้วิจัยที่กล่าวมาจึงชี้ชัดได้ว่าวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาด้านครอบครัว และสังคมของประเทศ เพราะผู้ที่มีความรู้ในสาขานี้ย่อมสามารถนำความรู้ไปใช้ในการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุ อุปกรณ์และสิ่งแวดล้อม เพื่อนำไปสร้างรายได้ สร้างอาชีพ สร้างความสุข สร้างความอบอุ่นในครอบครัว รวมถึงสร้างพลังในชุมชนให้เข้มแข็งพร้อมรับภาวะวิกฤติที่อาจเกิดขึ้นกับประเทศไทยได้อีกในอนาคต

2.1.2.3 ขอบข่ายของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

การกำหนดขอบข่ายของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์คือสิ่งที่แสดงถึงขอบเขตหรือกรอบของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ว่าบุคคลที่ศึกษาด้านนี้ หรือปฏิบัติงานในวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ต้องมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับวิชาชีพในด้านใดบ้าง โดยมีนักคหกรรมศาสตร์แบ่งขอบข่าย ไว้ดังนี้

ประเชิญ (2537) ได้แบ่งสาขาวิชาทางคหกรรมศาสตร์ไว้ 5 สาขาวิชาดังนี้

1. ผ้า เส้นใย เครื่องแต่งกายและศิลปะสัมพันธ์ ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับเส้นผ้าและเครื่องแต่งกาย เส้นผ้ากับเศรษฐกิจ เส้นผ้ากับความเจริญทางวิทยาศาสตร์ เส้นผ้ากับการประดิษฐ์เครื่องประกอบในการแต่ง
2. อาหารและโภชนาการ ประกอบด้วย อาหารหลัก 5 หมู่ ศิลปะวิชาอาหารและโภชนาการ แนวคิดบางประการเกี่ยวกับอาหารและโภชนาการ การคำนึงถึงคุณค่าที่ได้รับจากอาหารทั้ง 5 หมู่ การถนอมอาหาร
3. พัฒนาการครอบครัวและเด็ก ประกอบด้วย พัฒนาการของครอบครัว พัฒนาการเด็ก การส่งเสริมพัฒนาการเด็ก
4. การจัดการบ้านเรือน
5. การปรับปรุงและการตกแต่งที่อยู่อาศัย

นนทลี (2545) กล่าวว่า แกนหลักของคหกรรมศาสตร์ เป็นเรื่องของระบบนิเวศครอบครัวที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของครอบครัวที่มีต่อธรรมชาติสภาพแวดล้อมที่มนุษย์ก่อขึ้นและความพยายามที่จะสร้างหน้าที่ภายในครอบครัวและบทบาทระหว่างครอบครัวกับสถาบันทางสังคมอื่นๆ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย นั่นคือคหกรรมศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วย

1. ความสัมพันธ์ของครอบครัวและพัฒนาการเด็ก
2. เศรษฐศาสตร์และการบริโภคของบุคคลและความเป็นอยู่ของครอบครัว
3. อาหารและโภชนาการ
4. เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย การออกแบบ เส้นใย
5. บ้าน อุปกรณ์เครื่องใช้และการตกแต่ง
6. ศิลปะในชีวิตประจำวัน
7. การจัดการทรัพยากรของบุคคลครอบครัว และสังคม

ปิยะธิดาและคณะ (2556) กล่าวว่าวิชาชีพอคทอโรกราฟีเป็นวิชาที่ตอบสนองความต้องการของครอบครัว และผู้บริโภคเป็นงานที่เปลี่ยนไปตามสภาพของชีวิตและความเป็นอยู่ของครอบครัว ซึ่งได้แบ่งขอบข่ายของวิชาชีพอคทอโรกราฟี ไว้ 4 กลุ่มดังนี้

1. เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย
2. อาหารและโภชนาการ
3. พัฒนาการครอบครัวและเด็ก
4. ศิลปะประดิษฐ์

สรุปขอบข่ายของวิชาชีพอคทอโรกราฟีแต่เดิมในช่วงปี พ.ศ. 2537 นั้นประเชิญ ครูไพศาล ได้กล่าวว่าสาขาวิชาทางคหกรรมศาสตร์ประกอบด้วย 5 สาขาวิชาคือ ผ้า เส้นใย เครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ พัฒนาการครอบครัวและเด็ก การจัดการบ้านเรือน และการตกแต่งที่อยู่อาศัย แต่ช่วงปี พ.ศ. 2545 นนทลี พรรณาดิวิทย์ ได้กล่าวว่าสาขาวิชาทางคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย ความสัมพันธ์ของครอบครัวและพัฒนาการเด็ก เศรษฐศาสตร์และความเป็นอยู่ของครอบครัว อาหารและโภชนาการ เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย บ้าน อุปกรณ์เครื่องใช้และการตกแต่งศิลปะในชีวิตประจำวัน และการจัดการทรัพยากรของบุคคลครอบครัว และสังคม ต่อมาในปี พ.ศ. 2556 ปิยะธิดา สีหะวัฒนกุลและคณะได้กล่าวว่าขอบข่ายของวิชาชีพอคทอโรกราฟีประกอบด้วย 4 สาขา คือ เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ พัฒนาการครอบครัวและเด็ก และศิลปะประดิษฐ์ จากการอ้างอิงของผู้วิจัยที่กล่าวมาจึงชี้ชัดได้ว่าขอบข่ายของวิชาชีพอคทอโรกราฟีซึ่งเปลี่ยนไปตามสภาพของชีวิตและความเป็นอยู่ของสังคมเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก

2.1.2.4 การจัดการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์

ปัจจุบันมีหลายสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรคหกรรมศาสตร์ เช่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี แต่ในทันทันผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงการจัดการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ของ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครซึ่งเปิดสอนในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต (คศ.บ.) ประกอบด้วย 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร และสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) ประกอบด้วย สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) ประกอบด้วย สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น ทุกสาขาวิชาที่มีจำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร 135 หน่วยกิต ยกเว้นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการจะมี จำนวนหน่วยกิต รวมตลอดหลักสูตร 136 หน่วยกิต ทุกสาขาวิชาเรียนใน หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 32 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะ 97 หน่วยกิต ยกเว้นสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการจะมี จำนวนหน่วยกิตหมวดวิชาเฉพาะ 98 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดการศึกษาที่มุ่งมั่นและเป็นผู้ดำเนินการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการ พัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพคู่คุณธรรม สู่มาตรฐานสากล ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF: HED) บนพื้นฐานการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนปลูกฝังนักศึกษาให้มีทักษะชีวิตสำนึกสาธารณะมีความเป็นผู้นำมีความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะสากลที่สมบูรณ์พร้อมก้าวสู่โลกอาชีพตลอดจนให้มีความนิยมความรักและภาคภูมิใจในคณะ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคมและมีภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทย แต่เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีทั้งวิชาทฤษฎีและวิชาปฏิบัติจะใช้วิธีการสอนที่หลากหลายในส่วนภาคทฤษฎี สำหรับการเรียนวิชาปฏิบัติจะมีการฝึกทักษะวิชาชีพฝึกฝีมือให้มีความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน สนับสนุนการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อฝึกให้นักศึกษาได้สร้างภาวะผู้นำและการเป็นสมาชิกกลุ่มที่ดี มีความรับผิดชอบ รวมทั้งมีการบันทึกการเข้าชั้นเรียนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและการนำเสนอของนักศึกษา เพื่อสร้างวินัยและการกล้าแสดงออก การจัดการศึกษาดังกล่าวอาจส่งผลให้นักศึกษาเกิดความเครียด วิตกกังวลในรายวิชาที่เรียน มีปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน อาจารย์ สถานที่ ไม่เข้าใจระเบียบข้อบังคับและการบริหารงานของคณะ รวมถึงการมาขอรับบริการต่างๆจากคณะ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.1.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา

2.1.3.1 ความหมายของการพัฒนานักศึกษา

ภาระหน้าที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษา คือการผลิตบุคลากรหรือการผลิตบัณฑิตให้มีความพร้อม เพื่อให้ นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ ทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการอุดมศึกษา และสอดคล้องกับปรัชญา ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการพัฒนา นักศึกษา ไว้ดังนี้

สำเนา (2538) กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษา คือความพยายามใดๆ ของสถาบันอุดมศึกษาที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการในด้านต่างๆอย่างสมบูรณ์

สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา (2551) กล่าวว่า การพัฒนาคนในชาติให้มีคุณภาพ แนวทางประการหนึ่ง ที่เห็นว่าเป็นสำคัญคือ การกำหนดนโยบายแนวทางการจัดการศึกษา ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของชาติให้มีคุณภาพ คุณธรรม และคุณค่า

สรุป ความหมายของการพัฒนานักศึกษา คือ การกำหนดนโยบายแนวทางการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการในด้านต่างๆอย่างสมบูรณ์ ได้แก่ ทางกาย ทางสังคม ทางอารมณ์ และจิตใจตลอดจนทางสติปัญญาให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของชาติให้มีคุณภาพ คุณธรรม และคุณค่า โดยเกี่ยวข้องกับ ปรัชญา วัตถุประสงค์ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา

2.1.3.2 เป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา

การกำหนดเป้าหมายการพัฒนานักศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตให้เป็นกำลังคน กำลังงาน ตอบสนองความต้องการของประเทศตามมาตรฐานวิชาชีพ เป็นคนที่มีความสมบูรณ์ พร้อมมีสุขภาพดีและบุคลิกดี มีสรีรภาพสูง และเป็นที่ยังประสงค์ของสังคม โดยมีเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา ดังนี้

สำเนา (2538) กล่าวว่า การกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและระบบการทำงาน สำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยควรมีอย่างน้อย 7 ประการ ดังนี้

1. ด้านวิชาการและวิชาชีพ ควรมุ่งพัฒนาเจตคติ และทักษะในการเรียน เพื่อให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในด้านวิชาชีพ ความรู้และทักษะในการบริหาร ความรู้และทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ และคอมพิวเตอร์

2. ด้านสติปัญญา โดยมุ่งพัฒนาความสามารถในการคิด การวิเคราะห์

3. ด้านสังคมโดยมุ่งพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นโดยกระบวนการประชาธิปไตย รอบรู้ทั้งวัฒนธรรมไทยและต่างชาติ
4. ด้านอารมณ์ โดยเน้นการทำความเข้าใจอารมณ์ของตนเอง การปรับและควบคุมอารมณ์
5. ด้านเอกลักษณ์โดยเน้นการทำความเข้าใจบุคลิกภาพของตนเองในทุกๆ ด้าน
6. ด้านร่างกาย โดยเน้นการพัฒนาความเจริญเติบโตในช่วงวัยรุ่นตอนปลายการพัฒนาเจตคติและทักษะในการรักษาสุขภาพ
7. ด้านคุณธรรม โดยเน้นคุณธรรมขั้นพื้นฐาน ตลอดจนการส่งเสริมให้ยึดมั่นตามคำสอนของศาสนา และจรรยาบรรณในอาชีพ

ดวงกมล (2551) กล่าวว่าการพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ ในการประกาศเจตนารมณ์ กระทรวงศึกษาธิการ 2549 ปีแห่งการปฏิรูปการเรียนการสอนให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ครู อาจารย์ ผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคมทุกภาคส่วนร่วมมือกัน สร้างแรงกระตุ้นใหม่ๆ ให้เด็กและเยาวชนมีความสามารถในการคิดเป็น วิเคราะห์ แยกแยะ สร้างสรรค์ เกิดทักษะในการดำเนินชีวิตพร้อมที่จะเผชิญสิ่งใหม่ๆ ในสังคม ร่วมมือกันทำให้การจัดการเรียนการสอนมีการสอดแทรกเชื่อมโยงให้เด็กและเยาวชนมีลักษณะพึงประสงค์ มีวิถีชีวิตที่มีวินัยอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเกื้อกูล ร่วมมือกันทุกวิถีทางอย่างต่อเนื่องให้เด็กและเยาวชนสนใจในการศึกษา มีทักษะสามารถค้นคว้าแสวงหาความรู้พึ่งพาการศึกษาเป็นเครื่องมือเพื่อพัฒนาตน เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต และพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ คู่คุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้สามารถนำพาสังคมไทย ก้าวไปเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมั่นใจ

สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา (2551) ได้สรุปว่าการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องดำเนินการทั้งการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาความรู้ทางวิชาการ/วิชาชีพ และสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษา พัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพและสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาคควรมีปรัชญาหรือปณิธานเพื่อพัฒนานักศึกษาดังนี้

1. เป็นกำลังคน กำลังงาน (Manpower) คือ การผลิตบัณฑิตเพื่อตอบสนองความต้องการกำลังคนของประเทศ ตามมาตรฐานวิชาการ/วิชาชีพ

2. เป็นคนที่สมบูรณ์ (Manhood) คือ การผลิตบัณฑิตให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์พร้อม มีสุขภาพและบุคลิกภาพดี มีสมรรถภาพสูง และเป็นบุคคลที่พึงประสงค์ของสังคม

บัณฑิต หรือ นักศึกษา ที่ผลิตอย่างน้อยต้องมีคุณลักษณะ 4 ประการ คือ

1. เก่ง มีความรู้ เชี่ยวชาญ ชำนาญการ ทั้งทางด้านวิชาการความรู้ทั่วไป และเชี่ยวชาญชำนาญการในแต่ละสาขาวิชาชีพ

2. ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ และการเป็นคนดี มีคุณธรรม

3. มีความสุข อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งทางกาย ทางใจ เบิกบาน แจ่มใส ไม่เครียดแค้นชิงชังสังคม

4. สุขภาพดี มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง

สรุปเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาเป็นภาระหน้าที่สำคัญของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ครู อาจารย์ ผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคมทุกภาคส่วน ร่วมมือกันสร้างแรงกระตุ้นใหม่ๆ ให้เด็กและเยาวชนมีความสามารถในการคิดเป็น วิเคราะห์ แยกแยะ สร้างสรรค์ เกิดทักษะในการดำเนินชีวิตพร้อมที่จะเผชิญสิ่งใหม่ๆ ในสังคม เพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ ทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ สถิติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ รวมถึงการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งต้องดำเนินการทั้งการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาความรู้ทางวิชาการ/วิชาชีพ และสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษา พัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพและสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.1.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา

การพัฒนานักศึกษาให้เป็นไปตามอัตลักษณ์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายด้าน เช่น ด้านบริหาร ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อม ภายในสถาบันการศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถานบันการศึกษา แต่บางมหาวิทยาลัย อาจมีการพัฒนานักศึกษาไม่ครบทุกด้านซึ่งขึ้นอยู่กับความพร้อมของสถาบันการศึกษาโดยนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษาไว้ดังนี้

สำเนา (2538) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการพัฒนานักศึกษา ผู้บริหารควรทราบปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนา เพื่อหาทางปรับปรุงให้เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมต่อการพัฒนา ดังนี้

1. ด้านบริหาร

ปัจจัยทางด้านบริหารมีหลายประการ เช่น ปรัชญา ปณิธาน ในการผลิตบัณฑิตของสถาบัน นโยบายและมาตรฐานในการพัฒนานักศึกษาและกฎระเบียบของสถาบัน ตลอดจนกฎระเบียบของทางราชการ ปรัชญาและปณิธานในการผลิตบัณฑิตของสถาบัน สามารถใช้เป็นกรอบ หรือเป็นเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาก็ถือว่ามีความสำคัญมาก เพราะถ้ามีปรัชญาหรือปณิธานในการผลิตบัณฑิตไว้แล้ว แต่ขาดนโยบายและมาตรการในการพัฒนานักศึกษาแล้ว ปรัชญาหรือปณิธาน ก็จะเป็นเพียงข้อความที่เขียนไว้เท่านั้น เพราะจะไม่มี การนำเอา มาปฏิบัติ การกำหนดนโยบายและมาตรการในการพัฒนานักศึกษาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ส่วนกฎระเบียบก็มีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาเหมือนกัน กฎระเบียบที่ล้าสมัย หรือกฎระเบียบที่ส่งเสริมเฉพาะด้านวิชาการ ทำให้อาจารย์สนใจทำงานเฉพาะด้านวิชาการ โดยไม่สนใจอบรมสั่งสอนนักศึกษา ก็เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานักศึกษา

2. ด้านวิชาการ

ปัจจัยด้านวิชาการ ได้แก่ หลักสูตร วิธีการสอน และการวัดผล หลักสูตรนั้นมีความสำคัญกับการพัฒนานักศึกษามาก ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดวิชาและกิจกรรมต่างๆ ที่นักศึกษาต้องเรียน หลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาบางแห่ง โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาทางด้านวิชาชีพได้บรรจุวิชาชีพมากขึ้นไป ทำให้วิชาการทางด้านคณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาการที่ช่วยพัฒนานักศึกษาทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจลดน้อยลง ในด้านการสอนนั้น ในปัจจุบันได้มีวิธีการสอนหลายวิธี ที่ช่วยเสริมสร้างสติปัญญาของนักศึกษาโดยการสอนให้นักศึกษาใช้ความคิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหา มากกว่าการสอนให้นักศึกษาจดจำเนื้อหาวิชาอย่างเดียว สำหรับการวัดผลการศึกษา นั้นปัจจุบันมีวิธีการวัดผลหลายวิธีที่สามารถวัดความเจริญด้านต่างๆ ของนักศึกษา มากกว่าที่จะวัดความจำของนักศึกษาเพียงด้านเดียว

3. ด้านกิจการนักศึกษา

ปัจจัยด้านกิจการนักศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษา มากปัจจัยหนึ่ง ทั้งนี้เพราะการพัฒนานักศึกษาเป็นบทบาทอันสำคัญบทบาทหนึ่งของกิจการนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษาสามารถพัฒนานักศึกษาได้หลายวิธีโดยการ จัดบริการต่างๆ เช่น บริการให้คำปรึกษา การนิเทศและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา การฝึกอบรม และการใช้ทฤษฎีในการพัฒนานักศึกษา การที่จะพัฒนานักศึกษาให้มีประสิทธิผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับฝ่ายกิจการนักศึกษาของสถาบันนั้นว่า จะมีความสามารถในการพัฒนานักศึกษา มากน้อยเพียงใด

4. ด้านบุคลากร

ปัจจัยด้านบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา นั้น อาจพิจารณา ได้ 3 องค์ประกอบ คือ

1. เกี่ยวกับจำนวน คือ บุคลากรของฝ่ายต่างๆ มีจำนวนเพียงพอกับปริมาณงานในฝ่ายหรือไม่
2. เกี่ยวกับความรู้ความสามารถ คือ บุคลากรของฝ่ายต่างๆ มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับงานในหน้าที่มากน้อยเพียงใด
3. เกี่ยวกับกำลังขวัญในการทำงาน คือ บุคลากรของฝ่ายต่างๆ มีกำลังขวัญในการทำงานสูงหรือไม่ เพราะถ้าหน่วยงานใดมีบุคลากรจำนวนเพียงพอกับงาน และบุคลากรมีความรู้ความสามารถดี แต่บุคลากรขาดกำลังใจในการทำงานแล้ว หน่วยงานนั้นก็จะได้รับประโยชน์จากบุคลากรน้อย

5. ด้านงบประมาณ

ปัจจัยด้านงบประมาณ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากอีกด้านหนึ่ง เพราะการดำเนินงานทุกอย่างต้องใช้เงินทั้งสิ้น ถ้าขาดเงินก็อาจทำให้การดำเนินการพัฒนา นักศึกษาได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร

6. ด้านนักศึกษา

ปัจจัยด้านนักศึกษา หมายถึง บุคลิกภาพของนักศึกษา ซึ่งอาจพิจารณาในแต่ละบุคคลและพิจารณาเป็นกลุ่มบุคคล ในแง่บุคคลนั้นนักศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันมากทั้งทางด้านภูมิหลัง ลักษณะที่มองเห็นภายนอก เช่น รูปร่างและหน้าตา ส่วนลักษณะที่อยู่ภายในตัวนักศึกษานั้น ได้แก่ ระดับสติปัญญาของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ย่อมต่ำกว่านักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ในสถาบันเดียวกัน เป็นต้น บุคลิกภาพในด้านต่างๆของนักศึกษา ย่อมมีผลต่อการพัฒนานักศึกษาโดยตรง เช่น นักศึกษาที่มีระดับสติปัญญาสูง จะสามารถเรียนรู้และเกิดการพัฒนาด้านต่างๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีสติปัญญาต่ำ เป็นต้น

7. ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สภาพแวดล้อม 3 ชนิด คือ

1. สภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต เช่น อาคาร สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ
2. สภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งมีชีวิต เช่น พี่ สัตว์ และคน
3. สภาพแวดล้อมที่คนสร้างขึ้น เช่น กลุ่มเพื่อน กิจกรรมนักศึกษา ประเพณี การต้อนรับน้องใหม่ และระบบอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นต้น

สภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา มีความสำคัญต่อกระบวนการพัฒนานักศึกษามาก เพราะสภาพแวดล้อมที่มีความสมบูรณ์ คือ มีอาคารสถานที่ มี

เครื่องมือดี และมีระบบงานดี ย่อมทำให้การพัฒนานักศึกษาได้ผลดี และในทางตรงกันข้ามถ้าสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น ไม่มีอาคารสถานที่ ไม่มีเครื่องมือ ไม่มีระบบงานที่ดี กิจกรรมนักศึกษาที่ไม่มีคุณภาพ หรือการต้อนรับน้องใหม่ที่รุนแรง ทำให้น้องใหม่เกิดปัญหาทางด้านร่างกาย และจิตใจ ย่อมทำให้การพัฒนานักศึกษาไม่ได้ผลดี

8. ด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถาบันอุดมศึกษา

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง สภาพแวดล้อมภายนอกสถาบันอุดมศึกษา อาจเป็นทั้งสิ่งที่ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานักศึกษา มีหลายประการ เช่น สภาพเศรษฐกิจที่ดี ซึ่งมีผลทำให้สถาบันอุดมศึกษามีรายได้ดีและถ้าสถาบันของรัฐก็อาจได้รับงบประมาณมากขึ้น ส่วนสภาพแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานักศึกษานั้น ก็มีหลายประการ เช่น บรรยากาศทางการเมืองที่มีการปกครองประเทศภายใต้กฎอัยการศึก และมีการห้ามนักศึกษาทำกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2520 เป็นต้น

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของช่วงวัยอุดมศึกษา (อายุ 19 - 20 ปี) พบว่าการพัฒนาความสามารถทางการคิด วัยรุ่นช่วงนี้มีศักยภาพในการพัฒนาความคิดอย่างเต็มที่และมีโอกาสในการพัฒนาการคิดออกมาเป็นการกระทำมากกว่าช่วงอื่น เพราะเป็นวัยที่ยังไม่ต้องรับผิดชอบในงานอาชีพ ครอบครัว มีการคิดการตัดสินใจเองมากขึ้น อีกทั้งสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา ที่เอื้อต่อการพัฒนาการด้านความคิด มีส่วนช่วยพัฒนาความคิดที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง

สรุปปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษานอกเหนือจากปัจจัยทางการเรียนการสอนยังมีปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องอีกมากมาย เช่น ปรัชญาและปณิธานในการผลิตบัณฑิตเป็นปัจจัยทางด้านบริหารใช้เป็นเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา ปัจจัยด้านวิชาการ ได้แก่ หลักสูตร วิธีการสอน และการวัดผลเป็นตัวกำหนดวิชาและกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยพัฒนานักศึกษาทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ ปัจจัยด้านกิจการศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาซึ่งฝ่ายกิจการนักศึกษาสามารถพัฒนานักศึกษาได้หลายวิธี โดยการจัดกิจกรรมและการบริการต่างๆให้กับนักศึกษา สำหรับปัจจัยด้านบุคลากรของฝ่ายต่างๆ ควรมีจำนวนเพียงพอกับสัดส่วนของนักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับงานในหน้าที่ และมีขวัญกำลังใจในการทำงาน นอกจากนี้ปัจจัยด้านงบประมาณ ก็มีความสำคัญเพราะการดำเนินงานทุกอย่างต้องใช้เงินทั้งสิ้น ถ้าขาดเงินก็อาจทำให้การดำเนินการพัฒนานักศึกษาได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร สำหรับปัจจัยด้านนักศึกษาก็มีความสำคัญเช่นกัน บุคลิกภาพของนักศึกษา ซึ่งอาจพิจารณาในแต่ละบุคคลและ

พิจารณาเป็นกลุ่มบุคคล เนื่องจากมีความแตกต่างกันรวมถึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสำเร็จ การศึกษา ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันที่มีความสมบูรณ์ ย่อมทำให้การพัฒนา นักศึกษาได้ผลดี ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถาบัน อาจเป็นสิ่งที่ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรค ต่อการพัฒนาให้นักศึกษาได้ ดังนั้น ปัจจัยที่กล่าวมาต่างมีผลต่อการพัฒนานักศึกษาให้มีความ สมบูรณ์ทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความต้องการ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.1.5 ปัญหาการเรียนของนักศึกษา

การศึกษาในระดับอุดมศึกษานับเป็นช่วงที่สำคัญ เนื่องจากนักศึกษาต้องใช้ สติปัญญา ร่างกาย กำลังใจ และสมาธิ หากนักศึกษาประสบปัญหาต่างๆมากมายในระหว่าง การเรียนวิชาที่คหกรรมศาสตร์ เช่น ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเลือกสาขา ปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน และอาจารย์ ปัญหาด้านที่พักอาศัย ปัญหาที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่าย ปัญหาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรม รวมถึงกฎระเบียบของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เป็นต้น อาจส่งผลให้นักศึกษาออก พ้นสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างการศึกษา หรือเมื่อจบการศึกษาจึง ทำให้บัณฑิตไม่มีงานทำหรือทำงานที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่ศึกษามา ซึ่งมีนักการศึกษาได้ กล่าวถึง ปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไว้ ดังนี้

ลำเนาวัลย์ (2537) ได้กล่าวถึงปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ สำคัญ ไว้ดังนี้

1. ปัญหาการเลือกสาขา

การแนะแนวอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศไทยยังมีน้อยมาก นักเรียนในระดับมัธยมตอนปลายส่วนใหญ่จึงยังไม่รู้จักตนเองดีพอ ยังไม่มีข้อมูล ที่เกี่ยวกับอาชีพตลาดแรงงานที่เพียงพอ จึงทำให้ไม่สามารถเลือกสอบเข้าศึกษาใน สาขาวิชาที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัดของตนเอง เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียน ไปแล้วก็พบว่าตนเองไม่ชอบ หรือไม่มีความถนัดในการศึกษาในสาขาวิชานั้น จึงทำ ให้มีปัญหาในการศึกษาเล่าเรียน นักศึกษาบางคนอาจมีความสามารถในการ การศึกษาวิชานั้น แต่ก็อาจไม่ชอบอาชีพในสาขาวิชานั้น จึงทำให้นักศึกษาขาด แรงจูงใจในการศึกษาเล่าเรียน ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ

2. ปัญหาการปรับตัว

เมื่อนักศึกษาสามารถสอบผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษาได้แล้ว ปัญหาแรกที่นักศึกษาส่วนมากต้องประสบ คือ การ ปรับตัวเข้ากับระบบงานของสถาบันอุดมศึกษา และสภาพแวดล้อมใหม่ ระบบงาน ที่มักก่อให้เกิดปัญหากับนักศึกษา คือ ระบบการลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ ซึ่งหลาย

สถาบันมักมีระบบการลงทะเบียนที่มีความสลับซับซ้อนมาก เมื่อนักศึกษาได้ลงทะเบียนเรียนแล้ว ระบบการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาก็มักแตกต่างกับระบบการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาเป็นจำนวนมากยังขาดทักษะในการเรียน เช่น การจดบรรยาย การค้นคว้า และศึกษาด้วยตนเอง ตลอดจนการแบ่งเวลาเพื่อการศึกษาเล่าเรียนที่ถูกต้อง

ปัญหาการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ก็มีความสำคัญมาก นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ภายนอกสถาบันอุดมศึกษาต้องเดินทางไปกลับ ระหว่างที่พัก และสถาบันอุดมศึกษาทุกวัน เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษามีจำนวนน้อยกว่าโรงเรียนมัธยมศึกษา และตั้งอยู่ห่างไกลจากบ้านนักศึกษา นักศึกษาจึงต้องเดินทางเป็นระยะทางมากขึ้นต้องใช้เวลาดำเนินทางมากขึ้น ต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตอนเช้าตรู่ และกลับถึงบ้านเวลาค่ำ นักศึกษาส่วนมากจึงต้องปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ นอกจากนั้น สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่ง ยังมีระบบการประชุมเพื่อซ้อมเพลงเชียร์ และการต้อนรับน้องใหม่ ที่นักศึกษารุ่นพี่ใช้การบังคับขู่เข็ญนักศึกษาใหม่ด้วยวิธีรุนแรง เช่น การชูตะคอก การบังคับให้วิ่ง และการลงโทษนักศึกษาใหม่ด้วยวิธีต่างๆ การประชุมเพื่อซ้อมเพลงเชียร์ และการต้อนรับน้องใหม่ด้วยวิธีดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหากับนักศึกษาใหม่ทั้งทางด้านสุขภาพ ร่างกาย ปัญหาสุขภาพจิต และปัญหาการศึกษาเล่าเรียนจึงทำให้นักศึกษาใหม่มีปัญหาในการปรับตัวมากยิ่งขึ้น

3. ปัญหาด้านที่พักอาศัย

สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ส่วนใหญ่ไม่มีหอพักให้นักศึกษา บางสถาบันที่มีหอพักให้นักศึกษาอาศัย ก็มีหอพักจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาต้องอยู่กันอย่างเบียดเสียดแออัดมาก ปัญหาด้านที่พักอาศัยของนักศึกษา จึงมีแทบทุกสถาบัน โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะมีหอพักให้นักศึกษาน้อยมาก นักศึกษาส่วนใหญ่จึงต้องอาศัยภายนอกสถาบัน จึงทำให้ขาดบรรยากาศการใช้ชีวิตในสถาบัน (Campus Life) ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ช่วยในด้านการเรียนการสอน และการพัฒนานักศึกษาเป็นอย่างดี นอกจากนั้นการที่นักศึกษาต้องอาศัยภายนอกสถาบัน ยังก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสวัสดิการของนักศึกษา และปัญหาอื่นๆ อีกหลายประการ เช่น ต้องเสียเวลาดำเนินทางมาก ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ตลอดจนปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพที่เกิดจากมลภาวะ

4. ปัญหาที่เกี่ยวกับครอบครัว

นักศึกษาเป็นจำนวนมาก มีความวิตกกังวลใจกับปัญหาของครอบครัวทางบ้าน ซึ่งมีหลายประการด้วยกัน บางครอบครัวอาจมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งต้องหาเงินให้นักศึกษาเล่าเรียน บางครอบครัวอาจมีปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคล

ในครอบครัว โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือ ระหว่างบิดากับมารดาก็ย่อมมีผลกระทบต่อเด็กชามาก ถ้าความขัดแย้งระหว่างบิดามารดา มีความรุนแรงมากถึงขั้นหย่าร้าง ซึ่งปัจจุบันมีมากขึ้นก็ย่อมมีผลกระทบต่อเด็ก ทั้งทางด้านความรู้สึกเสียใจ และด้านการเงินที่ต้องใช้ในการศึกษาเล่าเรียน บางครอบครัวก็มีปัญหาที่เกี่ยวกับความเจ็บป่วยของบิดามารดา ถ้าความเจ็บป่วยนั้นมีความรุนแรงถึงขั้นบิดาหรือมารดาต้องเสียชีวิต ก็ย่อมเกิดปัญหากับเด็ก ทั้งทางด้านความรู้สึกเสียใจและด้านการเงินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาด้วย

5. ปัญหาด้านสุขภาพ

โดยทั่วไปนักศึกษาซึ่งเป็นคนวัยหนุ่มสาวที่มีร่างกายแข็งแรงแต่เด็กเป็นจำนวนน้อยมากก็ยังคงมีความเจ็บป่วยอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตคน นอกจากนั้น การศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นสูงต้องใช้สติปัญญาและความวิริยะอุตสาหะมาก จึงทำให้นักศึกษาเกิดความอ่อนเพลียมีความกดดันและความเครียดมากเป็นเวลานาน ก็อาจทำให้เกิดความเจ็บป่วยขึ้นได้ ปัญหาด้านสุขภาพ จึงเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของนักศึกษา

6. ปัญหาที่เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา

นักศึกษากลุ่มที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย เป็นกลุ่มที่ชอบทำกิจกรรมนักศึกษาประเภทต่างๆ เช่น กิจกรรมสวนกลาง กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม กีฬา และบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น เนื่องจากปัจจุบันนักศึกษากลุ่มนี้มีสัดส่วนน้อยลงทำให้นักศึกษาที่ทำกิจกรรมมีจำนวนน้อยลง นักศึกษาที่เป็นกรรมการชมรม กิจกรรมนักศึกษา จึงต้องทำงานมากขึ้น ต้องใช้เวลาในการทำกิจกรรมมาก นักศึกษาบางคนก็ให้ความสำคัญกับกิจกรรมนักศึกษามาก จนทำให้มีปัญหาทางด้านการเรียน ถึงแม้ว่ากิจกรรมบางประเภท เช่น กิจกรรมด้านกีฬา คณะกรรมการกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้นักศึกษาที่จะเข้าร่วมแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดผลเสียต่อการเรียนของนักกีฬาแต่กิจกรรมอีกหลายประเภทก็ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ดังกล่าวไว้ จึงทำให้นักศึกษาที่ทำกิจกรรมนักศึกษาหลายคนมีปัญหาทางด้านการเรียน

7. ปัญหาด้านการเรียน

นอกจากปัญหาที่เกี่ยวกับทักษะในการเรียน ในระดับอุดมศึกษา ปัญหาด้านการเรียนยังอาจเกิดจากปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหลายปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งย่อมทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนกับนักศึกษา คือ ทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาตกต่ำลงได้ ถ้านักศึกษามีปัญหาในปัญหาหนึ่งอยู่ในระดับมาก หรือมีปัญหามากหลายปัญหาในขณะเดียวกัน ก็จะมีผลกระทบทำให้นักศึกษามีปัญหาด้าน

การเรียนมาก จึงมีความจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาต้องจัดให้มีฝ่ายกิจการนักศึกษา เพื่อจัดบริการต่างๆ ให้นักศึกษาเพื่อช่วยลดหรือขจัดปัญหา ให้นักศึกษามีความพร้อมในการศึกษา

สรุปปัญหาของนักศึกษาเกี่ยวกับการเลือกสาขาที่เรียนของนักเรียนในระดับมัธยมปลายเนื่องมาจากขาดการแนะแนวการศึกษาในการเลือกสาขา ซึ่งยังไม่รู้จักตนเองดีพอที่จะเลือกสอบเข้าศึกษาในสาขาวิชาที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัดของตนเอง จึงทำให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการศึกษาเล่าเรียน การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ระบบการเรียนการสอน การประชุมเพื่อซ้อมเพลงเชียร์ทำให้นักศึกษาใหม่มีปัญหาในการปรับตัว ปัญหาด้านที่พักอาศัยการเดินทางไปกลับที่ต้องเสียเวลาเดินทางมาก ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ตลอดจนปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพที่เกิดจากมลภาวะ ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ บางครอบครัวอาจมีปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลในครอบครัว สิ่งเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่อนักศึกษา รวมถึงปัญหาด้านสุขภาพซึ่งเกิดจากความอ่อนเพลีย ความกดดัน และความเครียด ที่เป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งเช่นกัน นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มที่ชอบทำกิจกรรม และให้ความสำคัญกับกิจกรรมนักศึกษามาก จนทำให้มีปัญหาทางด้านการเรียนตกต่ำ สิ่งเหล่านี้สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีฝ่ายกิจการนักศึกษา ไว้คอยดูแลและจัดบริการต่างๆ ให้นักศึกษา เพื่อช่วยลดหรือขจัดปัญหา ให้นักศึกษามีความพร้อมในการเรียนจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

เนื่องจากการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยมีนโยบายการจัดการศึกษาแตกต่างกัน สำหรับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มุ่งเน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพ และเทคโนโลยี โดยอยู่ภายใต้กรอบมาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งจากการศึกษาค้นคว้า เอกสารเกี่ยวกับ ข้อมูลของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา ปัญหาการเรียนของนักศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่พบในคณะได้แก่ นักศึกษาออกทัศนสภาพ ถอนชื่อ ระหว่างการศึกษา หรือเมื่อจบการศึกษาบัณฑิตไม่มีงานทำและทำงานที่ไม่ตรงกับสาขาวิชาชีพที่ศึกษา ดังนั้นเพื่อให้การจัดการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นไปตามกรอบการจัดการศึกษาวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ ปรัชญา ปณิธาน อัตลักษณ์ ค่านิยมหลัก เป้าหมายหลัก คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ผู้วิจัยได้คัดเลือกปัจจัยหรือตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานักศึกษามีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการพัฒนานักศึกษา ของสำเนา (2538) ซึ่งสามารถ

ส่งผลต่อปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มาเป็นตัวแปรในการศึกษาคั้งนี้ 5 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน และมีตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.5.1 ด้านผู้เรียน

ผู้เรียนในนี้ต่อไปจะหมายถึง นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งมาจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งอาจมีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากเดิม ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นและเรียนรู้ที่จะเผชิญกับสิ่งใหม่ๆที่เข้ามาในชีวิตการเตรียมตัวที่ดีและรู้จักปรับตัวให้เหมาะสมยอมเป็นผลดีกับการศึกษาทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและเป็นบัณฑิตที่มีลักษณะพึงประสงค์ของชาติ เป็นทรัพยากรบุคคลซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนา ประเทศชาติต่อไป

1) ความหมายของนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนที่เปิดสอนในประเทศไทย จะแทนคำเรียกผู้เรียนว่า นิสิต นักศึกษา แตกต่างกัน โดยทั่วไปหรือส่วนใหญ่จะเรียกว่านักศึกษา ดังนั้นจึงมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สำเนาวิ (2538) กล่าวว่า ลักษณะนักศึกษาส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย คือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นวัยที่ยังมีประสบการณ์ชีวิตน้อย เป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ต่างๆอีกมากมาย อีกประการหนึ่งนักศึกษาก็ยังไม่มีรายได้จึงต้องพึ่งพาอาศัยบิดามารดาหรือญาติพี่น้องในด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา นอกจากนั้นการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาชั้นสูง ที่ต้องใช้ทั้งสติปัญญาและทักษะในการศึกษามาก

ราชบัณฑิตยสถาน (2546)กล่าวว่านักศึกษา คือผู้ที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ไพฑูริย์ (2555) กล่าวว่า ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเริ่มแต่อายุ 17-18 ปีขึ้นไปหรือ 21-22 ปี การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นการศึกษาช่วงสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างและพัฒนาคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ของสังคม

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (2556) ให้ความหมายว่า นักศึกษาคือ ผู้เข้ารับการศึกษานามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สรุป นักศึกษา คือ ผู้เข้ารับการศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายหรือวัยผู้ใหญ่ ตอนต้นเริ่มตั้งแต่อายุ 17-18 ปีขึ้นไป จนถึง 21-22 ปี เป็นวัยที่ยังมีประสบการณ์ชีวิตน้อย เป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ยังไม่มีรายได้จึงต้องพึ่งพาอาศัยบิดามารดาหรือญาติพี่น้องในด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา เป็นวัยที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างและพัฒนาคอนให้เป็นคนที่มีสมรรถนะของสังคม ประเทศชาติ

2) หน้าที่ของนักศึกษา

การประสบความสำเร็จในการเรียนและเป็นบัณฑิตที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ นักศึกษาควรรู้จักหน้าที่ความมีวินัยและความรับผิดชอบ และจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ดังนั้นจึงมีนักวิชาการกล่าวถึงหน้าที่ของนักศึกษาไว้ดังนี้

พรศรี (2540) ได้สรุปว่า ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตน คือ ความมีวินัยและความรับผิดชอบ ประกอบด้วย

- ความรับผิดชอบต่อตนเอง เช่น รู้หน้าที่ ตั้งใจจริงในการปฏิบัติหน้าที่ ปฏิบัติตนไปสู่ความเป็นพลเมืองดี การศึกษาเป็นส่วนสำคัญโดยการส่งเสริมและปลูกฝังระเบียบวินัยให้แก่คนในชาติ การยอมรับเหตุผล กล้าแสดงออก กล้ารับผิดชอบ ยับยั้งชั่งใจและมีอัธยาศัย

- ความรับผิดชอบต่อผู้อื่น เช่น ช่วยเสริมสร้างความสงบสุขในสังคม การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การวางตัวโดยให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความอดทน อดกลั้น สงบเสงี่ยม

- ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เป็นผลจากความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นอย่างเหมาะสม ได้แก่ การปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสม ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีความมานะอดทน ไม่ห่อหุ้ม ไม่ละเลยประโยชน์ซึ่งเป็นของสาธารณะ ส่วนรวม หน้าที่เสียภาษี การรับราชการทหาร การใช้สิทธิเลือกตั้ง

สำนักส่งเสริมและพัฒนาศกยภาพนักศึกษา (2551) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของนักศึกษา ดังนี้

- ต้องรู้หน้าที่ มีความรับผิดชอบ มีค่านิยมที่เหมาะสม เข้าใจ และภาคภูมิใจ กับภูมิปัญญาท้องถิ่น ติดอยู่กับสังคมและชุมชน

- รู้จักปรับตัว วางตัวให้เหมาะสม โดยตนเองต้องไม่เป็นปัญหาหรือเป็นผู้ก่อปัญหา

- สนใจปัญหาของสังคม และร่วมรับผิดชอบ มองปัญหาในลักษณะภาพรวม และร่วมกันแก้ไขอย่างเต็มความสามารถ

- สนใจและเข้าร่วมกิจกรรมที่เสริมสร้างประสบการณ์จริง ทั้งประสบการณ์ชีวิต และทักษะในการประกอบอาชีพในลักษณะ Learning by Doing ในทุกครั้งที่มีโอกาส

- บูรณาการความรู้จากหลากหลายสาขา ครอบคลุมความรู้ลึกของวิชาที่สนใจ และเกี่ยวข้อง เรียนรู้อย่างจริงจัง

- เตรียมตัวประกอบอาชีพอิสระที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน ด้วยการพัฒนาองค์ความรู้ ต้องรู้จักเรียนและพัฒนาตนเอง ด้วยการอ่าน ฟัง และสำรวจตนเอง และพัฒนาจากฐานที่มั่นคง

- ความรู้ คืออำนาจ นิสิตนักศึกษาที่จะเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ต้องอาศัยความรู้และเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาขีดความสามารถและการแข่งขันกับนานาประเทศ

- มีการรวมกลุ่ม เพื่อเป็นพลังของแผ่นดิน มีความรู้หลากหลายเพื่อสร้างอาชีพ สร้างชาติร่วมกัน

นอกจากนั้นคณะกรรมการการอุดมศึกษา(2552) ยังได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF: HEd) ได้กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้แต่ละด้านของคุณวุฒิระดับปริญญาตรี อย่างน้อยต้องเป็นดังนี้

- ด้านคุณธรรม จริยธรรม สามารถจัดการปัญหาทางคุณธรรม จริยธรรมและวิชาชีพโดยใช้ดุลยพินิจทางค่านิยม ความรู้ลึกของผู้อื่น ค่านิยมพื้นฐาน และจรรยาบรรณวิชาชีพ แสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม อาทิ มีวินัย มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ เป็นแบบอย่างที่ดี เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจโลก เป็นต้น

- ด้านความรู้ มีองค์ความรู้ในสาขาวิชาอย่างกว้างขวางและเป็นระบบตระหนัก รู้หลักการและทฤษฎีในองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง สำหรับหลักสูตรวิชาชีพ มีความเข้าใจเกี่ยวกับความก้าวหน้าของความรู้เฉพาะด้านในสาขาวิชา และตระหนักถึงงานวิจัยในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาและการต่อยอดองค์ความรู้ ส่วนหลักสูตรวิชาชีพที่เน้นการปฏิบัติ จะต้องตระหนักในธรรมเนียมปฏิบัติ กฎระเบียบ ข้อบังคับ ที่เปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์

- ด้านทักษะปัญญา สามารถค้นหาข้อเท็จจริง ทำความเข้าใจและสามารถประเมินข้อมูลและแนวคิดและหลักฐานใหม่ๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย และใช้ข้อมูลที่ได้ในการแก้ไขปัญหาและงานอื่นๆ ด้วยตนเอง สามารถศึกษาปัญหาที่ค่อนข้างซับซ้อนและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขได้อย่างสร้างสรรค์โดยคำนึงถึงความรู้ทางภาคทฤษฎี ประสบการณ์ทางภาคปฏิบัติ และผลกระทบจากการตัดสินใจ สามารถใช้ทักษะและความเข้าใจอันถ่องแท้ในเนื้อหาสาระทางวิชาชีพ สำหรับหลักสูตรวิชาชีพ นักศึกษาสามารถใช้วิธีการปฏิบัติงานประจำและหาทางแก้ไขใหม่ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม

- ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมีส่วนช่วยและเอื้อต่อการแก้ปัญหาในกลุ่มได้อย่างสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นผู้นำหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจนและต้องใช้นวัตกรรมใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มในการวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างเหมาะสมบนพื้นฐานของตนเองและของกลุ่ม รับผิดชอบในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาตนเองและอาชีพ

- ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสามารถศึกษาและทำความเข้าใจในประเด็นปัญหา สามารถเลือกและประยุกต์ใช้เทคนิคทางสถิติหรือคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมในการศึกษาค้นคว้าและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประมวลผลแปลความหมาย และนำเสนอข้อมูลสารสนเทศอย่างสม่าเสมอ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในการพูด การเขียน สามารถเลือกใช้รูปแบบของการนำเสนอที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มบุคคลที่แตกต่างกันได้

สำหรับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี เน้นทักษะทางปฏิบัติจำเป็นต้องเพิ่มมาตรฐานผลการเรียนรู้ ด้านทักษะพิสัยซึ่งเป็นทักษะที่ 6 ดังนั้นคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ซึ่งสามารถปฏิบัติงานตามแบบที่กำหนดได้ สามารถปฏิบัติงานได้ถูกต้องโดยอิสระ สามารถประยุกต์การปฏิบัติงานเพื่อการแก้ปัญหาในสภาพจริงได้

สรุปหน้าที่ของนักศึกษาคือการประพฤติปฏิบัติตนให้มีคุณลักษณะของนักศึกษา ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อผู้อื่น ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การเตรียมตัวประกอบอาชีพอิสระที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน ประเทศชาติโดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยในด้านคุณธรรม จริยธรรมด้านความรู้ คือมีองค์ความรู้ในสาขาวิชาอย่างกว้างขวาง ด้านทักษะ

ปัญญาสามารถค้นหาข้อเท็จจริง ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมีส่วนร่วมช่วยและเอื้อต่อการแก้ปัญหาในกลุ่มได้อย่างสร้างสรรค์ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเหมาะสม รวมถึงด้านทักษะพิสัยซึ่งเป็นพฤติกรรม การเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถในการปฏิบัติงานตามแบบถูกต้อง และสามารถแก้ปัญหาในสภาพจริงได้

3) พัฒนาการของนักศึกษา

วัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กต่อเนื่องกับความเป็นผู้ใหญ่ นับเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาซึ่ง ล่าเนาว์ (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาตามขั้นพัฒนาการไว้ ดังนี้

พัฒนาการทางกาย

การเจริญเติบโตของบุคคลในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย และเริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ตอนต้นนี้ เป็นช่วงที่บุคคลมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย อย่างรวดเร็ว ทั้ง น้ำหนักและส่วนสูง บุคลิกลักษณะที่ดูเคอะเขินกึ่งก้างในระยะแรกๆจะเริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้น ใบหน้ามักมีสิวขึ้น อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนในร่างกาย สายตาใช้การได้ดีมากกว่าวัยเด็ก ผู้ชายมักจะมีลูกกระเดือกเห็นได้ชัดเจน อวัยวะเพศจะเจริญเต็มที่ กระดูกจะหยุดการเจริญเติบโต เมื่อมีอายุประมาณ 18 ปี สำหรับผู้หญิง และ 19 ปี สำหรับผู้ชาย กล้ามเนื้อตามส่วนต่าง เช่น แขน ขา หน้าอก จะเจริญเติบโตเต็มที่ เมื่อมีอายุประมาณ 19 ถึง 20 ปี ในช่วงแรกของวัยนี้ คือ เมื่อบุคคลมีอายุ 17, 18, 19 ปี ถ้าได้รับการเอาใจใส่ในเรื่องอาหาร การออกกำลังกาย และการพักผ่อน จะช่วยให้ร่างกายได้รับการพัฒนาสมบูรณ์ที่สุด สถาบันอุดมศึกษา จึงควรจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จัดจำหน่ายอาหารที่สะอาด และมีอาหารที่มีคุณภาพดีไว้จำหน่ายให้นักศึกษาในราคาที่ไม่แพง จัดบริการอนามัย เพื่อการป้องกันรักษา และส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาจะช่วยให้พัฒนาการทางร่างกายของนักศึกษามีความสมบูรณ์ที่สุด

พัฒนาการทางอารมณ์

ในวัยรุ่นตอนต้น มักจะมีอารมณ์รุนแรงแทบทุกชนิด เช่น โกรธ รัก กลัว และ เจ้าคิดเจ้าแค้น เป็นต้น และมักจะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์บ่อยครั้ง จนขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งเกิดจากสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และสภาพแวดล้อมทางสังคมในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย หรือ ผู้ใหญ่ตอนต้น บุคคลจะมีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ที่ดีขึ้น แต่อารมณ์ที่วัยรุ่นตอนปลายยังมักแสดงออกได้แก่ อารมณ์โกรธ เมื่อมีปัญหา อุปสรรค เกิดขึ้นในวัยนี้ บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ที่จะอดกลั้นอารมณ์โกรธ จึงทำให้มีอารมณ์โกรธตกค้างนานกว่าบุคคลในวัยรุ่น

ตอนต้น อารมณ์ที่มักมีปัญหาเกิดขึ้นในช่วงวัยนี้ มีอีกสองประการ คือ ความตึงเครียด และวิตกกังวล ความตึงเครียดนั้น จะเริ่มเกิดกับบุคคลในวัยรุ่นตอนปลาย เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับปัญหาต่าง และถ้าปัญหามีมากก็จะก่อให้เกิดความตึงเครียดมากขึ้น ปัญหาต่างๆยังก่อให้เกิดความวิตกกังวลใจ ซึ่งจะมีมากขึ้นในวัยนี้ นอกจากนั้น ความรู้สึกที่ไม่ทัดเทียมกับคนอื่นทางด้านส่วนตัว และทางด้านสังคม ยังเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้บุคคลวัยนี้เกิดความวิตกกังวลใจด้วย จึงมีความจำเป็นต้องช่วยส่งเสริมให้พัฒนาการทางด้านอารมณ์ของนักศึกษาได้รับการพัฒนา จนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ คือ มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ สามารถรับฟังคำติวิจารณ์เกี่ยวกับตนเองได้ มีความมั่นคงทางจิตใจ และอารมณ์

พัฒนาการทางสังคม

วัยรุ่นตอนปลาย เป็นช่วงที่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักรับผิดชอบงาน ขณะเดียวกันก็ชอบอิสระ เริ่มหาประสบการณ์แปลกๆใหม่ๆ การคบเพื่อนโดยทั่วไป จะเลือกคบเพื่อนที่มีบางสิ่งบางอย่างคล้ายๆกัน เช่น มาจากท้องถิ่นเดียวกัน อยู่คณะวิชาเดียวกัน ในวัยนี้ส่วนมากจะใช้เวลาร่วมกับเพื่อนต่างเพศมากกว่า การคบเพื่อนเพศเดียวกัน วัยรุ่นตอนปลายมีประสบการณ์ทางสังคมพอสมควร จึงพอเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนให้เหมาะสมในสังคม มีความระมัดระวังเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อตนเองมากขึ้น สามารถมองเห็นการปรับปรุงตนเอง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมในแง่ที่ตรงกับความ เป็นจริงมากขึ้น นอกจากทักษะทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้วบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ควรได้รับการส่งเสริมให้มีพัฒนาการที่เกี่ยวกับทักษะในการปรับตัว ความจริงใจ ความสนใจ และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การนับถือตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อให้เกิดความตระหนักถึงตำแหน่ง และบทบาทของตนในฐานะสมาชิกของสังคม เป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับกิจกรรมและแนวปฏิบัติของกลุ่ม และของสังคมเพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

วัยรุ่นตอนปลาย เป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการทางสมองสูงสุด จึงเป็นวัยที่มีความสามารถหลายอย่าง มีความสามารถในการจำได้ดี มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ทั้งรูปธรรม และนามธรรมได้ดี จึงเป็นวัยที่มีความเหมาะสมในการศึกษาเล่าเรียนวิชาชีพในสาขาต่างๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับวัยผู้ใหญ่แล้ว วัยรุ่นตอนปลายยังมีประสบการณ์ไม่มาก การคิดวิเคราะห์ในเรื่องต่างๆ จึงยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าผู้ใหญ่ ความแตกต่างของนักศึกษาในด้านต่างๆ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาหลายฝ่าย เช่น ผู้บริหาร การศึกษา อาจารย์ และบุคลากรฝ่ายกิจการนักศึกษา ซึ่งต้องทราบความแตกต่างของนักศึกษาดังกล่าว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารการศึกษา การสอนและการ

พัฒนานักศึกษา ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลดีตามมุ่งหมายของ
สถาบันอุดมศึกษา

สรุปพัฒนาการของนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว มีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย รวดเร็วจนขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งเกิดจากสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย นอกจากนั้นจะสนใจชอบทำงานเป็นกลุ่ม รักกลุ่มเพื่อน มีการเจริญเติบโตของสมองอย่างเต็มที่ พัฒนาการทางด้านความคิดสติปัญญาเป็นไปอย่างรวดเร็ว เป็นวัยที่มีความเหมาะสมในการศึกษาเล่าเรียนวิชาชีพในสาขาต่างๆ พัฒนาการต่างๆ เหล่านี้จำเป็นต้องมีบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รับรู้และมีความเข้าใจ เพื่อช่วยสนับสนุนส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการสมวัย รวมถึงให้ความช่วยเหลือในการปรับตัวกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาสามารถเจริญเติบโตต่อไปอย่างมีคุณภาพ และเป็นกำลังของสังคมต่อไปในอนาคต

4) คุณลักษณะของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์

พิณทิพย์ (2527) กล่าวว่า นักศึกษาคหกรรมศาสตร์ต้องมีความละเอียดรอบคอบ มีความอดทน เสียสละ มีความรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในกิจกรรมและให้ความร่วมมือกับผู้อื่น รู้จักแสวงหาความรู้ สามารถหาวิธีการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง มีการวางแผนการใช้เวลา เงิน และทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

อาภาพรรณ (2533) ได้ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า

- ด้านวิชาการ ได้แก่ มีความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน ติดตามข่าวสาร ความเคลื่อนไหวทางวิชาการด้านคหกรรมศาสตร์ และสามารถแนะนำความรู้และเทคนิควิธีการประดิษฐ์ใหม่ๆ
- ด้านวิชาชีพ ได้แก่ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังในความปลอดภัย ฝึกฝีมือให้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาชีพ และปฏิบัติงานตามลำดับขั้นตามจนเป็นนิสัย
- ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน พุดจาสุภาพ ชัดเจน มีวาจาไพเราะ และมีมนุษยสัมพันธ์
- ด้านคุณธรรมและจริยธรรม คือมีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย มีความสามารถในการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และมีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพ

สรุปคุณลักษณะของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ ซึ่งการศึกษาในอดีตวิชาชีพคหกรรมเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน คุณลักษณะของนักศึกษาต้องมีความขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ ในการศึกษาเล่าเรียน มี

ความละเอียดรอบคอบ มีความอดทน เสียสละ มีการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน พุดจาสุภาพ และมีมนุษยสัมพันธ์ สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง มีการวางแผนการใช้เวลา เงิน และทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเศรษฐกิจและสังคมมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในชีวิิตความเป็นอยู่ ทำให้นักศึกษาคหกรรมศาสตร์มีคุณลักษณะที่เพิ่มขึ้นจากเดิม ในด้านพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถการใช้สื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีความสามารถในการสื่อสาร และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

5) ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว และมักจะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์บ่อยครั้ง จนขาดความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นวัยที่ยังมีประสบการณ์ในชีวิตน้อย เป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ต่างๆ อีกมากดังนั้น นักวิชาการหลายคนจึงสนใจศึกษาและกล่าวถึง ความต้องการของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

ศรีเรือน (2553) กล่าวถึง ความต้องการของวัยรุ่น ดังนี้

1. ต้องการความอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใต้คำสั่งค้ำบังคับข้องผู้ใดโดยเฉพาะบุคคลผู้ที่มีอำนาจหรือผู้สูงวัยกว่า รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะเด็กวัยรุ่นเชื่อว่าลักษณะที่เป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่ คือ ความเป็นอิสระจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตน
2. ต้องการมีตำแหน่ง รวมทั้งต้องการความสนับสนุนจากผู้ใหญ่และเพื่อนร่วมงาน
3. ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลกๆใหม่ๆ บางครั้งรวมทั้งความท้าทายที่ตื่นเต้น เกิดความจำใจเข้าซ้าก ชอบทดลอง ยิ่งถูกห้ามยิ่งอยากลอง ฉะนั้นระยะนี้ได้วัยรุ่นไม่ว่าที่ไหน สมัยใด มักชอบฝ่าฝืนกฎระเบียบต่างๆ เด็กบางคนอาจชอบลองสิ่งที่ไม่ดีๆ เช่น ยาเสพติด ประพฤติผิดทางเพศ ต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคมและสถาบัน เพื่อดูว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร หรือบางคนอยากลองเพื่อประชดชีวิต
4. ความต้องการรวมพวกพ้อง มีกลุ่มก้อน เป็นความต้องการค่อนข้างสูง เพราะการรวมพวกพ้องเป็นวิถีทางให้เด็กได้รับสนองความต้องการหลายประการ เช่น ความรู้สึกอบอุ่นใจ การได้รับการยกย่อง ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน
5. ความต้องการความรู้สึกมั่นคง อบอุ่นและปลอดภัยเพราะเด็กมีอารมณ์หวั่นไหวเปลี่ยนแปลงง่าย สับสนและลังเลง่าย เด็กจึงมีความต้องการเช่นนี้ค่อนข้างสูง

6. ความต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรมเด็กถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อความถูกต้องยุติธรรมตามทัศนคติของตนเองเป็นอย่างยิ่ง และอยากทำอะไรหลายๆอย่างเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมทั้งในแง่ส่วนบุคคลและสังคม

7. ความต้องการความงดงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นชายหรือหญิงต้องการให้คนรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับรูปลักษณ์ของตนเองสมตามเพศของตนทั้งสิ้น เพราะคิดว่าความงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคม และดึงดูดใจเพศตรงข้าม ฉะนั้น จึงให้ความเอาใจใส่ต่อการออกกำลังกาย ลักษณะอาหารที่รับประทาน ทรงผม เสื้อผ้า เครื่องประดับ สุขภาพอนามัย ความงามทางกาย นับเป็นส่วนหนึ่งของความภาคภูมิใจตัวเองของวัยรุ่น

8. ความต้องการประพฤตินิยมตามบทบาททางเพศของตน เป้าหมายเหล่านี้ลึกซึ้งมากในขณะนี้ ผู้ที่มีความรู้สึกที่ตนเอง ไม่สมเป็นชายชาติตรี หรือไม่สมเป็นหญิงสาว จะรู้สึกไม่แน่ใจ และไม่สบายใจเกี่ยวกับตนเอง โดยทั่วไปทั้งหญิงและชาย วัยรุ่นพยายามจะประพฤตินิยมเพื่อให้ดูงามสมเป็นสุภาพสตรี หรือดูบึกบึนสมเป็นชายชาติตรี ตามที่นิยม ส่วนผู้ที่คิดว่ามีบทบาททางเพศแบบลักเพศก็มักรวมกลุ่มกับผู้ที่มียุทธศาสตร์คล้ายกัน ยิ่งสังคมปัจจุบันยอมรับสิ่งเหล่านี้ยิ่งเปิดเผย การรวมกลุ่มของพวกนี้ในสังคมเพศของตัวก็ยิ่งเกาะกลุ่มกันแน่นแฟ้นและเปิดเผยยิ่งขึ้น

9. ความต้องการเลือกอาชีพ เด็กวัยรุ่นโตพอที่จะมองเห็นความสำคัญของอาชีพ และเข้าใจว่าอาชีพนำมาซึ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อาชีพเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสถานะความเป็นผู้ใหญ่ที่คนใดจะมีอาชีพอย่างไรนั้นจะต้องมีความรู้เป็นฐาน เด็กบางคนซึ่งไม่เคยสนใจและเตรียมตัวเพื่อเลือกอาชีพจะเริ่มมีความต้องการในขณะนี้ ทั้งจากความประสงค์ภายในตนเองหรือจากอิทธิพลของเพื่อนร่วมวัย พ่อแม่ ผู้ปกครอง และสังคม

การเลือกอาชีพก่อให้เกิดความรู้สึกวุ่นวายใจไม่น้อยต่อเด็กวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะสาเหตุหลายประการ เช่น วัยรุ่นยังไม่เข้าใจตนเองดีพอในด้านความชอบ ความถนัด ความสนใจ ระดับสติปัญญาที่แท้จริงของตน อีกทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การศึกษาตามท้องถิ่นที่เด็กวัยรุ่นมีชีวิตอยู่ อาจไม่เอื้อให้เลือกอาชีพตามแนวโน้มและความถนัดของตนหรือของบิดามารดา นอกจากนั้นหลายกรณีที่บิดามารดาที่มีความประสงค์จะให้บุตรเลือกอาชีพที่ตนต้องการซึ่งอาจขัดแย้งกับความสนใจ ความถนัดและความสามารถของเด็กวัยรุ่น หรือเด็กวัยรุ่นอาจเลือกอาชีพตามเพื่อนซึ่งมีอิทธิพลต่อเขาค่อนข้างสูงแต่เขาอาจไม่มีความชอบ ความสามารถ และอื่นๆ เหมือนเพื่อน จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ตัวเด็กวัยรุ่นได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

นอกจากนี้ศรีเวือน (2553) ยังกล่าวถึง ความสนใจของวัยรุ่นไว้ ดังนี้

1. สนใจการศึกษา สภาพเศรษฐกิจสังคมสมัยปัจจุบันกระตุ้นให้เด็กเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับอาชีพ เกี่ยวกับฐานะทาง เศรษฐกิจและทางสังคม ความสนใจการศึกษามากน้อยเพียงใดและแนวที่แตกต่าง กันไปในแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับว่าครอบครัวอุดหนุนได้เพียงไร ได้รับการศึกษาอบรม มาอย่างไร มีประสบการณ์อะไรบ้าง นอกจากนี้ เพศ ระดับสติปัญญา และโอกาส เข้ากลุ่มก็เป็นส่วนช่วยนำความสนใจด้วย

2. สนใจช่วยเหลือบุคคลอื่น เด็กวัยรุ่นมักสนใจช่วยเหลือบุคคลอื่นที่เขาเห็นว่าได้รับความลำบากและไม่ได้รับความยุติธรรมเพราะบ่อยครั้งเคยรู้สึกว่าเขาเองก็ อยู่ในฐานะเช่นนั้น และเคยสะเทือนอารมณ์เพียงไรจึงสามารถเข้าถึงอารมณ์แบบ เดียวกันของบุคคลอื่นได้ง่าย

3. สนใจกิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมที่เป็นของใหม่และมีประโยชน์ ช่วย ระบายความเคร่งเครียดทางอารมณ์ เด็กวัยรุ่นมักให้ความร่วมมือ ในการทำกิจกรรม สร้างสรรค์อาจเป็นทั้งแง่ส่วนตัวและแง่สังคม

4. สนใจวัฒนธรรมประเพณี ระยะเวลาเด็กเริ่มสามารถเข้าใจและมองเห็น คุณค่าของวัฒนธรรมประเพณีว่ามีความสำคัญต่อบุคคลและต่อสังคมส่วนรวม อย่างไร การให้ความรู้ ความเข้าใจ และชักจูงเด็กให้สนใจอย่างถูกต้อง จะสร้างให้ เด็กเป็นบุคคลที่รู้จักและสงวนวัฒนธรรมประเพณี

5. สนใจศาสนา ปรัชญา อุดมคติ เด็กวัยรุ่นกำลังแสวงหาหลักการใน การแก้ความทุกข์ร้อนทางจิตใจ และแนวทางดำเนินชีวิตอย่างผู้ใหญ่ จึงพึงเล็งให้ ความสำคัญแก่ศาสนา ปรัชญา อุดมคติ และค่านิยมต่างๆ แต่จะติดใจเด็กวัยรุ่น มากน้อยหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าศาสนาและปรัชญา อุดมคตินั้นๆ ให้ความกระจ่าง แก่จิตใจอย่างสมเหตุสมผลแก่เขาได้ดีเพียงไรบ้าง อีกทั้งสิ่งแวดล้อม กลุ่ม และ ผู้ใหญ่ที่เด็กนิยม ได้มีอิทธิพลต่อตัวเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่นไรบ้าง

6. สนใจมีเพื่อนสนิทต่างเพศ ความสนใจนี้สืบมาจากทางกายบรรลุนิติ ภาวะทางเพศซึ่งเริ่มในวัยแรกรุ่น และความต้องการดำเนินชีวิตอย่างผู้ใหญ่ขั้นของ พัฒนาการในด้านความสัมพันธ์กับคนต่างเพศ ที่เลยความเป็นเพื่อนไปแล้วนั้นอาจ แบ่งออกเป็น 3 ชั้นตามลำดับ คือ ชั้นของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น เพราะความรู้สึก อยากร่วมกัน เพื่อต้องการทัดเทียม แบบนี้ไม่สู้จะยั่งยืน ไม่ต้องการความเข้าใจ เข้าใจมากนัก เป็นแบบเล่นสนุกชั่วคราว ชั้นที่สอง เรียกว่า ชั้นเลือก ค่อนข้าง จะเลือกเฟ้นและจริงจังขึ้นบ้าง ชั้นที่สามเรียกว่า ชั้นแนใจ สัมพันธภาพค่อนข้าง แน่นแฟ้นจริงจัง ความสนใจและความสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศนี้อาจยั่งยืนไปจน กระทั่งแต่งงานจริงจังหรือเด็กร้างในระยะเวลาผู้ใหญ่

สรุปเนื่องจากวัยรุ่น เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายอย่างรวดเร็ว และมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์บ่อยครั้งจำเป็นต้องปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากวัยรุ่นมีประสบการณ์ในชีวิตน้อย ดังนั้นวัยรุ่นจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม วัยรุ่นจึงต้องการความอิสระ ต้องการแสวงหาประสบการณ์แปลกๆใหม่ๆ ที่ท้าทาย การรวมพวกพ้อง ความถูกต้องและความมั่นคงใน บทบาททางเพศเพราะวัยรุ่นยังไม่เข้าใจตนเองดีพอเกี่ยวกับความชอบ ความถนัด ความสนใจที่เหมาะสมกับระดับสติปัญญาที่แท้จริงของตน วัยรุ่นจึงสนใจการศึกษาเพราะสภาพเศรษฐกิจสังคมปัจจุบันกระตุ้นให้วัยรุ่น เข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาที่เชื่อมโยงกับอาชีพ เกี่ยวกับฐานะเศรษฐกิจและสังคมความเป็นอยู่ในอนาคต นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีความสนใจช่วยเหลือบุคคลอื่น เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเข้าร่วมกิจกรรมสร้างสรรค์บำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา ปรัชญา สิ่งเหล่านี้จะช่วยผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ได้

2.1.5.2 ด้านบริหารการศึกษา

ผู้บริหารสถาบันการศึกษาเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในการบริหารการศึกษาของสถาบันศึกษามีบทบาทเป็นผู้ประสานงานและนักปฏิบัติการศึกษาซึ่งต้องใช้ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์อย่างมืออาชีพ

1) ความหมายของการบริหารการศึกษา

จิตราวดี (2547) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมด้านการบริหาร เป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบาย กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับใช้กับนิสิตและบุคลากรในสถาบัน สภาพแวดล้อมด้านการบริหารที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการให้นิสิตนักศึกษามีส่วนร่วม ในการบริหารจะยิ่งช่วยให้สถาบันอุดมศึกษาตอบสนองต่อธรรมชาติของนิสิตนักศึกษา และช่วยให้นิสิตนักศึกษาพัฒนาอย่างเต็มที่

บุญชม และสุริทอง (2552) กล่าวว่า เป็นกระบวนการและกิจกรรมที่ผู้บริหารขององค์การทางการศึกษาใช้ภาวะผู้นำในการระดมทรัพยากร และเทคนิคในการประยุกต์ศาสตร์และศิลป์ทางการบริหารมาใช้ในกิจกรรมทางการศึกษา การพัฒนาองค์การทางการศึกษาและสมาชิกของสังคมให้ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา มีความรู้ความสามารถในการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ และเป็นคนดีของสังคมตามเป้าหมายและนโยบายของประเทศ

สรุปการบริหารการศึกษาเป็นกระบวนการและกิจกรรมที่ผู้บริหารขององค์การทางการศึกษาใช้ภาวะผู้นำในการระดมทรัพยากร และเทคนิคในการประยุกต์ศาสตร์และศิลป์ทางการบริหารมาใช้ในกิจกรรมทางการศึกษา การพัฒนาองค์การทางการศึกษาดำเนินงาน

เกี่ยวกับนโยบาย กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับ ใช้นิติและบุคลากรในสถาบัน ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในการจัดการศึกษาซึ่งต้องมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความมุ่งมั่นในการจัดการศึกษา และมุ่งมั่นต่อการสร้างระบบคุณภาพให้เกิดขึ้นในสถานศึกษานั้น รวมทั้งการให้นิสิตนักศึกษามีส่วนร่วม ในการบริหารจะยิ่งช่วยให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถตอบสนองต่อธรรมชาติของนิสิตนักศึกษา และช่วยให้นิสิตนักศึกษาพัฒนาอย่างเต็มที่

2) บทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2545) และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2553 ได้กำหนดหน้าที่ ของผู้บริหารสถานศึกษา ไว้ 4 ด้านดังนี้

1. บทบาทหน้าที่ด้านวิชาการ มีความรู้และเป็นผู้นำทางวิชาการ มีความรู้มีทักษะและประสบการณ์ด้านการบริหาร เป็นผู้ใช้ความรู้และประสบการณ์แก้ปัญหา เป็นผู้นำในการสร้างวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำด้านการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นผู้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ และบริหารงาน โดยคำนึงถึงมาตรฐานการศึกษา

2. บทบาทหน้าที่ด้านการบริหารงานงบประมาณ เป็นผู้ทำความเข้าใจนโยบาย อำนาจหน้าที่และกิจกรรมในหน่วยงาน เป็นผู้นำระบบงบประมาณมาใช้ในการบริหาร เข้าใจระเบียบการเงินการคลังและการพัสดุ สร้างความซื่อสัตย์สุจริตในการใช้งบประมาณ มีความละเอียดรอบคอบ มีความสามารถในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล หมั่นตรวจสอบการใช้งบประมาณอยู่เสมอ และรายงานการใช้งบประมาณอย่างเป็นระบบ

3. บทบาทหน้าที่ด้านการบริหารบุคคล มีความรู้ทักษะและประสบการณ์ในการบริหารงานบุคคล เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุคลากรในหน่วยงาน มีมนุษยสัมพันธ์ มีอารมณ์ขัน เป็นนักประชาธิปไตย เป็นนักประนีประนอม มีความอดทนอดกลั้น เป็นนักพูดที่ดี มีความสามารถในการจูงใจคน และมุ่งพัฒนาองค์กร

4. บทบาทหน้าที่ด้านการบริหารงานทั่วไป เป็นนักวางแผนและกำหนดนโยบายที่ดี เป็นผู้ตัดสินใจสั่งการ มีความรู้การบริหารโดยระบบสารสนเทศที่ทันสมัย เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสาร รู้จักมอบอำนาจและรับผิดชอบอย่างเหมาะสม เป็นผู้ควบคุมกำกับติดตามและนิเทศงานที่ดี

สรุป ผู้บริหารการศึกษาถือเป็นบุคคลที่สำคัญ มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวกับการด้านวิชาการเป็นบุคคลมีความรู้และเป็นผู้นำทางวิชาการ มีความรู้มีทักษะและประสบการณ์ด้านการบริหารเป็นผู้ทำความเข้าใจนโยบาย อำนาจหน้าที่และกิจกรรมในหน่วยงาน เป็นผู้นำระบบงบประมาณมาใช้ในการบริหาร ด้านการบริหารงานงบประมาณ ด้านการบริหารบุคคลเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุคลากรในหน่วยงาน มีมนุษยสัมพันธ์ และด้านการบริหารงานทั่วไปเป็นนักวางแผนและกำหนดนโยบายที่ดี เป็นผู้ตัดสินใจสั่งการรู้จักมอบอำนาจและรับผิดชอบอย่างเหมาะสม

2.1.5.3 ด้านวิชาการ

งานวิชาการเป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านวิชาการ การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียนโดยมีนักการศึกษาให้ความหมายไว้ดังนี้

1) ความหมายของวิชาการ

นิภา (2548) กล่าวว่า งานวิชาการ หมายถึง กิจกรรมทุกชนิดที่โรงเรียน จัดขึ้นอย่างสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ปรัชญา จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาและหลักสูตรการเรียน การสอนที่ร่วมกันจัดทำขึ้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีความรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ อย่างมีความสุข

สรุป งานวิชาการมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นงานที่นำหลักสูตร ไปสู่การปฏิบัติเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถเป็นคนที่มีคุณภาพในสังคม จึงนับว่า เป็นหัวใจของสถานศึกษา มาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษา จะวัดได้จากความสำเร็จในการ บริหารงานวิชาการที่สนองความต้องการของผู้เรียนด้วยความร่วมมือของชุมชนในท้องถิ่น

2) ขอบข่ายของงานวิชาการ

นักการศึกษาได้กำหนดขอบข่ายของการบริหารงานวิชาการไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

สำเนา (2538) กล่าวถึงความสำคัญของวิชาการ ไว้ดังนี้

1. ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับเป้าหมาย และกระบวนการพัฒนา นักศึกษาของสถาบัน ตลอดจนความต้องการของสังคม

2. ปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน และการวัดผลของสถาบันให้มี ประสิทธิภาพ

3. ปรับปรุงระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ หรืออาจารย์ที่ปรึกษา ประจำตัวนักศึกษา เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ให้ทุกคณะพิจารณาดำเนินการส่งเสริมพัฒนาให้เกิดจรรยาบรรณใน ทุกสาขาวิชาชีพ

5. ให้อาจารย์สอนสอดแทรกการพัฒนาบุคลิกภาพและจรรยาบรรณ วิชาชีพทุกสาขา

6. ให้ทุกคณะปรับปรุงการปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ให้สามารถปรับตัว เข้ากับระบบการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมของคณะ

7. ให้ทุกคณะส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมนักศึกษาด้านวิชาการ
8. ให้สำนักทะเบียนนักศึกษา ร่วมกับฝ่ายกิจการนักศึกษาจัดปฏิทินการศึกษาให้สอดคล้องกับปฏิทินกิจกรรมนักศึกษาทั้งปีการศึกษา
9. ฝ่ายวิชาการร่วมมือกับฝ่ายกิจการนักศึกษา เพื่อบูรณการงานกิจการนักศึกษาเข้ากับงานวิชาการเพื่อให้พัฒนานักศึกษาของสถาบันมีเป้าหมาย และกระบวนการที่สอดคล้องกัน

วิโรจน์ (2556) กล่าวถึง ขอบข่ายและภารกิจงานวิชาการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้ การพัฒนาหรือการดำเนินการเกี่ยวกับการให้ความเห็นการพัฒนาสาระหลักสูตรท้องถิ่น การวางแผนงานด้านวิชาการ การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา การพัฒนาและส่งเสริมให้มีแหล่งเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา การแนะแนวการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในและมาตรฐานการศึกษา การส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางวิชาการ การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาและองค์กรอื่น การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัวยุทธศาสตร์หน่วยงานสถานประกอบการและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา การจัดทำระเบียบและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับงานด้านวิชาการของสถานศึกษา การคัดเลือกหนังสือแบบเรียนเพื่อใช้ในสถานศึกษา และการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

สรุป ขอบข่ายและความสำคัญของงานวิชาการ เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดประสิทธิผลซึ่งต้องอาศัยการวางแผนงานด้านวิชาการ การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน การปรับปรุงระบบอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ การสนับสนุนให้งานวิชาการดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา การนิเทศการศึกษา และงานบริการที่ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกได้แก่ งานแนะแนว งานห้องสมุด งานโสตศึกษา และสื่อการสอน

3) หลักสูตร

หลักสูตรถือว่าเป็นหัวใจสำคัญทางด้านการศึกษา การจัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นประเทศใดหรือระดับการศึกษาใดก็ล้วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรว่าจะดำเนินการจัดการศึกษาไปในแนวใด

ความสำคัญของหลักสูตรบงอร (2550) กล่าวว่าหลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดและหลักสูตรเป็นเครื่องชี้วัดได้ว่าการศึกษาของประเทศนั้นต้องการพัฒนาคนไปในด้านใดด้านหนึ่งซึ่งความสำคัญของหลักสูตรมีดังนี้

1. หลักสูตรเป็นเอกสารทางวิชาการ เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานำไปปฏิบัติให้ถูกต้อง

2. เป็นมาตรฐานการศึกษา ที่ควบคุมการเรียนการสอนในระดับต่างๆ ของสถานศึกษาให้ถือเกณฑ์มาตรฐาน

3. หลักสูตรเป็นเครื่องมือที่สำคัญของกระทรวงศึกษาธิการ ใช้ในการควบคุมสถาบันอุดมศึกษาได้

4. เป็นเครื่องชี้วัดความเจริญของชาติได้

5. ใช้เป็นแผนดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษาในการควบคุมติดตามผล

6. หลักสูตรจะกำหนดแนวทางความรู้ ทักษะ ความสามารถ ความประพฤติที่มีประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาเยาวชน

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงประโยชน์ของหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. หลักสูตร เป็นแนวทางสำหรับครูผู้ได้มีโอกาสเตรียมตัวล่วงหน้า ก่อนจะไปสู่การสอนจริง

2. ช่วยทำให้ครูผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอน

3. ทำให้ผู้เรียนใช้หลักสูตร รู้เป้าหมายปลายทางในการสอนนั้น ต้องการเน้นพัฒนาผู้เรียนไปทางใดจึงจะมีประสิทธิภาพ และไม่เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา

4. ช่วยให้ผู้สอนปรับเนื้อหา และโยงเนื้อหาให้ทันสมัยต่อเหตุการณ์ปัจจุบันได้

สรุปหลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนด และหลักสูตร เป็นเครื่องชี้วัดว่า การศึกษาของประเทศนั้นต้องการพัฒนาคนไปในด้านใดด้านหนึ่ง หลักสูตรที่เปิดสอนในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปัจจุบันมี 7 สาขาวิชาแบ่งตามระดับการศึกษาได้ดังนี้ ระดับปริญญาตรี 6 สาขาวิชา ระดับปริญญาโท 1 สาขาวิชา ในปีการศึกษา 2555 มีการปรับหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF : HEd)

4) วิธีการสอน

สิริวรรณ (2549) กล่าวว่า วิธีการสอน คือ การจัดสิ่งแวดล้อมให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในทุกด้านการสอนถือเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปตามแนวทางที่กำหนดไว้ โดยครอบคลุมถึงการให้ความรู้ การอบรมบ่มนิสัย

รวมทั้งการฝึกทักษะ วิธีการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีอยู่มากมายหลายวิธี ซึ่งผู้สอนอาจเลือกวิธีการสอนโดยมีข้อควรคำนึงถึง ดังนี้

1. วิธีการสอนมีมากมายหลายวิธี วิธีการสอนแบบใดแบบหนึ่งอาจไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน ดังนั้นการเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมจึงควรพิจารณาปัจจัยอื่นๆประกอบ คือ วัตถุประสงค์การสอน ภูมิหลังผู้เรียนและความสนใจของกลุ่มผู้เรียน จำนวนนักเรียน ระยะเวลา และเนื้อหาสาระ

2. ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนแบบต่างๆ ไม่ควรใช้แต่วิธีการสอนแบบเดียวซ้ำซาก จำเจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายและไม่สนใจบทเรียนเท่าที่ควร

3. วิธีการสอนที่ดีต้องสามารถตอบสนองของวัตถุประสงค์การสอนคือ ได้ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะ

4. การเลือกการสอนที่ดี ควรเน้นวิธีการสอนที่เน้นพฤติกรรมของผู้เรียน

5. วิธีการสอนที่ดีและเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียน คือ วิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนรับผิดชอบในการเรียนมากที่สุด

ทิสนา (2552) กล่าวว่า วิธีสอน คือวิธีต่างๆ ที่นำมาใช้ในการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ซึ่งแต่ละวิธีมีองค์ประกอบและขั้นตอนการดำเนินการที่มีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์นำไปสู่วัตถุประสงค์เฉพาะของวิธีนั้น เช่นวิธีสอนแบบบรรยาย มีองค์ประกอบสำคัญคือ ผู้สอน ผู้เรียน สาระที่จะบรรยาย และผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ส่วนขั้นตอนสำคัญของวิธีสอนนี้ได้แก่ 1 การเตรียมสาระที่จะบรรยาย 2 การบรรยายสาระโดยการพูด บอก เล่า 3 การประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับลักษณะเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของวิธีนี้ คือ การบรรยายหรือการพูดบอกเล่า ซึ่งเอกลักษณ์นี้มีคุณสมบัติช่วยให้ผู้สอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระจำนวนมากได้ใช้ในเวลาจำกัด แตกต่างจากวิธีสอนแบบสาธิตที่มีเอกลักษณ์อยู่ที่การแสดงหรือทำให้ดูซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเห็นการปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ทำให้เข้าใจและจำเรื่องที่สาธิตได้ดี วิธีการสอนแต่ละวิธีมีจุดเด่น และประโยชน์ที่แตกต่างกัน

สรุปวิธีการสอน คือการจัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ประกอบด้วย วัตถุประสงค์การสอน ภูมิหลังผู้เรียนและความสนใจของกลุ่มผู้เรียน จำนวนนักเรียน ระยะเวลา เนื้อหาสาระ นอกจากนี้ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนแบบหลากหลายวิธี การสอนที่ดีต้องสามารถตอบสนองของวัตถุประสงค์การสอน สำหรับการเลือกการสอนที่ดี ควรเน้นวิธีการสอนที่เน้นพฤติกรรมของผู้เรียน วิธีการสอนที่ดีจะเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนใน ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะ สำหรับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลาย เช่น วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนให้ความรู้ตามเนื้อหาสาระด้วยการเล่าอธิบายแสดงสาธิตโดยที่ผู้เรียนเป็นผู้ฟังเพียงอย่าง

เดียว อาจเปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาได้บ้างในตอนท้ายของการบรรยายหรือใช้วิธีการสอนแบบ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นหรือปฏิบัติจนได้ข้อสรุป เป็นต้น

5) การวัดผล

สำเนาวิ (2538) กล่าวว่า การวัดผลในสถาบันอุดมศึกษาก็มีลักษณะคล้ายกับการสอน คือ มีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก ในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา วิธีการสอนและเทคนิคในการวัดผลได้เจริญก้าวหน้าไปมาก แต่สถาบันอุดมศึกษาก็ให้ความสนใจต่อวิธีการสอนและวัดผลไม่มากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารและอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมทางด้านการศึกษา อาจารย์ในภาควิชาต่างๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนเฉพาะในเนื้อหาวิชาที่สอนโดยตรง ซึ่งเป็นสาขาวิชาชีพ เช่น แพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น

ปริยาพร (2543) ได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับการวัดผลวิชาชีพ ไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์หาตัวชี้เพื่อให้ทราบว่าจะต้องการวัดผลทางด้านใดบ้าง โดยนำจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ตัวชี้ที่ถูกต้อง
2. วิเคราะห์ตัวชี้แต่ละตัวออกเป็นข้อย่อยๆ เพื่อสะดวกในการวัดผล แต่ละข้อ
3. การกำหนดแนวทางในการวัดผลในแต่ละตัวชี้หรือแต่ละข้อย่อย ซึ่งมีแนวทางในการวัดผลได้ดังนี้
4. ทักษะพื้นฐานในงานอาชีพ มีแนวทางในการวัดผล เช่น วัดคุณภาพของงานที่กำหนด ให้นักเรียนทำโดยควรจะต้องวัดตลอดขั้นตอนของการทำงานนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นทำสำเร็จ วัดผลโดยการสอบปฏิบัติ ซึ่งควรจะสอบหลายๆครั้งเพื่อความเที่ยงตรงในการวัดผล
5. การวางแผนงานในการทำงาน มีแนวทางวัดผล เช่น การสร้างตารางการวัดผลและให้คะแนนโดยการสังเกตของครู วัดผลจากโครงการหรือแผนการทำงานของนักเรียน
6. ความรู้เทคนิค และความรู้สัมพันธ์ มีแนววัดผล เช่น สัมภาษณ์ การเข้าเรียน การสอบย่อยตลอดภาคเรียน สอบปลายภาค
7. นิสัยในการทำงาน วัดผลโดยการสร้างตารางและการวัดผล และให้คะแนนจากการสังเกตของครู
8. เจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีแนวทางในการวัดผล เช่น สร้างตารางวัดผล และวัดโดยการให้คะแนนจากการสังเกตของครู ให้คะแนนจากการค้นคว้า หรือรายงานเกี่ยวกับงานที่ทำ

สรุปการวัดผล เป็นการติดตามผลการจัดการเรียนการสอนว่าผู้เรียนบรรลุผลในการเรียนมากน้อยเพียงใด โดยใช้รูปแบบการวัดผลด้วยการแบ่งพฤติกรรมที่จะวัดออกเป็น 3 ลักษณะ คือ วัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การวัดผลเกี่ยวกับ ความรู้ ความคิด วัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัย ได้แก่ การวัดผลเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกนึกคิด วัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ได้แก่ การวัดผลด้านการปฏิบัติงาน โดยใช้วิธีการวัดที่หลากหลาย ตลอดระยะเวลาของการเรียน

6) บรรยากาศในชั้นเรียน

ชั้นเรียนเป็นสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ ต้องมีบรรยากาศของความพร้อมที่จะสนับสนุนการเรียนรู้ได้ตลอดเวลาถ้าบรรยากาศดำเนินไปในทางบวก มีความสามัคคี มีทัศนคติที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม จะส่งผลให้ผลการเรียนนั้นมีประสิทธิภาพ

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต, 2541) ได้จัดประเภทของการเรียนรู้ด้วยความสุขไว้ 2 แบบ คือ แบบความสุขที่อาศัยปัจจัยภายนอก เป็นความสุขที่เกิดจากสภาพแวดล้อมคือกัลยาณมิตร เช่น ครู อาจารย์ เป็นผู้สร้างบรรยากาศแห่งความรัก ความเมตตา และช่วยให้สนุกแบบความสุขที่เกิดจากปัจจัยภายใน เป็นความสุขที่เกิดจากภายในตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นอิสระ ไม่ต้องพึ่งผู้อื่น กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดนิสัยใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ใฝ่สร้างสรรค์ และมีความสุข ซึ่งการสร้างบรรยากาศให้เกิดการเรียนรู้ด้วยความสุข จึงควรมุ่งสร้างความสุขจากปัจจัยภายใน โดยมีปัจจัยภายนอกเป็นองค์ประกอบนำทาง ก็จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รักการเรียนรู้อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ยังให้แนวคิดของการสร้างสรรค์บรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสุข ไว้ดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศแห่งความรักให้เด็กมีความสุขนั้นไม่ใช่จุดหมาย แต่เป็นการสร้างปัจจัยเอื้อต่อการก้าวสู่เป้าหมาย คือ เพื่อหนุนการเรียนรู้การทำอะไรที่เป็นการสร้างสรรค์
2. ให้เด็กอยู่ในบรรยากาศแห่งความรัก หรือได้รับความรักในลักษณะที่ไม่รวมศูนย์เข้าหาตัว แต่ให้ขยายความรักออกไปรักครู รักเพื่อน และอยากช่วยเหลือเพื่อน
3. ครูควรสร้างนิสัยการช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น และการร่วมกันทำให้มากกว่าการพึ่งพาผู้อื่น เป็นการสร้างความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน อันเป็นลักษณะของสังคมที่พึงปรารถนา
4. ครูควรใช้ปัจจัยภายนอกช่วยทำให้สถานการณ์นั้นเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาปัจจัยภายใน คือ ความใฝ่รู้ ใฝ่สร้างสรรค์ในตัวผู้เรียน

5. สถานการณ์การเรียนรู้ที่สนุก ต้องไม่ทำให้เด็กติดในความสนุกหรือเห็นแก่ความสนุก ต้องดำเนินไปในลักษณะที่ความสนุกนั้นเป็นปัจจัยนำไปสู่การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ในเชิงสร้างสรรค์ตลอดชีวิต

อาภรณ์ (2553) กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อย่างมีความสุขนั้นครูผู้นำทางการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีเป้าหมายของการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ถูกต้อง กล่าวคือ เพื่อมุ่งสร้างนิสัยของการใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต มิใช่เพื่อมุ่งให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกในการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ควรมุ่งสร้างคุณลักษณะของการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมใฝ่สร้างสรรค์ เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไปในอนาคต

สรุปบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อย่างมีความสุขโดยอาศัยปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน มีความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาและค้นพบตนเองช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นในห้องเรียนควรสร้างบรรยากาศ ที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางบวกเพื่อพัฒนาตนเอง ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความเชื่อในความสามารถของผู้เรียน มีความรู้สึกไวต่อความคิดของผู้เรียน มีความกระตือรือร้นพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียน ให้พัฒนาไปจนถึงขีดสุดของแต่ละบุคคล

7) อาจารย์ผู้สอน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) อธิบายว่า อาจารย์ คือ ผู้สั่งสอนวิชาความรู้ ใช้เรียกนำหน้าชื่อบุคคลเพื่อแสดงความยกย่องว่ามีความรู้ในทางใดทางหนึ่ง ความหมายของอาจารย์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ตามมาตรา 4 ไม่ได้กำหนดคำว่า “อาจารย์” ไว้ แต่จะใช้คำว่า “คณาจารย์” แทน และให้ความหมายไว้ว่า “คณาจารย์ หมายถึง บุคลากรซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการสอนและการวิจัยในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับปริญญาของรัฐและเอกชน”

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) สรุปว่าผู้สอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เช่น การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญควรมีลักษณะ ดังนี้

1. กระตุ้นและยอมรับในความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน
2. ใช้ข้อมูลปฐมภูมิและทดลองกับสิ่งที่จับต้องได้ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้
3. จัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน

4. การมอบหมายงาน ผู้สอนควรใช้คำให้ผู้เรียนปฏิบัติ จำแนก วิเคราะห์
ทำนาย สร้าง แสดง
 5. มีการยืดหยุ่นในการจัดการเรียนรู้ตามความสนใจของผู้เรียนทั้งด้าน
วิธีการจัดการเรียนรู้ เนื้อหา ระยะเวลา
 6. สอบถามความคิดรวบยอดเดิมของผู้เรียน เป็นพื้นฐานในการจัดมโน
ทัศน์ใหม่ในเหมาะสมกับแต่ละบุคคล
 7. กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้สอนและเพื่อนผู้เรียน
 8. กระตุ้นให้ผู้เรียนสืบสวนสอบสวนโดยให้การตั้งคำถามปลายเปิดให้
คิด
 9. ปรับแต่งความคิดเห็นของผู้เรียนและโยงความคิด
 10. จัดประสบการณ์ที่ตรงกันข้ามกับสมมุติฐานของผู้เรียนและยั่วให้
ผู้เรียนร่วมอภิปราย
 11. ให้เวลาผู้เรียนนานพอสมควรในการคิดและแก้ปัญหาสถานการณ์ที่
ผู้สอนกำหนด
 12. ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนแบบการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้
ยนต์ (2553) ได้กล่าวถึง หน้าที่ของครูอาจารย์ว่ามีหน้าที่และความรับผิดชอบ
ที่สำคัญๆสรุปได้ ดังนี้
1. การส่งเสริมศิลปะวิทยาการต่างๆให้แก่ศิษย์
 2. การฝึกอบรมคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดีงามให้แก่ศิษย์
 3. การปกครองดูแลความทุกข์สุขของศิษย์
 4. การประเมินผลความเจริญก้าวหน้าของศิษย์
 5. การแนะแนวการศึกษาและอาชีพให้แก่ศิษย์
 6. การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ศิษย์
 7. การปฏิบัติงานในหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จเรียบร้อย
และมีคุณภาพ
 8. การดูแลสอดส่องป้องกันภัยพิบัติให้เกิดแก่ทรัพย์สินของโรงเรียน
 9. การสร้างเสริมสมรรถภาพทางวิชาการให้แก่ตนเองอย่างสม่ำเสมอ
 10. การรักษาวินัยและประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์และ
บุคคลทั่วไป

อาภรณ์ (2553) ได้กล่าวถึง ครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ครูจึงจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม และมีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สรุปได้ดังนี้

1. ด้านบุคลิกภาพ ประกอบด้วยมีกิริยา วาจาที่เหมาะสม อารมณ์ดี มีเมตตา ใช้ภาษาแจ่มชัด ชัดความลำเอียง หลีกเลี่ยงการตำหนิ หมั่นคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อารมณ์ขันแทรก สร้างสัมพันธ์อันดีมิตร ติดตามทันโลกเสมอ คำนึงให้เจอบุคลิกภาพดี

2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย เกม เพลง นำมาใช้ ให้เล่านิทานสนุก ปลูกใจให้หมั่นคิด ไม่เกาะติดในห้องเรียน ผลัดเปลี่ยนเวียนรายงาน บูรณาการทุกวิชา สรรหาสื่อหลากหลาย เลิกบรรยายให้ปฏิบัติ จัดตามหลัก Child-Centered

สรุปอาจารย์ผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน จึงจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม และมีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลักและเสริมประสบการณ์แก่ผู้เรียน อบรมสั่งสอนศิษย์ให้มีความรู้ความสามารถในด้านวิชาการ มีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี ครูที่ดีควรมีความรู้และเชี่ยวชาญในสาขาวิชาของตน มีทักษะทางการสอน มีบุคลิกภาพดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรับผิดชอบสูง เอาใจใส่ปรับปรุงตนเองทั้งในด้านความรู้ การสอน และคุณธรรมอย่างสม่ำเสมอ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของลูกศิษย์

2.1.5.4 ด้านกิจการนักศึกษา

กิจการนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเสริมสร้างบุคลิกภาพและสมรรถภาพในด้านต่างๆ ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา การทำกิจกรรมทำให้นักศึกษา เกิดการเรียนรู้ ทักษะและประสบการณ์อย่างมาก ส่งเสริมพัฒนาการของนักศึกษา ทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ

1) ประโยชน์การจัดกิจกรรมนักศึกษา

ดวงกมล (2551) ได้กล่าวว่าการจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการดึงพลังกลุ่มไปสร้างสรรค์อย่างมีจุดหมายก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน ดังนี้

1. ได้ค้นพบความสนใจและความถนัดที่แท้จริงของตนเองซึ่งทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง

2. ได้ค้นพบว่าตนเหมาะสมกับบทบาทใดในกลุ่ม และยอมรับในบทบาทนั้น

3. ทำให้รักและผูกพันกับสถาบัน รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

4. ฝึกนิสัยที่ดีของการอยู่ในสังคม เช่น การยอมรับผู้อื่น ความอดทน การถนอมน้ำใจกัน ความเสียสละ บำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม

สรุปประโยชน์การจัดกิจกรรมนักศึกษา กิจกรรมเป็นเครื่องมือที่ดึงพลังนักศึกษาไปสร้างสรรค์อย่างมีจุดมุ่งหมาย สถาบันการศึกษาควรให้การสนับสนุนส่งเสริมให้นักศึกษาจัดกิจกรรมและร่วมกิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นในสถาบันการศึกษาด้วยการกำหนดนโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษาและวัตถุประสงค์ของกิจการนักศึกษา ดังนี้

2) นโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษา

วัลลภา (2538) ได้กล่าวถึงนโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษาว่าเป็นการให้การศึกษาทงอ้อม และเป็นกรสร้งสรค์ประสปรกรณอย่างกว้างขวาง ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยกว่าความรู้ทงวิชาการหรือวิชาชีพนในหองเรียน โดยกิจกรรมนักศึกษาควรมีนโยบาย ดังนี้

1. ทำให้นักศึกษาที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ สามารถปรับตัวได้ดีขึ้น
2. กิจกรรมนักศึกษาช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาได้จัดตั้งชมรมที่ตนเองสนใจ
3. กิจกรรมนักศึกษาจะเสริมสร้างความสามัคคีระหว่างนักศึกษา จะมีส่วนช่วยให้นักศึกษารู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีระบบและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
4. สถาบันจะต้องอำนวยความสะดวกในการจัดสถานที่ อุปกรณ์และอาจารย์ที่ปรึกษาให้เหมาะสม
5. กิจกรรมนักศึกษาทำให้นักศึกษามีความเป็นไทย มีความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของชาติ และชื่นชมศิลปวัฒนธรรมไทย
6. กิจกรรมนักศึกษาสามารถพัฒนานักศึกษาให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมเป็นคนดี มีประโยชน์ เป็นที่ต้องการของสังคม
7. กิจกรรมนักศึกษาเป็นเครื่องผ่อนคลายความเครียด และช่วยให้นักศึกษาปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนการสอนในชั้นอุดมศึกษาได้

สรุปนโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นการให้การศึกษาทงอ้อม มีหลักการและวิธีปฏิบัติซึ่งถือเป็นทางแนวดำเนินการในสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนานักศึกษามีการด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ โดยมีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้จัดตั้งชมรมเพื่อเสริมสร้างความสามัคคีระหว่างนักศึกษา อำนวยความสะดวกในการจัดสถานที่ อุปกรณ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมเพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาบุคลิกภาพได้เหมาะสม เป็นคนดี มีประโยชน์ต่อสังคม

3) วัตถุประสงค์ของกิจการนักศึกษา

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น เป็นที่ยอมรับในบรรดานักวิชาการทางการอุดมศึกษาว่า การศึกษาตามหลักสูตรเป็นการพัฒนาความรู้ความสามารถทงวิชาการ แต่จุดหมายปลายทางของการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นมิใช่เพียงเพื่อความสำเร็จ หากแต่สถาบันอุดมศึกษายังมีภาระที่ต้องพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษาด้วย

หรืออาจจะกล่าวว่า นอกจากนักศึกษาจะมีความรู้ความสามารถทางวิชาการแล้ว ยังจะต้องมีบุคลิกภาพและจริยธรรมที่เหมาะสมด้วย กิจกรรมนักศึกษาเป็นวิธีการหนึ่งที่สถาบันอุดมศึกษานำมาใช้ในการพัฒนานักศึกษา การจัดกิจกรรมจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนและครอบคลุม ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีหน้าที่ในการกำหนดทิศทางเพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถและความถนัด เพื่อให้กิจกรรมที่จัดขึ้นดำเนินไปด้วยดี ก่อให้เกิดประโยชน์ตามความมุ่งหมายในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนั้นๆ

ทบวงมหาวิทยาลัย (2546) ปัจจุบันคือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ ได้กล่าวถึงการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนานักศึกษา
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งด้านอาสาพัฒนาหรือบำเพ็ญประโยชน์ ศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม กีฬา สัมมนา เพื่อพัฒนากิจการนักศึกษา รวมทั้งกิจกรรมที่เป็นประโยชน์
3. เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและรักษาไว้ซึ่งค่านิยมในตัวนักศึกษา ทางด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ
4. เพื่อให้ศึกษานำความรู้ทางวิชาการและบริการไปสร้างสรรค์และพัฒนาสังคมให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทั้งในด้านถาวรวัตถุและการดำเนินชีวิตของประชาชน และเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ตรงในสภาพที่เป็นจริงในสังคม อันจะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีจิตสำนึกที่ถูกต้องดีงาม และตระหนักถึงความรับผิดชอบที่พึงมีต่อสังคม
5. เพื่อเสริมสร้างค่านิยมด้านความร่วมมือ ความสามัคคี ความรับผิดชอบ และความเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักการวางแผน กำหนดวิธีการและขั้นตอนการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ

6. เพื่อเสริมสร้างพลานามัยและพัฒนาบุคลิกภาพ

7. เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย

สรุปการจัดกิจกรรมของนักศึกษาคือกระบวนการทางการศึกษาที่คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จัดขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถและความถนัด โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นมีความเหมาะสม เพื่อพัฒนาตัวนักศึกษาให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนที่หนัก ควร

เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร ครอบคลุมด้านอาชีพพัฒนาหรือบำเพ็ญประโยชน์ ศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม กีฬา สัมมนา ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม รักษาเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ เสริมสร้าง ความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ตรงในสภาพที่เป็นจริงในสังคม

2.1.5.5 ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

สภาพแวดล้อมมีความสำคัญกับการดำรงชีวิตเพราะมนุษย์ต้องอาศัยอยู่ใน สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอก หากสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยหรือเกิด ประโยชน์ต่อมนุษย์ย่อมส่งผลให้การดำรงชีวิตของมนุษย์เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อหน้าที่การงาน เกิดปัญหาสุขภาพ นำไปสู่ความเครียด ในการดำรงชีวิต

1) ความหมายที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน มีนักการศึกษาได้ แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

จิตราวดี (2547) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย หมายถึง สิ่ง เราที่มีศักยภาพทำให้หนีติตรับรู้และประทับใจ ไม่ว่าจะเป็นวัสดุ บุคคล พฤติกรรม เหตุการณ์ และสิ่ง ต่างๆ ทั่วไป ซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการพัฒนาทุกด้านของนิสิตในมหาวิทยาลัย ซึ่ง ได้แก่ สภาพแวดล้อมด้านการบริหาร ด้านการเรียนการสอน ด้านสังคมกลุ่มเพื่อน ด้านการจัด กิจกรรมนิสิต ด้านการบริการนิสิต และด้านอาคารสถานที่

ศรีบังอร และศิริระ (2552) ได้กล่าวว่าสภาพแวดล้อม หมายถึง ปัจจัยและ สภาพการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลากรในสถาบันนั้นๆ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาพฤติกรรม และทัศนคติที่ดีของบุคลากรให้เป็นที่พึงประสงค์

อาภรณ์ (2553) ได้กล่าวว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยา เช่น บรรยากาศในห้องเรียน ความสัมพันธ์ ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ฯลฯ ถ้าสภาพแวดล้อมที่ดีจะส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2. สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น กระดานดำ โต๊ะ เก้าอี้ แสงสว่าง อุณหภูมิ ความสะอาด ความเป็นระเบียบในห้องเรียน ฯลฯ สภาพแวดล้อมที่ดี ทำให้ผู้เรียนสบายใจ สบาย กายในการเรียน การเรียนจะดีขึ้นด้วย

สรุปสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน หมายถึง สภาพของสิ่งเร้าหรือสิ่ง ต่างๆ ที่อยู่และหรือเกิดขึ้น สำหรับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ สภาพแวดล้อมภายในสถาบัน เป็นสิ่งที่มีชีวิตและไม่ชีวิต ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากบุคคล อาคาร เครื่องมือ สิ่งอำนวยความสะดวก

ความสะดวกซึ่ง เป็นสิ่งเร้าที่มีศักยภาพและมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียน ซึ่ง พฤติกรรมมีทั้งในด้านบวกและด้านลบ ก่อให้เกิดความประทับใจ และผูกพัน โดยมีผลต่อ พัฒนาการของผู้เรียน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

2) สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา

เนื่องจากสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อการพัฒนา นักศึกษา นักการศึกษาหลายคนจึงให้ความสนใจเกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนา นักศึกษา ทั้งด้านการศึกษาเล่าเรียน การพัฒนาด้านจิต – สังคม ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถศึกษา เล่าเรียนอยู่ในสถาบันจนสำเร็จการศึกษา โดยนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดที่แตกต่างกันและ คล้ายกันดังนี้

วรรณภา (2537) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของอาคารสถานที่สิ่งแวดล้อมที่ดีไว้ ดังนี้

1. อาคารเรียน ควรเป็นอาคารถาวรใช้งานได้หลายงานถูกสุขลักษณะ จำนวนและขนาดอาคารเรียนควรเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน รวมทั้งอาคารประกอบ เช่น หอประชุม โรงอาหาร โรงพลศึกษา ควรยึดหลักดังต่อไปนี้

1.1 ประโยชน์ใช้สอย ถือเป็นประโยชน์ที่เกิดผลดีกับการเรียน การ สอน ความปลอดภัย สงบสุข ร่มเย็น สำหรับผู้เรียน

1.2 ดัดแปลงใช้งานได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็ผนังห้องหรือ วัสดุ อุปกรณ์ใดๆเกี่ยวกับอาคาร แม้กระทั่งตัวอาคาร ควรดัดแปลงแก้ไขเพิ่มเติมง่าย ไม่ต้องทำลายหรือ ยุ่งยากเมื่อต้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อความสะดวกในการจัดกิจกรรม

1.3 บรรยากาศเหมือนบ้าน สี เพดาน ฝ้า ม่าน ผนังห้อง พื้น ห้อง โต๊ะ เก้าอี้ ต้องชวนให้น่าอยู่และสะดวกในการใช้

1.4 ทนทานต่อการใช้งานทั้งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง อาคารและ เครื่องมือเครื่องใช้ไม่สอย ควรจะแข็งแรงทนทานต่อการใช้อย่างไม่ทะนุถนอม เพราะผู้เรียนอาจไม่ รู้จักใช้และรักษาอย่างถูกต้อง

2. ห้องเรียนควรอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ มีอุปกรณ์ครุภัณฑ์ครบครันและ อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน สุขลักษณะประจำห้อง สิ่งจำเป็น ซึ่งควรปราศจากสิ่งเหล่านี้ เสียง ฝุ่น กลิ่น คิว้นและมลภาวะอื่นๆ ห้องเรียนควรมีสว่างสว่างพอเหมาะ ขนาดห้องเรียนเพียงพอกับจำนวน นักเรียน การสร้างอาคารเรียนที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบได้ เพื่อความสะดวกในการจัดกิจกรรม ต่างๆ

3. อาคารประกอบและห้องพิเศษ เช่น ห้องสมุด ห้องพยาบาล ห้องวิทยาศาสตร์ ห้องหัตถศึกษาชาย-หญิง ห้องศิลปะและดนตรี ห้องประชุม ห้องอุปกรณ์การสอนและห้องพลาสมาฯ ห้องต่างๆ ห้องเหล่านี้จำเป็นต้องเป็นตามหลักสูตร

4. บริเวณสถานศึกษา ควรคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เรียน มีรั้วล้อมรอบ ตกแต่งบริเวณให้สวยงาม ร่มรื่นเหมาะในการจัดกิจกรรม และเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของผู้เรียน

5. สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมของสถาบันจะต้องให้สอดคล้องกับความต้องการด้านร่างกาย จิตใจและให้สอดคล้องกับความต้องการทางการศึกษาของผู้เรียนเพราะสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ได้แก่

5.1 สีสันมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อมนุษย์อย่างใกล้ชิดตลอดเวลา สีที่ใช้สำหรับอาคารนั้น เช่นสีที่ใช้ทาภายนอกอาคาร ควรเป็นสีไม่จืดตาและไม่ซีดตกได้ง่าย

5.2 แสงสว่าง มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะการมองเห็นเป็นสิ่งสำคัญโดยทั่วไปควรมีความเข้มของแสงสว่างประมาณ 30 - 70 ฟุตแรงเทียน แต่ละห้องไม่จำเป็นต้องมีแสงสว่างเท่าเทียมกันนอกจากนั้น สุทฤษฎ์ (2549) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าความเหมาะสมนี้จะหมายถึงระบบควบคุมแสงสว่างจากแหล่งแสงธรรมชาติให้มีความเหมาะสมตามที่ต้องการ ซึ่งระบบการควบคุมนี้จะต้องง่ายต่อการที่ผู้ใช้จะสามารถควบคุมได้ตลอดการสอน

5.3 เสียงที่รบกวนมาจากแหล่งใหญ่ 2 แหล่ง คือ เสียงที่มาจากภายนอกอาคารและมาจากภายในสถานศึกษาบางแห่งประสบปัญหาเกี่ยวกับเสียงรบกวน ควรแก้ปัญหาด้วยการทำฝ้าเพดานและวิธีใช้พัดลมดูดอากาศและเป่า สุทฤษฎ์ (2549) ได้กล่าวว่าเสียงที่เหมาะสมสำหรับการฟังจะต้องเป็นเสียงที่สามารถได้ยินทั่วถึงภายในห้องโดยทั่วกันและไม่ควรให้เสียงดังลอดออกมาจากภายนอกรบกวนผู้ฟังในห้อง

5.4 การตกแต่งบริเวณแวดล้อมของสถานศึกษาโดยรอบ ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการตกแต่งบริเวณ จะต้องวางแผนทำโครงการไว้ล่วงหน้า

สำเนาวิ (2538) ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่สำคัญที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาไทย ได้แก่ การระบายอากาศ ทิศทางลม ทิศทางของแสงแดด สถานที่ตั้งของอาคาร ความสะอาด และมาตรการการรักษาความปลอดภัย เป็นต้น เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในบริเวณที่มีอากาศร้อนอาคารบางหลังอาจมีปัญหาเกี่ยวกับการออกแบบก่อสร้าง เช่น การระบายอากาศ ทิศทางลม ทิศทางของแสงแดด ซึ่งทำให้ภายในห้องมีอากาศร้อน

อบอ้าว ทำให้มีผลกระทบต่อการทำงาน และการพักผ่อนของบุคคล นอกจากนี้อาคารที่ตั้งอยู่ใกล้กับถนนที่มีการจราจรหนาแน่น อาจก่อให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมอื่นๆ เช่น เสียง อากาศเป็นพิษ ซึ่งมีผลต่อสภาพร่างกาย และประสิทธิภาพการทำงานของบุคคล สำหรับปัญหาที่เกี่ยวกับการจัดการอาคาร อันได้แก่ การรักษาความสะอาด และมาตรการการรักษาความปลอดภัยก็เป็นปัญหาสำคัญ หอพักบางแห่งขาดการดูแลในเรื่องความสะอาดทั้งห้องน้ำและห้องนอน ย่อมมีผลกระทบต่อสุขภาพของนักศึกษา นอกจากนี้หอพักที่มีขนาดใหญ่มีความสูงมาก โดยทั่วไปยังขาดมาตรการที่เกี่ยวกับการเตือนภัยในกรณีที่เกิดอัคคีภัย ซึ่งมีผลโดยตรงต่อชีวิตของนักศึกษา

สรุป สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษา เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในบริเวณที่มีอากาศร้อน อาคารบางหลังอาจมีปัญหาที่เกี่ยวกับการออกแบบก่อสร้าง เช่น การระบายอากาศ ทิศทางลม ทิศทางของแสงแดด ซึ่งทำให้ภายในห้องมีอากาศร้อนอบอ้าว จึงทำให้มีผลกระทบต่อการเรียนรู้การทำงาน อาคารที่ตั้งอยู่ใกล้กับถนนที่มีการจราจรหนาแน่น ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับ เสียง อากาศเป็นพิษ อาจมีผลต่อสภาพร่างกาย ปัญหาที่เกี่ยวกับการจัดการอาคารเรียน การรักษาความสะอาด และมาตรการการรักษาความปลอดภัย ย่อมมีผลกระทบต่อสุขภาพของนักศึกษา หากมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษาย่อมส่งผลดีต่อพัฒนาการทุกๆ ด้าน และทำให้นักศึกษาสามารถศึกษาเล่าเรียนในสถาบันจนสำเร็จการศึกษาตามที่มุ่งหวัง

2.1.6 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อปัญหาการเรียนนิเวศวิทยาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยกำหนดให้ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาเป็นตัวแปรอิสระของการศึกษารั้งนี้ โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1.6.1 เพศ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้กล่าวว่า เพศ หมายถึง รูปที่แสดงให้รู้ว่า เป็นหญิงหรือชาย สำหรับการศึกษาของอ้อยใจ (2550) ได้ศึกษาวิถีชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีวิถีชีวิตในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ โดยนักศึกษาชายจะมีสัมพันธภาพกับอาจารย์มากกว่า นักศึกษาหญิงอันเนื่องจากการปรับตัวเข้ากับสังคมของนักศึกษาชายจะดีกว่า นักศึกษาชายมีความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ การติดยาเสพติดและอบายมุขต่างๆมากกว่านักศึกษาหญิง ทำให้อาจารย์เฝ้า

ใจใส่มากกว่านักศึกษาหญิง นอกจากนี้การศึกษานักศึกษาของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาชายมีปัญหาต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์แตกต่างกันในด้านอาคารสถานที่ มากกว่าเพศหญิง ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ผู้ศึกษาจึงตั้งสมมติฐานว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

2.1.6.2 ระดับชั้นปี

สมจิตร (2546) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบัน ราชภัฏกลุ่มภาคกลาง พบว่า นักศึกษาชั้นปีต่างกัน มีปัญหาการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่างกัน ปัญหาการเรียนต่างกัน และการศึกษาของธัญญาณี (2553) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองแตกต่างกัน ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ผู้ศึกษา จึงตั้งสมมติฐานว่านักศึกษามีระดับชั้นปี ต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

2.1.6.3 สาขาวิชา

นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ในปีการศึกษา 2557 ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น จากการศึกษาของ อ้อยใจ (2550) ได้ศึกษาวิถีชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่าคณะวิชาแตกต่างกันมีวิถีชีวิตในมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน ในด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ด้านการจัดการศึกษาหาความรู้ ความสัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกัน ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ และด้านเศรษฐกิจอาจเนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอน หลักสูตรการศึกษาและกิจกรรมที่จัดขึ้นของแต่ละคณะที่นักศึกษาเรียน และจากการศึกษาของสมใจ (2551) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาบัญชีชั้นต้น1 ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษามีสาขาวิชาต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรายวิชาโดยรวมแตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าแต่ละคณะวิชามีเอกลักษณ์ และความโดดเด่นเฉพาะตัว ที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้การเรียนการสอน ก็มีความแตกต่างกันออกไปตามคณะวิชา ห้องฝึกปฏิบัติ วัสดุและครุภัณฑ์ที่ต่างกันทั้งใน

ด้านปริมาณและคุณภาพ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงตั้งสมมติฐานว่านักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

2.1.6.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพมณี (2546) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างกัน มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกัน นอกจากนี้การศึกษาของ สมใจ (2551) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาบัญชีชั้นต้น 1 ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ได้กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกณฑ์เฉลี่ยสะสมจำแนกเป็น 3 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 2.00, 2.00 - 3.00 และสูงกว่า 3.00 โดยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00-3.00 มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรายวิชาบัญชีสูงกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงตั้งสมมติฐานว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นภารัตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า การจัดการเรียนการสอนของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และความต้องการด้านผู้สอน ส่วนใหญ่ต้องการผู้สอนที่มีความรู้ ความสามารถตรงตามรายวิชาที่สอน ด้านเนื้อหา ส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาที่มีความเป็นไปได้อาจนำมาใช้ในชีวิตจริง ด้านวิธีการสอน ส่วนใหญ่ต้องการการจัดการเรียนการสอนโดย เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในสิ่งที่เรียน ใช้สื่อประกอบการสอน หรือมีการแนะนำหนังสือ ไปดูงานจริง เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่ต้องการให้มีเกณฑ์ในการวัดผลที่ชัดเจน มีการวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน ให้นักศึกษามีส่วนในการกำหนดเกณฑ์การวัดผล ด้านการจัดการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ต้องการให้มีการจัดตารางสอนในแต่ละภาคการศึกษาที่เหมาะสม มีการฝึกงานที่เหมาะสม มีการจัดลำดับก่อนหลังของรายวิชาในแต่ละภาคการศึกษาเป็นอย่างดี ด้านอาคารสถานที่ ส่วนใหญ่ต้องการให้มีโรงอาหารที่รองรับจำนวนนักศึกษาได้เพียงพอและสะอาด มีห้องคอมพิวเตอร์เพียงพอและเหมาะสม มีห้องน้ำเพียงพอและสะอาด มีห้องปฏิบัติการเพียงพอและเหมาะสม มีที่นั่งเล่นพักผ่อนเพียงพอและแดดไม่ร้อน ด้านโสตทัศนูปกรณ์และบริการ ส่วนใหญ่ ต้องการให้มีอุปกรณ์ที่เพียงพอ ส่วนนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาและความต้องการไม่ต่างกัน นักศึกษาที่มีชั้นปีต่างกัน อายุต่างกัน สาขาวิชาต่างกันมีปัญหาและความต้องการต่างกัน

นุชลี (2551) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สภาพปัจจุบัน ปัญหาอุปสรรค และแนวทางในการพัฒนา ผลการศึกษา

พบว่า การจัดการศึกษาการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ พบว่า อาจารย์มีเจตคติทางบวกต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในระดับปานกลาง และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวในระดับปานกลาง รวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน อาจารย์ของคณะต่างๆมีการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญน้อยกว่าคณะอื่นๆ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครควรเน้นให้อาจารย์เห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้มากขึ้น และให้ความรู้แก่อาจารย์เกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอน โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้จากภายนอกให้มากขึ้น

นุชจรี และคณะ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีผลต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ปัญหาการจัดการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษามีความต้องการด้านผู้สอนให้มีความรักและเข้าใจนักศึกษามีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับนักศึกษา และมีความสามารถตรงตามรายวิชาที่สอน ด้านเนื้อหา นักศึกษาต้องการให้มีความเป็นไปได้อันจะนำไปใช้ในชีวิตรจริง ต้องการความทันสมัย และมีประโยชน์ ด้านวิธีการสอน นักศึกษาต้องการให้ช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนช้าและมีปัญหารวมทั้งส่งเสริมนักศึกษาที่เรียนดี เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติในสิ่งที่เรียน และมีการฝึกให้นักศึกษาทำงานกันเป็นกลุ่ม ด้านการวัดและประเมินผล นักศึกษาต้องการให้มีการชี้แนะเพื่อให้ผู้เรียนปรับปรุงตนเองภายหลังจากการวัดผลทุกครั้ง มีการวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน และให้มีเกณฑ์วัดผลที่ชัดเจน ด้านการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาต้องการให้มีการจัดตารางสอนในแต่ละภาคการศึกษาที่เหมาะสม มีการจัดลำดับก่อนหลังของรายวิชาในแต่ละภาคการศึกษาเป็นอย่างดี และมีกิจกรรมร่วมมือกับสถานประกอบการหรือหน่วยงาน ด้านอาคารสถานที่ นักศึกษาต้องการมีอาคารเพียงพอและเหมาะสม มีห้องคอมพิวเตอร์เพียงพอและเหมาะสม ด้านไอทีทัศนูปกรณ์และบริการ นักศึกษาต้องการเทคโนโลยีที่นำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน มีวัสดุเพียงพอและใช้ได้สะดวก และมีไอทีทัศนูปกรณ์ซึ่งนักศึกษามีเพศต่างกันและ สาขาวิชาต่างกัน มีปัญหาในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีอายุต่างกันและชั้นปีต่างกันมีปัญหามีปัญหาในการจัดการศึกษาแตกต่างกัน

วรพินทร์ และจุฬารัตน์ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา และด้านวิธีการสอน มีผลอยู่ในระดับมาก ด้านการวัดผลและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอน

อาคารสถานที่ และสื่อทัศนูปกรณ์มีผลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความพอเพียงของสนามกีฬาและโรงยิมได้ผลอยู่ในระดับน้อย ความต้องการสูงสุดของนักศึกษา ด้านผู้สอน ได้แก่ ต้องการให้ผู้สอนรักและเข้าใจนักศึกษา ความต้องการสูงสุดด้านเนื้อหา ได้แก่ สามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการทำงานและชีวิตประจำวันได้ ความต้องการสูงสุดด้านวิธีการสอน ได้แก่ มีการนำสื่อการสอนที่น่าสนใจมาใช้สอน ความต้องการสูงสุดด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ การวัดผลตรงตามเนื้อหาที่เรียน ความต้องการสูงสุดด้านการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดตารางสอนให้เหมาะสมกับภาคเรียน ความต้องการสูงสุดด้านอาคารสถานที่ ได้แก่ มีห้องน้ำที่เพียงพอและสะอาดน่าใช้ ความต้องการสูงสุดด้านสื่อทัศนูปกรณ์และบริการ ได้แก่ มีสื่อทัศนูปกรณ์ที่เพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ ส่วนชั้นปีต่างกัน สาขาวิชาต่างก็มีปัญหาการเรียนต่างกัน

บุษราและศิรินารท (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา และด้านวิธีการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านการวัดประเมินผล การจัดการเรียนการสอน สื่อทัศนูปกรณ์ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และด้านด้านอาคารสถานที่ที่มีปัญหามาก โดยเฉพาะขาดโรงยิม สนามกีฬา และห้องพยาบาล ความต้องการให้ผู้สอนให้ความเสมอภาคด้านเนื้อหา เช่น ต้องการเนื้อหาที่ครบทันสมัย ด้านวิธีการสอน ได้แก่ ต้องการให้เน้นการสอนปฏิบัติ ด้านการการวัดและประเมินผล ได้แก่ ต้องการให้มีการวัดผลทุกครั้งหลังสอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ต้องการให้มีการจัดตารางสอนที่เหมาะสม ด้านอาคารสถานที่ ได้แก่ ต้องการห้องน้ำที่สะอาดและมีเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา และด้านสื่อทัศนูปกรณ์และบริการ ได้แก่ ต้องการให้มีอุปกรณ์ครบและเพียงพอกับนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ชั้นปีต่างกัน และสาขาวิชาต่างก็มีปัญหาและความต้องการต่างกัน

ธัญญาณี (2553) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลางซึ่งด้านการจัดกิจกรรมนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกด้านข่าวสารด้านการให้คำปรึกษา และด้านกายภาพ อยู่ระดับปานกลาง

เสาวลักษณ์ และมานิตย์ (2554) ได้ศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ด้านการศึกษา ด้านสังคม ด้านกิจกรรม และด้านค่าใช้จ่ายในสถาบัน มีรูปแบบโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการ

เปรียบเทียบรูปแบบการใช้ชีวิตในด้านการศึกษาด้านสังคม และด้านกิจกรรมมีความแตกต่างกันด้านค่าใช้จ่ายในสถาบันไม่มีความแตกต่างกัน

ระวีวรรณ (2555) ได้ศึกษาทัศนะของนิสิตต่อการจัดการด้านความปลอดภัยในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาคารสถานที่ ด้านการจราจร และด้านการบริการความปลอดภัย พบว่า นิสิตมีทัศนะต่อการจัดการโดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตชายและนิสิตหญิง มีทัศนะต่อการจัดการโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีทัศนะต่อการจัดการโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาคณะต่างกัน มีทัศนะต่อการจัดการโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

สรุป การศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรื่องข้อมูลเกี่ยวกับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา ปัญหาการเรียนของนักศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาในช่วงสำคัญของชีวิตเพราะใช้ระยะเวลาของการศึกษา 4 ปี เพื่อจะหล่อหลอมและผลิตบัณฑิต ครอบคลุมพัฒนาการของนักศึกษาจากวัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นช่วงที่บุคคลมีการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย ทางด้านอารมณ์ ทางด้านสังคม และทางด้านสติปัญญา การศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรีสาขาวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาวิชาขั้นสูง ในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาทฤษฎีและวิชาปฏิบัติจะเน้นมีการฝึกทักษะวิชาชีวะ ฝึกฝีมือให้มีความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ สร้างงาน สร้างรายได้ นำความรู้ไปจัดการทรัพยากรครอบครัว เพื่อให้ทุกคนในครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดี ในการศึกษาระดับปริญญาตรีนักศึกษาต้องใช้สติปัญญา สุขภาพร่างกาย กำลังใจ สมาธิ ความอดทนและทรัพยากรในการเรียน นอกจากนั้นความรู้ความสามารถของผู้สอน การบริหารหลักสูตร การจัดการกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การบริหารการศึกษาของคณะ และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา จะช่วยนำพานักศึกษาไปสู่ความสำเร็จในการศึกษาหากนักศึกษามีปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง อาจส่งผลให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ จนต้องถูกตัดชื่อออกจากคณะทำให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา ทำให้เกิดความเสียหายรวมถึงสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่มีค่าในการพัฒนาประเทศต่อไป

ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านผู้เรียน ด้านบริหาร การศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ ผู้สอนใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ และเป็นแนวทางพัฒนาการ จัดการเรียนการสอนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ตลาดแรงงาน และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษา ดังต่อไปนี้

- 3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

การศึกษานี้ศึกษาเฉพาะปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น จำนวน 1,554 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชา ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรม การบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและ โภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 318 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามาเน (ยูทอ, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร (สิทธิ์, 2550) ดังสูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้เท่ากับร้อยละ 5 หรือเท่ากับ 0.05 เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นที่ระดับ 95%)

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{1,554}{1 + (1,554 \times 0.05^2)} \\ &= 318 \end{aligned}$$

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ 318 คน จากการคำนวณประชากรทั้งหมด 1,554 คน จึงขอเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง 318 คน จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 - 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2554 - 2557 โดยมีวิธีการดังนี้

3.1.2.1 นักศึกษาปริญญาตรีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหาร

และโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

โดยมีจำนวนนักศึกษาในแต่ละคณะ แสดงตามตารางที่ 1 สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจากทุกสาขาวิชา โดยใช้ระดับชั้นปีเป็นเกณฑ์ ด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร (สิทธิ์, 2550)

$$\text{ขนาดตัวอย่างของแต่ละระดับชั้นปี} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างในชั้นนั้น} \times \text{ขนาดตัวอย่างที่ต้องการ}}{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด}}$$

3.1.2.2 ได้จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้นปีตามสาขาวิชาที่ศึกษาจากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก แสดงตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เข้ารับการศึกษานปีการศึกษา 2554-2557 จำนวนตามชั้นปีที่กำลังศึกษา

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 1	สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	47	10
	สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	177	35
	สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	47	10
	สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	58	12
	สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	66	14
	สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	21	4
ชั้นปีที่ 2	สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	25	5
	สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	196	40
	สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	91	18
	สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	81	17
	สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	41	8
	สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	28	6

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นปีที่ 3	สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	23	4
	สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	144	30
	สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	52	11
	สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	49	10
	สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	45	9
	สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	14	3
	ชั้นปีที่ 4	สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	28
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ		149	31
สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร		49	10
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์		60	12
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ		46	10
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น		17	3
รวม			1,554

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็น ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และกรอบคิดในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยข้อความมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) ตามข้อความที่กำหนดให้

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และ ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยข้อความจะมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มีปัญหามากที่สุด มีปัญหามาก มีปัญหาปานกลาง มีปัญหาน้อย และมีปัญหาน้อยที่สุด

3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.2.2 กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2.2.3 รวบรวมข้อมูลต่างๆที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย เรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3.2.2.4 นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหา ภาษาที่ใช้พร้อมข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง

3.2.2.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ และข้อเสนอแนะต่างๆที่เป็นประโยชน์กับการวิจัย

3.2.2.6 นำข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องและคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป และนำมาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนนำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try Out)

3.2.2.7 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค (Cronbach Alpha Coefficient)

3.2.2.8 นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.2.3 เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.2.3.1 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ที่มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับคือ มีปัญหามากที่สุด มีปัญหามาก มีปัญหาปานกลาง มีปัญหาน้อย และมีปัญหาน้อยที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหามาก
3	หมายถึง	ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาน้อย
1	หมายถึง	ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาน้อยที่สุด

เมื่อคิดคำนวณค่าเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงนำมากำหนดช่วงระดับคะแนนของค่าเฉลี่ย เพื่อการแปลความหมาย ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนี้ (วิเชียร, 2538)

ช่วงคะแนน	การแปลความหมาย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง มีปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง มีปัญหาปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	หมายถึง มีปัญหามาก
ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง มีปัญหามากที่สุด

3.2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และภาษาที่ใช้ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence; IOC) โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (ทิวต์, 2549)

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
 นั้นหรือไม่

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
 นำผลการพิจารณาข้อคำถามของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาคำนวณหาค่าดัชนี
 ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความ
 สอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งได้จำนวนข้อคำถามดังนี้

1) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ด้านผู้เรียน มีจำนวน 20 ข้อ

2) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ด้านบริหารการศึกษา มีจำนวน 20 ข้อ

3) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ด้านวิชาการ มีจำนวน 20 ข้อ

4) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ด้านกิจการนักศึกษา มีจำนวน 20 ข้อ

5) แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันมีจำนวน 20 ข้อ

3.2.4.2 การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out)
 กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ไม่ใช่กลุ่ม
 ตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนแล้ววิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก
 (Discrimination) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

1) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์
 ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน
 ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน ผู้
 ศึกษาได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ พอยท์ ไบซีเรียล (Point
 Biserial Correlation)(พวงรัตน์, 2540) ได้ข้อคำถามด้านผู้เรียน จำนวน 20 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15
 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.65 - 0.85 ได้ข้อคำถามด้านบริหารการศึกษา จำนวน 20 ข้อ แต่
 เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.73 - 0.91 ได้ข้อคำถามด้านวิชาการจำนวน
 20 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.79 - 0.91 ได้ข้อคำถามด้านกิจการ

นักศึกษาจำนวน 20 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.79 - 0.89 และได้ข้อคำถามด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน จำนวน 20 ข้อ แต่เลือกเหลือเพียง 15 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.78 - 0.86 รวมข้อคำถามทั้งสิ้น จำนวน 75 ข้อ ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม

2) ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน ผู้วิจัยได้นำมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) (ทรงศักดิ์, 2551) มีค่าความเชื่อมั่นด้านผู้เรียนเท่ากับ 0.96 มีค่าความเชื่อมั่นด้านบริหารการศึกษาเท่ากับ 0.97 มีค่าความเชื่อมั่นด้านวิชาการเท่ากับ 0.98 มีค่าความเชื่อมั่นด้านกิจการนักศึกษาเท่ากับ 0.97 มีค่าความเชื่อมั่นด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันเท่ากับ 0.97 และและมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.99

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ผู้ศึกษาติดต่อขอหนังสือจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เสนอต่อคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 30 คน

3.3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้ศึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา และขอความอนุเคราะห์จากหัวหน้าสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 318 ชุด

3.3.3 ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม 2557 ถึงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2557 ได้แบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 318 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

3.3.4 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 318 ชุด ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำแบบสอบถามแต่ละชุดไปจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.4 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาจัดกระทำและประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาเกี่ยวกับระดับปัญหาการเรียนวิชาศึกษาศาสตร์ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยนำมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติอ้างอิงเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาศึกษาศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ T-test สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และโดยใช้ F-test ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) หากพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (Scheffe')

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวิจัย จะใช้สถิติดังนี้ (ประคอง, 2542)

3.5.1.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ พอยท์ ไบซีเรียล (Point Biserial Correlation)

3.5.1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค (Cronbach Alpha Coefficient)

3.5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ค่าสถิติพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม, 2556)

3.5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน จะใช้สถิติอ้างอิง ดังนี้ (บุญชม, 2556)

3.5.3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศ โดยใช้ T-test

3.5.3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ F-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance)

3.5.3.3 ความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ่ (Scheffe)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 318 คน นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และทดสอบสมมติฐาน ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ t (t- distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความมีนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ F (F- distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลโดยรวมกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมกำลังสอง (Mean Square)
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Significances)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.1.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.2.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.2.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านผู้เรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านบริหารการศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านวิชาการ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านกิจการนักศึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.2.3 ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จำแนกตามเพศ โดยใช้ T-test โดยนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์จำแนกตามระดับ ชั้นปี โดยใช้ F-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance)

โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์จำแนกตามสาขาวิชา โดยใช้ F-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance)

โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ F-test และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.1.2.4 ตอนที่ 4 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบ สมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) หากพบว่ามีความสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ (Scheffe') ดังนี้

1) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นปี เป็นรายคู่

2) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามสาขาวิชาเป็น รายคู่

3) เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายคู่

4.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.3.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอ ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏ ตามตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

n = 318

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	63	19.81
หญิง	255	80.19
รวม	318	100.00
2. ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	84	26.42
ชั้นปีที่ 2	95	29.87
ชั้นปีที่ 3	69	21.70
ชั้นปีที่ 4	70	22.01
รวม	318	100.00
3. สาขาวิชา		
สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	25	7.86
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	136	42.77
สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	49	15.41
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	51	16.04
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	41	12.89
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	16	5.03
รวม	318	100.00
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า 2.00	11	3.46
ผลสัมฤทธิ์ 2.00 - 3.00	151	47.48
ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า 3.00	156	49.06
รวม	318	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 318 คน จำแนกได้ดังนี้

เพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 80.19 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 19.81

ระดับชั้นปี พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 29.87 ระดับชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 26.42 ระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 22.01 และระดับชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 21.70 ตามลำดับ

สาขาวิชา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 42.77 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 16.04 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร คิดเป็นร้อยละ 15.41 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 12.89 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 7.86 และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 5.03 ตามลำดับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า 3.00 คิดเป็นร้อยละ 49.06 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 - 3.00 คิดเป็นร้อยละ 47.48 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 คิดเป็นร้อยละ 3.46 ตามลำดับ

4.1.3.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน ดังนี้

1) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในด้านผู้เรียน โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านผู้เรียน	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
1. สุขภาพในการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์	2.21	1.01	มีปัญหาน้อย
2. ความวิตกกังวลรายวิชาในหลักสูตรวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ที่เรียน (เช่น โภชนบำบัด การบัญชี ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หลักวิศวกรรมอาหาร ธุรกิจเครื่องแต่งกาย เป็นต้น)	2.68	1.03	มีปัญหปานกลาง
3. ความกล้าแสดงออกของนักศึกษา	2.49	0.94	มีปัญหาน้อย
4. การแต่งกายถูกระเบียบของนักศึกษา	2.43	1.12	มีปัญหาน้อย
5. การปรับตัวเข้ากับอาจารย์และเพื่อน	2.14	1.05	มีปัญหาน้อย
6. ส่งงาน/การบ้านในเวลาที่กำหนด	2.31	1.02	มีปัญหาน้อย
7. ความตั้งใจเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์	2.18	1.02	มีปัญหาน้อย
8. การจัดทำรายงาน/การบ้านด้วยตนเอง	2.25	0.95	มีปัญหาน้อย
9. จุดเนื้อหาคำบรรยายของอาจารย์ผู้สอน	2.35	0.96	มีปัญหาน้อย
10. การทบทวนบทเรียน/การอ่านหนังสือ	2.41	0.90	มีปัญหาน้อย
11. ความสามารถเรียนรู้วิชาชีวคหกรรมศาสตร์ได้อย่าง เข้าใจ	2.30	0.91	มีปัญหาน้อย
12. ความถนัดในการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์	2.28	1.00	มีปัญหาน้อย
13. ความสุขในการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์	2.13	1.02	มีปัญหาน้อย
14. ความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่แท้จริงของวิชาชีวคหกรรมศาสตร์	2.32	0.92	มีปัญหาน้อย
15. วิเคราะห์และสร้างสรรค์ผลงานคหกรรมศาสตร์ตาม โจทย์/สถานการณ์ที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดไว้	2.39	0.94	มีปัญหาน้อย
ปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ ด้านผู้เรียนโดยรวม	2.32	0.73	มีปัญหาน้อย

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ในด้านผู้เรียน ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยจำนวน 14 ข้อ และมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 1 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73

2) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านบริหารการศึกษา โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านบริหารการศึกษา

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านบริหารการศึกษา	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
1. คณะเน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยีด้าน คหกรรมศาสตร์	2.37	0.94	มีปัญหาน้อย
2. คณะสนับสนุนให้อาจารย์/บุคลากรและนักศึกษาร่วมมือ พัฒนาสถานศึกษา	2.28	0.89	มีปัญหาน้อย
3. คณะส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศและ คอมพิวเตอร์	2.50	1.03	มีปัญหาน้อย
4. ผู้บริหารคณะมีวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์	2.28	0.88	มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านบริหารการศึกษา	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
5. ผู้บริหารส่งเสริมสนับสนุนพันธกิจของมหาวิทยาลัยทั้ง 4 ด้าน (1. มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2. สร้างงานวิจัยสิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม 3. ให้บริการวิชาการแก่สังคม 4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม)	2.29	0.84	มีปัญหาน้อย
6. ผู้บริหารเปิดโอกาสให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.42	0.90	มีปัญหาน้อย
7. ผู้บริหารสนับสนุนเงินงบประมาณการจัดกิจกรรมด้าน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เช่น การประกวดผลงานนักศึกษา จัดนิทรรศการ เผยแพร่ผลงานนักศึกษา)	2.56	0.97	มีปัญหากลาง
8. การจัดการศึกษาของคณะสามารถพัฒนานักศึกษาให้เป็น นักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.27	0.89	มีปัญหาน้อย
9. ข้อบังคับของคณะมีความชัดเจนสะดวกต่อการปฏิบัติ (เช่น การแต่งกาย ทรงผม เป็นต้น)	2.54	1.08	มีปัญหากลาง
10. อัตราการเก็บเงินของคณะเหมาะสมกับการจัดการศึกษา วิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.63	1.07	มีปัญหากลาง
11. นักศึกษาเข้าถึงระบบสารสนเทศของคณะได้อย่างสะดวก	2.45	0.99	มีปัญหาน้อย
12. การติดต่อกับหน่วยงานภายในคณะมีความสะดวกรวดเร็ว	2.50	0.96	มีปัญหาน้อย
13. จำนวนอาจารย์กับสัดส่วนนักศึกษาเหมาะสม	2.37	0.96	มีปัญหาน้อย
14. อาจารย์มีความรู้ความสามารถวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เหมาะกับงานในหน้าที่	2.19	0.99	มีปัญหาน้อย
15. นักศึกษาสามารถติดต่อกับบุคลากรสายสนับสนุนได้อย่าง สะดวก	2.40	0.94	มีปัญหาน้อย
ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านบริหารการศึกษาโดยรวม	2.40	0.71	มีปัญหาน้อย

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ในด้านบริหารการศึกษาดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านบริหารการศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย จำนวน 12 ข้อ และมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านบริหารการศึกษามีค่าเฉลี่ย 2.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71

3) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้านวิชาการ โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านวิชาการ

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาด้านวิชาการ	\bar{x}	S.D.	การแปลความหมาย
หลักสูตร			
1. หลักสูตรวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์สามารถเชื่อมโยงสู่การประกอบอาชีพ	2.14	0.95	มีปัญหาน้อย
2. หลักสูตรวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์สามารถพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะและจรรยาบรรณวิชาชีวะ	2.18	0.91	มีปัญหาน้อย
3. หลักสูตรวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของสังคม	2.22	0.94	มีปัญหาน้อย
วิธีการสอน			
4. อาจารย์ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา (ทฤษฎีและปฏิบัติ)	2.15	0.94	มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านวิชาการ	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
5. อธิบายความหมายของภาษาอังกฤษในเนื้อหาให้นักศึกษา เข้าใจ (เช่น นิยาม คำศัพท์เฉพาะ ขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น)	2.40	0.97	มีปัญหาน้อย
6. การสอนทฤษฎีวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์มีการนำวิธีการสอน ที่หลากหลายมาใช้ (เช่น การบรรยายแบบสองทาง การ แบ่งกลุ่มอภิปราย บทบาทสมมุติ การแข่งขันตอบปัญหา เป็นต้น)	2.24	0.91	มีปัญหาน้อย
การวัดผล			
7. ข้อสอบส่วนใหญ่อยู่ในระดับการวิเคราะห์	2.28	0.87	มีปัญหาน้อย
8. ออกข้อสอบตรงกับเนื้อหาในบทเรียนวิชาชีวะคหกรรม ศาสตร์	2.25	0.95	มีปัญหาน้อย
9. การแจ้งผลสอบให้นักศึกษานำไปปรับปรุงการเรียน	2.29	0.88	มีปัญหาน้อย
บรรยากาศในชั้นเรียน			
10. มีบรรยากาศของความร่วมมือในชั้นเรียน	2.22	1.01	มีปัญหาน้อย
11. ส่งเสริมให้นักศึกษาดูแลช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนช้าหรืออ่อน	2.27	1.00	มีปัญหาน้อย
12. ดูแลเอาใจใส่นักศึกษาเป็นรายบุคคลอย่างทั่วถึง	2.25	1.02	มีปัญหาน้อย
อาจารย์ผู้สอน			
13. บุคลิกภาพน่าเลื่อมใสเป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้เรียน (เช่น การแต่งกาย กริยา ท่าทาง การพูด เป็นต้น)	2.18	1.02	มีปัญหาน้อย
14. ความรับผิดชอบในการสอน (เช่น เข้าสอนตรงเวลา มีการ สอนชัดเจน ตรวจสอบ เป็นต้น)	2.19	0.99	มีปัญหาน้อย
15. ความสามารถในการควบคุมชั้นเรียน (เช่น นักศึกษาไม่คุย เสียงดัง นักศึกษาขออนุญาตก่อนออกนอกห้องเรียน เป็นต้น)	2.23	1.03	มีปัญหาน้อย
ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ด้านวิชาการโดยรวม	2.23	0.75	มีปัญหาน้อย

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ในด้านวิชาการดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้าน วิชาการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยจำนวน 15 ข้อ และไม่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและมาก

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้าน วิชาการอยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75

4) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้าน กิจการนักศึกษา โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบ ความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านกิจการนักศึกษา

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านกิจการนักศึกษา	\bar{x}	S.D.	การแปลความหมาย
1. จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ได้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของนักศึกษา (เช่น อบรมภาษาอังกฤษ กีฬา ค่ายอาสาพัฒนา ค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น)	2.33	0.94	มีปัญหาน้อย
2. สนับสนุนให้มีการจัดตั้งชมรมเกี่ยวกับวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ที่นักศึกษาสนใจอย่างหลากหลาย	2.34	0.96	มีปัญหาน้อย
3. จัดกิจกรรมนักศึกษาช่วยส่งเสริมประสบการณ์ด้านวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ (เช่น การจัดดอกไม้ การบริการอาหาร การตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น)	2.29	0.94	มีปัญหาน้อย
4. มีการจัดสรรงบประมาณการทำกิจกรรมชมรมให้กับนักศึกษาอย่างเหมาะสม	2.39	0.97	มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านกิจการนักศึกษา	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
5. จัดตารางเรียน (ตารางเวลา) สำหรับทำกิจกรรมหรือชมรม ได้เหมาะสม(เช่น มีปฏิทินการจัดกิจกรรม กิจกรรม เหมาะสมกับสาขาวิชา กิจกรรมเหมาะสมกับเทศกาล เป็น ต้น)	2.38	0.94	มีปัญหาน้อย
6. กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ช่วยเสริมสร้าง ประสบการณ์ตรง (เช่น ค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ค่ายอาสา พัฒนา โครงการต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น)	2.27	0.96	มีปัญหาน้อย
7. กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ช่วยผ่อนคลาย ความเครียดจากการศึกษาเล่าเรียน (เช่น การสอนทำขนม การสอนจัดดอกไม้ การตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น)	2.29	0.97	มีปัญหาน้อย
8. กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ช่วยให้นักศึกษา เห็นคุณค่าของตนเอง	2.22	0.92	มีปัญหาน้อย
9. การจัดกิจกรรมนักศึกษาของคณะมีมาตรการเข้มงวดตาม ระเบียบกระทรวง-ศึกษาธิการ (เช่น การต้อนรับน้องใหม่ การ ประชุมเชียร์ เป็นต้น)	2.28	0.94	มีปัญหาน้อย
10.มีมาตรการให้นักศึกษาทุกคนเข้าร่วมกิจกรรม (เช่น กิจกรรมปฐมนิเทศ การแข่งกีฬา กิจกรรมไหว้ครู เป็นต้น)	2.21	1.05	มีปัญหาน้อย
11.คณะมีทุนสนับสนุนการศึกษาหลายประเภทซึ่งพอเพียงกับ ความต้องการของนักศึกษา	2.38	0.98	มีปัญหาน้อย
12.คณะมีระบบการแนะแนวที่ดี เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาเมื่อ เกิดปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.36	0.94	มีปัญหาน้อย
13.งานพัฒนานักศึกษาช่วยส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็น บัณฑิตวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่มีคุณภาพ	2.31	0.90	มีปัญหาน้อย
14.คณะมีห้องพยาบาลบริการนักศึกษาเมื่อเจ็บป่วยและได้รับ อุบัติเหตุ	2.67	1.22	มีปัญหากลาง กลาง

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

n = 318

ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านกิจการนักศึกษา	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
15.คณะมีพยาบาลวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา	2.59	1.27	มีปัญหาปาน กลาง
ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ ด้านกิจการนักศึกษาโดยรวม	2.35	0.77	มีปัญหาน้อย

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ ในด้านกิจการนักศึกษา ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้าน กิจการนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยจำนวน 13 ข้อ และมีค่าเฉลี่ยปานกลาง จำนวน 2 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านกิจการ นักศึกษา อยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77

5) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในด้าน สภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบตาราง ประกอบความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

n=318

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
1. พื้นที่ของคณะมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.56	1.08	มีปัญหาปานกลาง
2. คณะมีเสียงรบกวนจากภายนอก (เช่น เสียงรถ เสียงดังจากชุมชนรอบคณะ)	2.50	1.12	มีปัญหาน้อย
3. การจัดเวรยามรักษาความปลอดภัยให้กับนักศึกษาและทรัพย์สินของคณะ	2.53	1.10	มีปัญหาปานกลาง
4. อาคารเรียนมีความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและบุคคลภายนอก	2.39	1.04	มีปัญหาน้อย
5. สีที่ใช้ทาในห้องเรียนดูสบายตาเอื้อต่อการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.23	0.99	มีปัญหาน้อย
6. ห้องเรียนสะอาด เรียบร้อยมีบรรยากาศของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ (เช่น ห้องดอกไม้ ห้องครัว ห้องตัดเย็บ)	2.41	1.04	มีปัญหาน้อย
7. แสงสว่างในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนปฏิบัติวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.25	1.03	มีปัญหาน้อย
8. ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการมีอากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าว	2.31	1.05	มีปัญหาน้อย
9. อุปกรณ์การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งาน (เช่น เต้า หม้อ มีด กรรไกร จักรเย็บผ้า เป็นต้น)	2.58	1.15	มีปัญหาปานกลาง
10. โต๊ะ เก้าอี้ เหมาะสมและเพียงพอต่อการใช้ในการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.62	1.16	มีปัญหาปานกลาง
11. มีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพจำนวนพอเพียงหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.45	1.08	มีปัญหาน้อย
12. ห้องสมุดมีหนังสือ ตำราที่ทันสมัย เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้วิชาชีพคหกรรมศาสตร์	2.42	1.15	มีปัญหาน้อย

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

n=318

ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน	\bar{x}	S.D.	การแปล ความหมาย
13.สถานที่รับประทานอาหารและร้านจำหน่ายอาหารพอเพียงกับ จำนวนนักศึกษา	3.01	1.37	มีปัญหาปาน กลาง
14.ห้องน้ำสะอาด ถูกสุขลักษณะ	2.94	1.28	มีปัญหาปาน กลาง
15.คณะมีสนามกีฬา/สถานที่ออกกำลังกายพอเพียงกับจำนวน นักศึกษา	3.12	1.41	มีปัญหาปาน กลาง
ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันโดยรวม	2.55	0.84	มีปัญหา ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย จำนวน 8 ข้อและ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 7 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมทุกด้าน

n=318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้าน	\bar{x}	S.D.	การแปลความหมาย
1. ด้านผู้เรียน	2.32	0.73	มีปัญหาน้อย
2. ด้านบริหารการศึกษา	2.40	0.71	มีปัญหาน้อย
3. ด้านวิชาการ	2.23	0.75	มีปัญหาน้อย
4. ด้านกิจการนักศึกษา	2.35	0.77	มีปัญหาน้อย
5. ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน	2.55	0.84	มีปัญหปานกลาง
ปัญหาการเรียนโดยรวมทุกด้าน	2.37	0.76	มีปัญหาน้อย

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านพบว่า อยู่ในระดับน้อยมีค่าเฉลี่ย 2.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76

4.1.3.3 ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ T-test สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และโดยใช้ F-test ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) หากพบว่ามีความสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ้ (Scheffe')

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามเพศ

n=318

ปัญหาการเรียน วิชาชีวะคหกรรมศาสตร์	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	df	sig																																																								
ด้านผู้เรียน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92																																																								
	หญิง	255	2.33	0.73				ด้านบริหารการศึกษา	ชาย	63	2.43	0.65	0.39	316	.69	หญิง	255	2.40	0.73	ด้านวิชาการ	ชาย	63	2.18	0.69	-0.66	316	.51	หญิง	255	2.25	0.77	ด้านกิจการนักศึกษา	ชาย	63	2.30	0.73	-0.58	316	.57	หญิง	255	2.37	0.78	ด้านสภาพแวดล้อม	ชาย	63	2.42	0.83	-1.46	316	.15	หญิง	255	2.59	0.84	รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92
ด้านบริหารการศึกษา	ชาย	63	2.43	0.65	0.39	316	.69																																																								
	หญิง	255	2.40	0.73				ด้านวิชาการ	ชาย	63	2.18	0.69	-0.66	316	.51	หญิง	255	2.25	0.77	ด้านกิจการนักศึกษา	ชาย	63	2.30	0.73	-0.58	316	.57	หญิง	255	2.37	0.78	ด้านสภาพแวดล้อม	ชาย	63	2.42	0.83	-1.46	316	.15	หญิง	255	2.59	0.84	รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92	หญิง	255	2.33	0.73								
ด้านวิชาการ	ชาย	63	2.18	0.69	-0.66	316	.51																																																								
	หญิง	255	2.25	0.77				ด้านกิจการนักศึกษา	ชาย	63	2.30	0.73	-0.58	316	.57	หญิง	255	2.37	0.78	ด้านสภาพแวดล้อม	ชาย	63	2.42	0.83	-1.46	316	.15	หญิง	255	2.59	0.84	รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92	หญิง	255	2.33	0.73																				
ด้านกิจการนักศึกษา	ชาย	63	2.30	0.73	-0.58	316	.57																																																								
	หญิง	255	2.37	0.78				ด้านสภาพแวดล้อม	ชาย	63	2.42	0.83	-1.46	316	.15	หญิง	255	2.59	0.84	รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92	หญิง	255	2.33	0.73																																
ด้านสภาพแวดล้อม	ชาย	63	2.42	0.83	-1.46	316	.15																																																								
	หญิง	255	2.59	0.84				รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92	หญิง	255	2.33	0.73																																												
รวมทุกด้าน	ชาย	63	2.32	0.73	-0.10	316	.92																																																								
	หญิง	255	2.33	0.73																																																											

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกตามเพศ มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นปี

n=318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์	แหล่งความ	SS	df	MS	F	Sig.
	แปรปรวน					
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	5.75	3	1.92	3.69*	.00
	ภายในกลุ่ม	162.90	314	0.52		
	รวม	168.65	317			
ด้านบริหาร	ระหว่างกลุ่ม	9.87	3	3.29	6.87*	.00
	ภายในกลุ่ม	150.26	314	0.48		
	รวม	160.13	317			
ด้านวิชาการ	ระหว่างกลุ่ม	6.84	3	2.28	4.14*	.00
	ภายในกลุ่ม	173.00	314	0.55		
	รวม	179.84	317			
ด้านกิจการ	ระหว่างกลุ่ม	12.03	3	4.01	7.24*	.00
	ภายในกลุ่ม	173.93	314	0.55		
	รวม	185.96	317			
ด้านสภาพแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	11.78	3	3.93	5.80*	.00
	ภายในกลุ่ม	212.65	314	0.68		
	รวม	224.42	317			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	5.75	3	1.92	3.69*	.00
	ภายในกลุ่ม	162.90	314	0.52		
	รวม	168.65	317			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.9 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกตามระดับชั้นปี มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามระดับชั้นปี
เป็นรายคู่

n=318

ด้านผู้เรียน	\bar{x}	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		2.10	2.39	2.40	2.43
ปี 1	2.10	-	0.29	0.30	0.33*
ปี 2	2.39		-	0.02	0.04
ปี 3	2.40			-	0.02
ปี 4	2.43				-
ด้านบริหารการศึกษา					
	\bar{x}	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
	2.12	2.46	2.58	2.49	
ปี 1	2.12	-	0.34*	0.46*	0.37*
ปี 2	2.46		-	0.12	0.03
ปี 3	2.58			-	0.09
ปี 4	2.49				-
ด้านวิชาการ					
	\bar{x}	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
	2.00	2.36	2.33	2.25	
ปี 1	2.00	-	0.36*	0.33	0.25
ปี 2	2.36		-	0.03	0.11
ปี 3	2.33			-	0.08
ปี 4	2.25				-
ด้านกิจการนักศึกษา					
	\bar{x}	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
	2.04	2.46	2.54	2.41	
ปี 1	2.04	-	0.42*	0.50*	0.37*
ปี 2	2.46		-	0.08	0.05
ปี 3	2.54			-	0.13
ปี 4	2.41				-

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

		n=318			
ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน		ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
	\bar{x}	2.25	2.60	2.75	2.67
ปี 1	2.25	-	0.35*	0.50*	0.43*
ปี 2	2.60		-	0.15	0.07
ปี 3	2.75			-	0.08
ปี 4	2.67				-
รวมทุกด้าน	\bar{x}	2.10	2.39	2.40	2.43
ปี 1	2.10	-	0.29	0.30	0.33*
ปี 2	2.39		-	0.02	0.04
ปี 3	2.40			-	0.02
ปี 4	2.43				-

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.10 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งจำแนกตามระดับชั้นปีมีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ แตกต่างกันโดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ดังนี้

1. ด้านผู้เรียน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ด้านผู้เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ด้านบริหารการศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ด้านบริหารการศึกษา ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ด้านด้านวิชาการพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ด้านวิชาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ด้านกิจการนักศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ด้านกิจการนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาในทุกด้าน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษชั้นปีที่ 4 มีปัญหาการเรียนโดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามสาขาวิชา

n=318

ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์	แหล่งความ	SS	df	MS	F	Sig.
	แปรปรวน					
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.29	5	0.26	0.48	.79
	ภายในกลุ่ม	167.36	312	0.54		
	รวม	168.65	317			
ด้านบริหาร	ระหว่างกลุ่ม	1.12	5	0.22	0.44	.82
	ภายในกลุ่ม	159.01	312	0.51		
	รวม	160.13	317			
ด้านวิชาการ	ระหว่างกลุ่ม	4.82	5	0.96	1.72	.13
	ภายในกลุ่ม	175.02	312	0.56		
	รวม	179.84	317			
ด้านกิจการ	ระหว่างกลุ่ม	2.86	5	0.57	0.98	.43
	ภายในกลุ่ม	183.10	312	0.59		
	รวม	185.96	317			
ด้านสภาพแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2.98	5	0.60	0.84	.52
	ภายในกลุ่ม	221.44	312	0.71		
	รวม	224.42	317			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	1.29	5	0.26	0.48	.79
	ภายในกลุ่ม	167.36	312	0.54		
	รวม	168.65	317			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.11 แสดงว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจำแนกตามสาขาวิชา มีปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

n=318

ปัญหาการเรียน วิชาชีพคหกรรมศาสตร์	แหล่งความ	SS	df	MS	F	Sig.
แปรปรวน						
ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	0.90	2	0.45	0.85	.43
	ภายในกลุ่ม	167.75	315	0.53		
	รวม	168.65	317			
ด้านบริหาร	ระหว่างกลุ่ม	0.17	2	0.09	0.17	.85
	ภายในกลุ่ม	159.96	315	0.51		
	รวม	160.13	317			
ด้านวิชาการ	ระหว่างกลุ่ม	0.20	2	0.10	0.18	.84
	ภายในกลุ่ม	179.64	315	0.57		
	รวม	179.84	317			
ด้านกิจการนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	0.49	2	0.24	0.42	.66
	ภายในกลุ่ม	185.47	315	0.59		
	รวม	185.96	317			
ด้านสภาพแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	0.50	2	0.25	0.36	.70
	ภายในกลุ่ม	223.92	315	0.71		
	รวม	224.42	317			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	0.90	2	0.45	0.85	.43
	ภายในกลุ่ม	167.75	315	0.53		
	รวม	168.65	317			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.12 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

4.2 การอภิปรายผล

การศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

4.2.1 ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน พบว่านักศึกษามีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์มีการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา จัดหลักสูตรทันสมัยมีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและการพัฒนาประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจ ปรัชญา ของคณะเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรม มีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนการสอน มีการจัดภูมิทัศน์ที่สวยงาม ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบ สะอาดเรียบร้อย นอกจากนั้นคณะได้จัดสรรทรัพยากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศไว้บริการนักศึกษา ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้มีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544) ได้กล่าวว่าคุณสอนตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เช่น การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรมีลักษณะกระตุ้นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เรียน ใช้ข้อมูลปฐภูมิในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน การมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ จำแนก วิเคราะห์ ทำนาย สร้าง แสดง มีการยืดหยุ่นในการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องความคิดรวบยอดเดิมของผู้เรียน จัดมโนทัศน์ใหม่ในเหมาะสมกับแต่ละบุคคล ยั่วยุให้ผู้เรียนร่วมอภิปราย ให้ความรู้ผู้เรียนนานพอสมควรในการคิดและแก้ปัญหา ผู้สอนควรใช้วิธีการสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในแต่ละด้านสามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

4.2.1.1 ด้านผู้เรียน พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านผู้เรียน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่เลือกเรียนในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่จะรักและสนใจในสาขา

ที่เรียน เห็นประโยชน์ของการนำความรู้ไปประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่เลือกเรียนด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์มีความตั้งใจเรียนมี ความสุข ความถนัดในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ และสามารถเรียนรู้วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ได้อย่างเนื่องจากนักศึกษามีพื้นฐานการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ตั้งแต่เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและได้ทักษะจากการเรียนงานอาชีพและเทคโนโลยีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สอดคล้องกับประเทญ (2537) ได้กล่าวว่า วิชาชีพแขนงหนึ่งซึ่งเรียนได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เป็นการนำความรู้ที่ได้รับในสาขาวิชาชีพไปประกอบอาชีพ และนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย และสอดคล้องกับอมรรัตน์ (2548) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์ไม่ใช่สาขาวิชาชีพที่ปฏิบัติแต่เฉพาะเรื่องของความเป็นอยู่ของครอบครัวเท่านั้นแต่คหกรรมศาสตร์ผสมผสานความรู้จากหลายๆสาขาวิชาเข้าด้วยกัน สอดคล้องกับพิณทิพย์ (2527) กล่าวว่าคุณลักษณะของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ มีความรับผิดชอบรู้จักแสวงหาความรู้ และยังสอดคล้องกับอภาพรรณ (2533) ได้ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า ด้านวิชาชีพ ได้แก่ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังในความปลอดภัย ฝึกฝีมือให้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาชีพ และปฏิบัติงานตามลำดับขั้นตามจนเป็นนิสัย มีรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่แท้จริงของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจะพบว่ามีจำนวน 1 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือข้อที่กล่าวว่า ความวิตกกังวลรายวิชาในหลักสูตรวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ที่เรียน ซึ่งแสดงว่านักศึกษาอาจมีปัญหาในข้อนี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรายวิชาที่เรียนเป็นวิชาทฤษฎีเป็นการเรียนที่ใช้ความคิดขั้นสูงมีการคิดวิเคราะห์เพื่อนำไปประกอบอาชีพนอกจากนั้น การศึกษาในระดับมัธยมศึกษามีความแตกต่างจากการศึกษาระดับอุดมศึกษา การเรียนการสอนวิชาชีพ คหกรรมศาสตร์มีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนวิชาปฏิบัติจะมีการฝึกทักษะวิชาชีพ มีการมอบหมายงานเพื่อฝึกฝีมือให้มีความเชี่ยวชาญชำนาญงานเพื่อนำไปประกอบอาชีพมีการส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อฝึกหัดให้นักศึกษามีภาวะผู้นำและการเป็นสมาชิกกลุ่มที่ดี นอกจากนั้นคณะมีโครงการปรับพื้นฐานวิชาชีพคหกรรมศาสตร์และวิชาสามัญ ให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากนักศึกษามาจากหลายสถาบันอาจมีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน รวมถึงคณะมีการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และนำมาตรฐานการเรียนรู้อตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา 6 ด้าน มาช่วยพัฒนานักศึกษาตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ให้นักศึกษามีทักษะด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ จึงมีส่วนช่วยและเอื้อต่อการแก้ปัญหาในกลุ่มได้อย่างสร้างสรรค์ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทำให้นักศึกษาสามารถศึกษาและทำความเข้าใจในประเด็นปัญหาและทักษะที่สคัญเน้น

ความสามารถในการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับสำเนา (2538) ที่กล่าวว่า การกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและระบบการทำงาน สำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยควรมีอย่างน้อย 7 ประการ คือ ด้านวิชาการและวิชาชีพ ด้านสติปัญญา ด้านสังคม ด้านอารมณ์ ด้านเอกลักษณ์ ด้านร่างกาย ด้านคุณธรรม และสอดคล้องกับสำนักส่งเสริมและพัฒนา ศักยภาพนักศึกษา (2551) กล่าวว่า การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องดำเนินการทั้งการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาความรู้ทางวิชาการ/วิชาชีพ และสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษา พัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคุณภาพและสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข อาจารย์ผู้สอนเข้าใจธรรมชาติของนักศึกษาว่าด้วยบุคลิกภาพของนักศึกษาส่วนใหญ่ จะเรียบร้อยอ่านหนังสือง่ายเชื่อฟังผู้ใหญ่มักทำงานซ้ำอาจทำให้นักศึกษาจดเนื้อหาคำบรรยายของอาจารย์ผู้สอนไม่ทัน ในการเรียนวิชาปฏิบัติอาจารย์ผู้สอนมีการกำหนดข้อคำถามเพื่อให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์และสร้างสรรค์ตามโจทย์/สถานการณ์ที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดไว้มีการทบทวนบทเรียน/การอ่านหนังสือทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับดีจนถึงปานกลางซึ่งดูจากข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

4.2.1.2 ด้านบริหารการศึกษา พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านบริหารการศึกษา โดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการบริหารการศึกษาของคณะมีกลยุทธ์ในการพัฒนานักศึกษาและบัณฑิตให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ไว้ดังนี้คือ ทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีวุฒิภาวะทางสังคม มีทักษะในการสื่อสาร สามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ที่ทักษะในการประกอบอาชีพ และมีความคิดสร้างสรรค์ สอดคล้องกับสำเนา (2538) กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษาคือความพยายามใดๆของสถาบันอุดมศึกษาที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีพัฒนาการในด้านต่างๆอย่างสมบูรณ์ และยังสอดคล้องกับสำนักส่งเสริมและพัฒนา ศักยภาพนักศึกษา (2551) กล่าวว่า การพัฒนาคนในชาติให้มีคุณภาพ แนวทางประการหนึ่งที่เห็นว่าสำคัญคือ การกำหนดนโยบายแนวทางการจัดการศึกษา ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของชาติให้มีคุณภาพ คุณธรรม และคุณค่า ด้วยเหตุนี้อาจส่งผลให้มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย แต่ถ้าพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงระดับค่าคะแนนเฉลี่ยมีจำนวน 3 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือข้อที่กล่าวว่า อัตราการเก็บเงินของคณะมีความเหมาะสมกับการจัดการศึกษา วิชาชีพ คหกรรมศาสตร์ ผู้บริหารสนับสนุนเงินงบประมาณการจัดกิจกรรมด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เช่น การประกวดผลงานนักศึกษา จัดนิทรรศการ เผยแพร่ผลงานนักศึกษา) ข้อบังคับของคณะมีความชัดเจนสะดวกต่อการปฏิบัติ (เช่น การแต่งกาย ทรงผม เป็นต้น) ซึ่งแสดงว่านักศึกษา

อาจมีปัญหาในข้อเหล่านี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การเรียกเก็บเงินค่าหน่วยกิต รายวิชาภาคทฤษฎี รายวิชาภาคปฏิบัติ ค่าบำรุงการศึกษา ค่าบำรุงห้องสมุด ค่าประกันอุบัติเหตุ ค่าบำรุงองค์การ นักศึกษาหรือสโมสรนักศึกษา ค่าบริการใช้คอมพิวเตอร์นั้นนักศึกษาไม่ทราบว่าเงินที่เรียกเก็บไป คณะได้นำไปบริหารจัดการเกี่ยวกับการจ้างอาจารย์พิเศษ การจัดวัสดุอุปกรณ์ในการเรียน หนังสือวารสาร สิ่งพิมพ์ในห้องสมุด อาจมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ใช้บริการในส่วนนี้ สำหรับในการบริหาร สนับสนุนงบประมาณการจัดกิจกรรมต่าง ๆ นั้นทางคณะได้มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ทักษะและประสบการณ์ด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็นฐานชั้นปี กิจกรรมร่วมทุกชั้นปีของนักศึกษา ดังนั้นปัญหาในเรื่องนี้อาจารย์ที่ปรึกษาควรชี้แจงกับนักศึกษาใน ชั่วโมงโฮมรูม (Home Room) เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษา ให้การบริหารงานของคณะบรรลุ เป้าหมายสอดคล้องกับ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของช่วง วัยอุดมศึกษา (อายุ 19 - 20 ปี) พบว่าการพัฒนาความสามารถทางการคิด วัยรุ่นช่วงนี้มีศักยภาพในการ พัฒนาความคิดอย่างเต็มที่และมีโอกาสในการพัฒนาการคิดออกมาเป็นการกระทำมากกว่า ช่วงอื่น และยังสอดคล้องกับ ดวงกมล (2551) กล่าวว่าการพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ ในการประกาศเจตนารมณ์ กระทรวงศึกษาธิการ 2549 ปีแห่งการปฏิรูปการเรียนการสอนให้ทุกหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง ครู อาจารย์ ผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคมทุกภาคส่วน ร่วมมือกันสร้างแรงกระตุ้นใหม่ๆ ให้เด็กและเยาวชนมีความสามารถในการคิดเป็น วิเคราะห์ แยกแยะ สร้างสรรค์ เกิดทักษะในการดำเนินชีวิตพร้อมที่จะเผชิญสิ่งใหม่ๆ ในสังคมรวมถึงสอดคล้อง กับจิตราวดี (2547) กล่าวว่า การบริหารการศึกษาเป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบาย กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับใช้กับนิสิตและบุคลากรในสถาบันที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการให้ นิสิตนักศึกษามีส่วนร่วม ในการบริหารและช่วยให้นิสิตนักศึกษาพัฒนาอย่างเต็มที่ และยัง สอดคล้องกับบุญชม และสุริทอง (2552) กล่าวว่าการบริหารการศึกษาเป็นกระบวนการและกิจกรรมที่ ผู้บริหารขององค์การทางการศึกษาใช้ภาวะผู้นำในการระดมทรัพยากร และเทคนิคในการประยุกต์ ศาสตร์และศิลป์ทางการบริหารมาใช้ในกิจกรรมทางการศึกษา

4.2.1.3 ด้านวิชาการ พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านวิชาการโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่อง มาจาก คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีการประกาศ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ปรัชญา อัตลักษณ์ และเป้าหมาย ไว้ชัดเจนและผู้บริหารคณะ มีนโยบายและ มาตรการ นำกลยุทธ์ในการพัฒนานักศึกษามาปฏิบัติอย่างเคร่งครัด มีการจัดการเรียนการสอน แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นทั้งวิชาทฤษฎีและปฏิบัติ

กล่าวคือด้านหลักสูตร ด้านวิธีการสอน ด้านวัดผล ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านอาจารย์ผู้สอน และคล้องกับนิภา (2548) กล่าวว่า งานวิชาการเป็นกิจกรรมทุกชนิดที่โรงเรียนจัดขึ้นอย่างสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ปรัชญา จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอน และยังสอดคล้องกับวิโรจน์ (2556) กล่าวถึง ขอบข่ายและภารกิจงานวิชาการตามที่กำหนดในกฎกระทรวงศึกษาธิการ คือ การพัฒนาหลักสูตร การวางแผนงานด้านวิชาการ การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา และการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้อาจส่งผลให้มีปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์อยู่ในระดับน้อย แต่ถ้าพิจารณา

หลักสูตร หลักสูตรวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของคณะเชื่อมโยงสู่การประกอบอาชีพ สามารถพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะและจรรยาบรรณวิชาชีพ และมีความทันสมัยสอดคล้องกับความต้องการของสังคมสอดคล้องกับปิยะธิดาและคณะ (2556) กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นสาขาวิชาหนึ่งที่มุ่งเน้นในเรื่องของการพัฒนาในด้านปัจจัยสี่ อันเป็นพื้นฐานความต้องการของมนุษย์และการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คหกรรมศาสตร์จึงสามารถที่จะนำเอาหลักวิชาไปประกอบงานวิชาชีพได้ในหลายลักษณะ ทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน ประกอบธุรกิจ และสอดคล้องสำเนาวิ (2538) กล่าวถึงความสำคัญของวิชาการในการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับเป้าหมาย และกระบวนการพัฒนานักศึกษาของสถาบัน ตลอดจนความต้องการของสังคม และยังสอดคล้องกับบังอร (2550) กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับ ความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดและหลักสูตรเป็นเครื่องชี้วัดได้ว่าการศึกษาของประเทศนั้น ต้องการพัฒนาด้านใดด้านหนึ่ง

วิธีสอนของอาจารย์ผู้สอนได้ใช้รูปแบบวิธีการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหาและรายวิชาซึ่งสอดคล้องกับ เช่น การสอนแบบบรรยาย สอบแบบสาริต การสอนแบบผู้เรียนมีส่วนร่วม เพื่อเหมาะสมกับเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาสอดคล้องกับสรีระคุณธรรมจริยธรรมเพื่อสร้างทักษะและจรรยาบรรณวิชาชีพ สอดคล้องกับสิริวรรณ (2549) ได้กล่าวว่า วิธีการสอน คือ การจัดสิ่งแวดล้อมให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในทุกด้านการสอนถือเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปตามแนวทางที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับทิศนา (2552) กล่าวว่า วิธีสอน คือวิธีต่างๆ ที่นำมาใช้ในการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ซึ่งแต่ละวิธีมีองค์ประกอบและขั้นตอนการดำเนินการที่มีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์นำไปสู่วัตถุประสงค์เฉพาะของวิธีนั้น

การวัดผล อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดผลเนื่องจากคณะ ได้จัดให้มีการอบรมวิธีการวัดและประเมินผลแก่อาจารย์ซึ่งสอดคล้องกับปรียากร (2543) ได้เสนอ

แนวทางเกี่ยวกับการวัดผลวิชาชีฟไว้ คือ วิเคราะห์หาตัวชี้การวัดผล วิเคราะห์ตัวชี้แต่ละตัวออกเป็นข้อย่อยๆ มีแนวทางในการวัดผล การวางแผนงานในการทำงาน

บรรยากาศในชั้นเรียน การเรียนการสอนวิชาชีฟคหกรรมศาสตร์ผู้สอนมีการส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกภาวะการเป็นผู้นำและการเป็นสมาชิกของกลุ่มที่ดี อยู่ภายใต้กรอบกติกาที่กำหนดขึ้นอาจารย์ผู้สอนมีความเข้าใจถึงวิธีการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและยังติดตามผลการเรียนอย่างต่อเนื่องและมีความเข้าใจนักศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความต้องการความอบอุ่น ได้รับการยกย่องและต้องการช่วยเหลือบุคคลอื่น สอดคล้องกับพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต, 2541) กล่าวถึงการสร้างสรรค์บรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสุขคือ การสร้างบรรยากาศแห่งความรัก การขยายความรักออกไปรักครู รักเพื่อน และอยากช่วยเหลือเพื่อน สร้างนิสัยการช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ใช้ปัจจัยภายนอกช่วยทำให้สถานการณ์นั้นเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาปัจจัยภายใน การเรียนที่สนุก เป็นปัจจัยนำไปสู่การใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ในเชิงสร้างสรรค์ตลอดชีวิต และสอดคล้องกับอารมณ์ (2553) กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสุขนั้นครูผู้นำทางการเรียนรู้ จำเป็นต้องมีเป้าหมายของการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ถูกต้องและสอดคล้องกับศรีเรือน (2553) ได้กล่าวถึง ความสนใจของวัยรุ่น ว่าวัยรุ่นสนใจการศึกษา สนใจช่วยเหลือผู้อื่น สนใจกิจกรรมสร้างสรรค์ สนใจมีเพื่อนสนิท

อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ส่วนใหญ่ของคณะเป็นผู้หญิง มีอายุอยู่ในช่วงวัยกลางคน มีความรู้ และประสบการณ์สูง เข้าใจธรรมชาติของนักศึกษาที่เป็นวัยรุ่น จึงมีบุคลิกภาพนุ่มนวลใจเย็น สุขุมรอบคอบทำให้นักศึกษาเลื่อมใส และน่าเคารพ ส่งผลให้นักศึกษาเชื่อฟังตั้งใจเรียนและอยู่ในโอวาท สอดคล้องกับยนต์ (2553) ได้กล่าวถึง หน้าที่ของครูอาจารย์ว่ามีหน้าที่และความรับผิดชอบที่สำคัญคือการสั่งสอน การอบรมคุณธรรม จริยธรรม การปกครองดูแลศิษย์ การประเมินผลความเจริญก้าวหน้าของศิษย์ การแนะแนวการศึกษาและอาชีพให้แก่ศิษย์ การสร้างเสริมสมรรถภาพทางวิชาการ การรักษาวินัยและประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์และบุคคลทั่วไป และสอดคล้องกับอารมณ์ (2553) ได้กล่าวถึง ครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ครูจึงจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม และมีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.2.1.4 ด้านกิจการนักศึกษา พบว่า ปัญหาการเรียนวิชาชีฟคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านกิจการนักศึกษา โดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับน้อยทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก คณะเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาสู่การเป็นบัณฑิตคุณภาพ มีจุดมุ่งหมายให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์หลัก 2 ประการ คือ เป็นผู้ที่มีคุณลักษณะถึงพร้อม ซึ่งภูมิรู้ ภูมิฐานและภูมิ

ธรรมเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคมโดยธรรม เช่น การจัดกิจกรรมในรูปแบบชมรม สโมสร หรือองค์การ และเป็นผู้ที่สร้างคุณค่าให้เกิดสังคมเกื้อกูล สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขสอดคล้องกับวัลลภา (2538) ได้กล่าวถึงนโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษาว่าเป็นการให้การศึกษาทงอ้อม และเป็นการสร้างสรรค์ประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยกว่าความรู้ทางวิชาการหรือวิชาชีพในห้องเรียน ยังสอดคล้องกับสำเนา (2538) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการพัฒนานักศึกษาปัจจัยด้านกิจการนักศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษามากปัจจัยหนึ่ง ทั้งนี้เพราะการพัฒนานักศึกษาเป็นบทบาทอันสำคัญบทบาทหนึ่งของกิจการนักศึกษา ฝ่ายกิจการนักศึกษาสามารถพัฒนานักศึกษาได้หลายวิธีโดยการจัดบริการต่างๆ และสอดคล้องกับทบวงมหาวิทยาลัย (2546) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาตัวนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมเพื่อให้นักศึกษานำความรู้ทางวิชาการและบริการไปสร้างสรรค์ เพื่อเสริมสร้างค่านิยมด้านความร่วมมือ ความสามัคคี ความรับผิดชอบ และความเสียสละเพื่อส่วนรวมเพื่อเสริมสร้างพลานามัยและพัฒนาบุคลิกภาพ และเพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย และสอดคล้องดวงกมล (2551) ได้กล่าวว่าการจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการดึงพลังกลุ่มไปสร้างสรรค์อย่างมีจุดหมาย ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน ด้วยเหตุนี้อาจส่งผลให้มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยมาก แต่ถ้าพิจารณาเป็นรายข้อจะพบว่ามีจำนวน 2 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือข้อที่กล่าวว่าคณะมีห้องพยาบาล บริการนักศึกษาเมื่อเจ็บป่วยและได้รับอุบัติเหตุ คณะมีพยาบาลวิชาชีพคอยดูแลสุขภาพนักศึกษา ซึ่งแสดงว่านักศึกษาอาจมีปัญหาในข้อเหล่านี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ มีการฝึกปฏิบัติอาจก่อให้เกิดอันตรายซึ่งต้องใช้อุปกรณ์ที่มีคม เช่น จักรเย็บผ้า เข็มกรรไกร มีด ภาชนะ แก้ว ซึ่งอาจเกิดอุบัติเหตุกับนักศึกษาจึงจำเป็นต้องได้รับการปฐมพยาบาลโดยพยาบาลวิชาชีพ นอกจากนี้ การศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นสูงต้องใช้สติปัญญาและความวิริยะอุตสาหะมาก จึงทำให้นักศึกษาเกิดความอ่อนเพลียมีความกดดัน และความเครียดมากเป็นเวลานาน ก็อาจทำให้เกิดซึ่งความเจ็บป่วยขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของบุษรา และศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการขาดห้องพยาบาล

4.2.1.5 ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน พบว่า ปัญหาการเรียนของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันโดยรวม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตั้งอยู่ใจกลางเมือง และไม่สามารถขยายพื้นที่ของมหาวิทยาลัยได้จึงทำให้มีพื้นที่จำกัดต่อการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา เช่น สนามกีฬา สถานที่ออกกำลังกาย สถานที่รับประทานอาหารและร้านจำหน่ายอาหารพอเพียงกับจำนวนนักศึกษาหรือรองรับจำนวนนักศึกษาทั้งหมดของคณะได้รวมถึงห้องน้ำที่สะอาดถูกสุขอนามัยและคณะมีการปรับปรุงห้องเรียน และอาคารเรียน เมื่อปรับปรุงหรือก่อสร้างเสร็จก็จะมีครุภัณฑ์ และอุปกรณ์ในการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ ที่มีความทันสมัยและสามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนมากขึ้น เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ตู้ โต๊ะเขียนแบบ จักรเย็บผ้า เครื่องทอผ้า เครื่องขึ้นรูปบรรจุภัณฑ์ เต้าอบ เครื่องทดสอบคุณภาพอาหาร เป็นต้น ซึ่งสถานที่ตั้งของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ซึ่งติดกับตลาดเทวราช จึงส่งผลให้บริเวณพื้นที่ของคณะมีกลิ่นรบกวนการเรียนของนักศึกษา แต่ทางมหาวิทยาลัยได้แก้ไขปัญหारेื่องกลิ่นและเสียงรบกวนโดยการติดตั้งเครื่องปรับอากาศในห้องเรียน รวมถึงในระหว่างการก่อสร้างมีการจัดเวรยามรักษาความปลอดภัยให้กับนักศึกษาและทรัพย์สินของคณะมากขึ้นสอดคล้องกับจิตราวดี (2547) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย หมายถึง สิ่งเราที่มีศักยภาพทำให้นิสัยรับรู้และประทับใจ ไม่ว่าจะป็นวัสดุ บุคคล พฤติกรรม เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั่วไป ซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการพัฒนาทุกด้านของนิสิตในมหาวิทยาลัย และสอดคล้องกับศรีบังอร และศิริระ (2552) ได้กล่าวว่าสภาพแวดล้อม หมายถึง ปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลากรในสถาบันนั้นๆ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมและทัศนคติที่ดีของบุคลากรให้เป็นที่พึงประสงค์ และยังสอดคล้องกับอาภรณ์ (2553) ได้กล่าวว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยา และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และสอดคล้องกับการศึกษาของ นภารัตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ด้านอาคารสถานที่ ส่วนใหญ่ต้องการให้มีโรงอาหารที่รองรับจำนวนนักศึกษาได้เพียงพอและสะอาด มีห้องน้ำเพียงพอและสะอาด มีห้องปฏิบัติการเพียงพอและเหมาะสม มีที่นั่งเล่นพักผ่อนเพียงพอและแดดไม่ร้อน และสอดคล้องกับการศึกษาของ นุชจวี และคณะ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีผลต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่าด้านอาคารสถานที่ นักศึกษาต้องการมีอาคารเพียงพอและเหมาะสมและยังสอดคล้องกับการศึกษา

ของวราพันธ์และจุฬารัตน์ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่าความต้องการสูงสุดด้านอาคารสถานที่ ได้แก่ห้องน้ำที่พอเพียงและสะอาดน่าใช้ และยังคงคล้องกับการศึกษาของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาด้านอาคารสถานที่ที่มีปัญหามาก โดยเฉพาะขาดโรงยิม สนามกีฬา และต้องการห้องน้ำที่สะอาดและมีเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ยังสอดคล้องกับสำเนาวิ (2538) ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทางกายภาพที่สำคัญที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาไทย ได้แก่ การระบายอากาศ ทิศทางลม ทิศทางของแสงแดด สถานที่ตั้งของอาคาร ความสะอาด และมาตรการการรักษาความปลอดภัย เป็นต้น นอกจากนี้อาคารที่ตั้งอยู่ใกล้กับถนนที่มีการจราจรหนาแน่น อาจก่อให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

4.2.2 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กับตัวแปรอิสระ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามสมมติฐาน

4.2.2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนวิชาชีพอคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพอคหกรรมและเทคโนโลยี นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาส่วนใหญ่มีทั้งเพศชายและเพศหญิง มีอายุระหว่าง 17- 22 ปี อยู่ในช่วงวัยรุ่น คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กกับวัยผู้ใหญ่ นักศึกษาจึงต้องศึกษาเพื่อต้องการนำความรู้และประสบการณ์ไปประกอบอาชีพ ให้มีความมั่นคงในอาชีพ สอดคล้องกับ มณี (2540) ได้กล่าวว่าวิชาคหกรรมศาสตร์เป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตสำหรับคนทุกวัยและทุกเพศซึ่งสอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคำว่า คหกรรมศาสตร์ หมายถึง วิชาที่มุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและสังคม และสอดคล้องกับไพฑูริย์ (2555) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเริ่มแต่อายุ 17-22 ปี และการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาช่วงสำคัญในการสร้างและพัฒนาคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนภารัตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของ

นักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน และยังคงคล้องกับการศึกษาของนุชจรี และคณะ (2552) ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาในการจัดการศึกษาไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

4.2.2.2 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาที่เข้าใหม่ยังไม่สามารถปรับตัวได้จึงเกิดความวิตกกังวลในการเรียน เช่น การจดเนื้อหาบรรยายของอาจารย์ผู้สอนไม่ทัน การทำงานส่งอาจารย์ให้ทันกำหนดเวลา การเดินทางจากที่พักมามหาวิทยาลัย มีค่าใช้จ่ายในการเรียนการทำกิจกรรม ส่วนนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 เมื่อเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นระยะเวลาพอสมควร อาจมีการปรับตัวในด้านต่างๆได้บ้าง ประกอบกับนักศึกษามีความเข้าใจ ระบบการบริหารการศึกษาของมหาวิทยาลัย อีกทั้งสนิทสนมคุ้นเคยกับอาจารย์ สามารถวางแผนการทำกิจกรรม รวมถึงสามารถปรับตัวเข้ากับบรรยากาศสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน จึงมีความรู้สึกที่ไม่มีปัญหาในการเรียน ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 อาจประสบปัญหาการเรียนและการปรับตัวในเรื่องเกี่ยวกับการฝึกงานสหกิจศึกษาในสถานประกอบการ และต้องใช้ความมานะอดทนต่อสภาพการเรียนที่หนัก ในวิชาโครงงานพิเศษที่ต้องใช้เวลาศึกษาค้นคว้าหาความรู้ คิดวิเคราะห์และสรุปผลงาน ทำให้นักศึกษาไม่สามารถแบ่งเวลาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆได้อย่างเต็มที่ รวมถึงมีหน้าที่รับผิดชอบในฐานะรุ่นพี่ที่ต้องคอยดูแลรุ่นน้อง เป็นผู้นำกิจกรรมนักศึกษา บางส่วนอาจวิตกกังวลกับงานที่ได้มอบหมายในวิชาที่เรียน ทำให้อ่านหนังสือไม่ทัน มีค่าใช้จ่ายในการเรียนสูง มีความวิตกเกี่ยวกับการหางานหรืออาชีพของตนเองเมื่อจบการศึกษา สิ่งเหล่านี้ทำให้นักศึกษาแต่ละชั้นปีมีปัญหาการเรียนที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ สำเนา (2538) กล่าวว่านักศึกษาเป็นวัยที่ยังมีประสบการณ์ชีวิตน้อย เป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ต่างๆ นักศึกษาก็ยังไม่มีรายได้จึงต้องพึ่งพาอาศัยบิดามารดาหรือญาติพี่น้องในด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา นอกจากนั้นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาชั้นสูง ที่ต้องใช้ทั้งสติปัญญาและทักษะในการศึกษา ยังสอดคล้องกับสำนักส่งเสริม

และพัฒนาศักยภาพนักศึกษา (2551) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของนักศึกษา ต้องรู้หน้าที่ มีความรับผิดชอบ รู้จักปรับตัว วางตัวให้เหมาะสม สนใจและเข้าร่วมกิจกรรม เตรียมตัวประกอบอาชีพและสอดคล้องกับการศึกษาของนารัตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาและความต้องการต่างกันและ สอดคล้องการศึกษาของนุชจรี และคณะ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีผลต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาและความต้องการต่างกัน และสอดคล้องการศึกษาของวราพันธ์ และจุฬารภรณ์ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาที่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาและความต้องการต่างกัน และยังสอดคล้องการศึกษาของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาที่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาและความต้องการต่างกัน

4.2.2.3 นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี โดยมุ่งมั่นในการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพ เป็นคนเก่งคนดี มีทักษะที่ดีในการปฏิบัติงานพร้อมที่จะพัฒนาเป็นทุนมนุษย์ต่อไป ภายใต้วิสัยทัศน์คณะเป็นต้นแบบที่ผลิตบัณฑิตมืออาชีพเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ โดยมีการบริการและการจัดสวัสดิการนักศึกษา ให้คำปรึกษาและแนะแนวให้แก่ศึกษาที่ประสบปัญหาต่างๆ โดยมีทุนสนับสนุนการศึกษารวมถึง มีการจัดทรัพยากรเทคโนโลยีสารสนเทศให้บริการแก่นักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ กุลชณิษฐ์ (2553) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นสาขาวิชาและเป็นวิชาชีพที่เกิดมาจากการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและยั่งยืนของบุคคล ครอบครัวและชุมชน จากจุดแรกเริ่มคหกรรมศาสตร์อยู่ในบริบทของบ้านและครัวเรือน และได้ขยายกว้างขึ้นโดยรวมถึงสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต และสอดคล้องนนทลี (2545) กล่าวว่า แกนหลักของคหกรรมศาสตร์ เป็นเรื่องของระบบนิเวศครอบครัวที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของครอบครัวที่มีต่อธรรมชาติสภาพแวดล้อมที่มนุษย์ก่อขึ้นและความพยายามที่จะสร้างหน้าที่ภายในครอบครัวและบทบาทระหว่างครอบครัว ยังสอดคล้องกับการศึกษาของนุชจรี และคณะ (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีผลต่อการ

จัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัันมีปัญหาคและคความต้องการไม่ต่ากััน ไม่สอดคล้องกัับการศึกษาของนภารัตน์ และฉันทนา (2551) ได้ศึกษาปัญหาคและคความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสัือสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัันมีปัญหาคและคความต้องการต่ากััน และไม่สอดคล้องกัับการศึกษาของสมใจ (2551) ได้ศึกษาปัญหาคการเรียนวิชาบัญญัติชั้นต้น¹ ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่านักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกััน มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาคเกี่ยวกับการเรียนรายวิชาโดยรวมต่ากัันและไม่สอดคล้องกัับการศึกษาของวราพันธ์และจุฬภรณ์ (2552) ได้ศึกษาปัญหาคและคความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัันมีปัญหาคและคความต้องการต่ากัันและยังไม่สอดคล้องกัับการศึกษาของบุษราและศิรินารถ (2552) ได้ศึกษาปัญหาคและคความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร พบว่านักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัันมีปัญหาคและคความต้องการต่ากััน

4.2.2.4 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ากััน พบว่ามีปัญหาคการเรียนวิชาศึพคหกรรมศาสตร์ โดยรวมต่ากัันอยู่อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ไม่สอดคล้องกัับสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่เลือกเรียนด้านวิชาศึพคหกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่วจะรักและสนใจในสาขาวิชาที่เรียน รวมถึงมีความถนัดในสาขาวิชาที่เรียนเป็นพื้นฐาน นอกจากนั้นคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีการแนะนำหรือแนะแนวการเลือกสาขาให้กัับนักศึกษาเพื่อลดปัญหาคในการเรียน เช่นนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่าจะไม่นั่นให้เลือกเรียนในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการจะรับนักศึกษาที่มีมัธยมปลายจบสายวิทย์ สอดคล้องกัับสำเนา^ว (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาตามชั้นพัฒนาการทางด้านสติปัญญา วิทยุ่ตอนปลาย เป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการทางสมองสูงสุด จึงเป็นวัยที่มีความสามารถหลายอย่าง มีความสามารถในการจำได้ดี มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ทั้งรูปธรรม และนามธรรมได้ดี จึงเป็นวัยที่มีความเหมาะสมในการศึกษาเล่าเรียนวิชาศึพในสาขาต่ากัๆ สอดคล้องกัับพรศรี (2540) กล่าววว่า ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตน คือ ความมีวินัยและความรับผิดชอบ ยังสอดคล้องกัับคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข และ

ด้านทักษะพิสัยและไม่สอดคล้องกับ การศึกษาของ ของสมใจ (2551) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชา บัญชีชั้นต้น1 ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 – 3.00 มีคะแนนเฉลี่ยระดับปัญหาเกี่ยวกับการเรียน รายวิชาบัญชีสูงกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

บทที่ 5

สรุปผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Reserch) เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะ คหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา โดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถสรุปผลในการศึกษา พร้อมข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.1 สรุปผล

5.1.1 วัตถุประสงค์ สมมุติฐาน และวิธีการดำเนินการวิจัย

5.1.1.1 วัตถุประสงค์

1) เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

2) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา โดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.1.1.2 สมมุติฐานในการวิจัย

- 1) นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 2) นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 3) นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน
- 4) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์แตกต่างกัน

5.1.1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

1) การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น จำนวน 1,554 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 318 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามาเน (ยูทฐ, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

2) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมี ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) ตามข้อความที่กำหนดให้

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และ ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยข้อคำถามจะมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มีปัญหามากที่สุด มีปัญหามาก มีปัญหาปานกลาง มีปัญหาน้อย และมีปัญหาน้อยที่สุด

5.1.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

5.1.2.1 ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามทุกข้อโดยใช้เกณฑ์ตามที่กำหนดไว้

5.1.2.2 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ คำนวณหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

5.1.2.3 วิเคราะห์ระดับปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามตัวแปรตามซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน นำข้อมูลมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

5.1.2.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาซีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามตัวแปรตามใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อม

ภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระคือ ข้อมูลทั่วไปโดยจำแนกไปตาม เพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ T-test ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ T-test สำหรับทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม และโดยใช้ F-test ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA of Variance) หากพบว่ามีความสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe`)

5.1.3 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาการเรียนวิชาชีพอคทอโรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน กับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏดังนี้

5.1.3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 80.19 เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 29.87 ศึกษาอยู่สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 42.77 และมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า 3.00 คิดเป็นร้อยละ 49.06

3.1.3.2 วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคทอโรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1) ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคทอโรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 2.32 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

2) ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคทอโรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านบริหารการศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

3) ปัญหาการเรียนวิชาชีพอคทอโรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านวิชาการมีค่าเฉลี่ย 2.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

4) ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านกิจการนักศึกษา มีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

5) ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน มีค่าเฉลี่ย 2.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84 มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยรวมทุกด้านมีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76 มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

3.1.3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบและทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ดังนี้

1) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกตามเพศ มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกตามระดับชั้นปี มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

3) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งจำแนกตามสาขาวิชา มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

4) วิเคราะห์ปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ โดยรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการศึกษาไปใช้

จากการศึกษาพบว่า

5.2.1.1 ปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ และบุคลากรของของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ควรดำเนินการจัดศึกษาเพื่อพัฒนา นักศึกษาให้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม เพื่อให้สอดคล้องคล้อยกับ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ปรัชญาอัตลักษณ์ และเป้าหมาย ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยพัฒนาความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ และสนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษา สามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ โดยแยกรายละเอียด เป็นประเด็น ดังนี้

1) ปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านผู้เรียน อยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจแสดงว่ามีปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ในด้านนี้น้อยมาก เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีความพร้อมด้านสุขภาพ บุคลิกภาพความรับผิดชอบ มีคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากร ควรพัฒนาความสามารถทางปัญญาและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงออก บัณฑิตเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ

2) ปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านบริหารการศึกษาอยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจแสดงว่ามีปัญหาการเรียนวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ในด้านนี้น้อยมาก เพราะนักศึกษามีความพึงพอใจกับการบริหารศึกษาของตน แต่อาจมีปัญหาในประเด็นเกี่ยวกับผู้บริหารสนับสนุนเงินงบประมาณการจัดกิจกรรมด้านวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ให้กับนักศึกษาน้อยและอัตราการเก็บเงินของคณะอาจไม่เหมาะสมกับการจัดการศึกษาวิชาชีวคหกรรมศาสตร์ ในเรื่องเหล่านี้อาจารย์ที่

ปรึกษาครูที่แจ่มกับนักศึกษาในช่วงโฮมรูม (Home Room) เพื่อสร้างความเข้าใจกับนักศึกษาให้มีทัศนคติที่ดี จะทำให้การบริหารงานของคณะบรรณารักษ์เป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัย

3) ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านวิชาการอยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจแสดงว่ามีปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ในด้านนี้น้อยมาก โดยแยกรายละเอียดเป็นประเด็นดังนี้ คือ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร วิธีการสอน การวัดผล บรรยากาศในชั้นเรียน และอาจารย์ผู้สอน ซึ่งมีปัญหาการเรียนในข้อดังกล่าวนี้เล็กน้อย แต่คณะควรรักษามาตรฐานการศึกษาจากผลการประเมินคุณภาพภายใน (คะแนนภาพรวมของคณะ) ตามตัวบ่งชี้คุณภาพของ สกอ.และ สมศ. มีผลการประเมินอยู่ในระดับดี 4.43 คะแนน และเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารและการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผล และปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา เพื่อพัฒนางานวิชาการให้เป็นไปตามเป้าหมายของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตนักศึกษาเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

4) ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านกิจการนักศึกษา อยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจแสดงว่ามีปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ในด้านนี้น้อยมาก เพราะนักศึกษามีความพึงพอใจกับการจัดกิจกรรมและเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่คณะจัดขึ้น แต่มีประเด็นในเรื่องที่คณะไม่มีห้องพยาบาล และพยาบาลวิชาชีพคอยดูแลสุขภาพและบริการนักศึกษาเมื่อเจ็บป่วยได้รับอุบัติเหตุ เพราะเนื่องจากงานด้านกิจการนักศึกษาเป็นงานที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนานักศึกษาควบคู่ไปกับงานด้านวิชาการและด้านอื่นๆ ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5) ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีประเด็นเกี่ยวกับกลิ่นรบกวนการเรียน ซึ่งควรติดตั้งเครื่องปรับอากาศควบคู่กับเครื่องฟอกอากาศ เพื่อลดกลิ่นรบกวนในห้องเรียน และเพิ่มความถี่ในการทำความสะอาดห้องน้ำ นอกจากนี้ควรเพิ่มสถานที่รับประทานอาหาร สถานที่ทำกิจกรรม เล่นกีฬาและนันทนาการให้พอเหมาะกับจำนวนนักศึกษา รวมถึงมีจำนวนอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพราะสิ่งแวดล้อมคือปัจจัยที่สนับสนุนและเกี่ยวข้องต่อการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ซึ่งมีผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนานักศึกษา

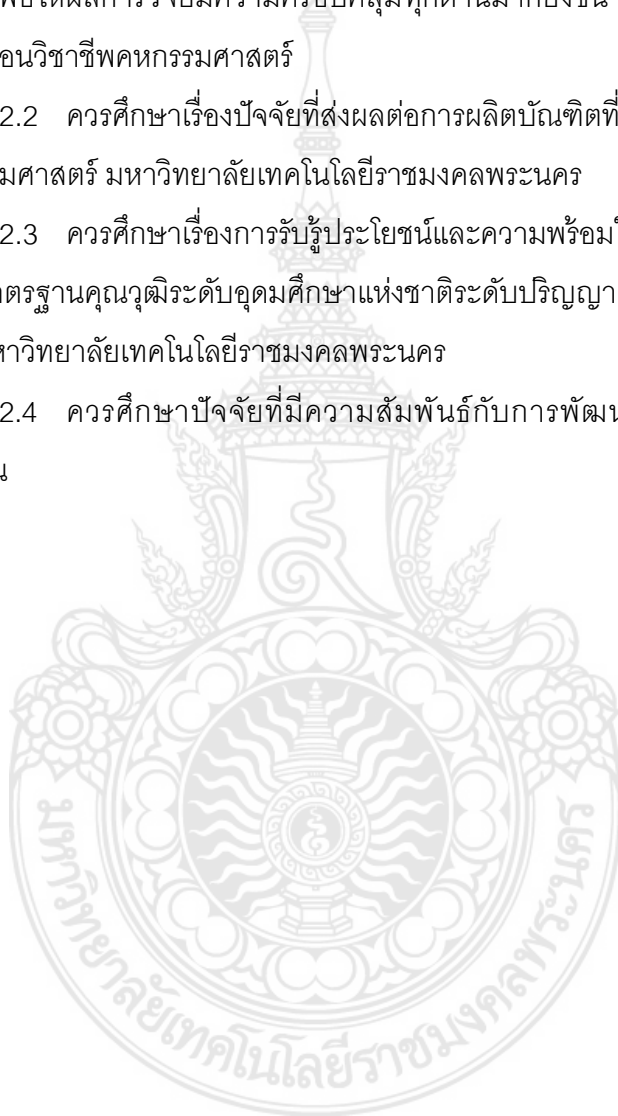
5.2.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

5.2.2.1 ควรศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาชีพของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในตัวแปรที่ยังไม่ได้ศึกษา ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านสภาพแวดล้อมภายนอกสถาบันอุดมศึกษา ตามแนวคิดของสำเนา (2538) เพื่อให้ผลการวิจัยมีความครอบคลุมทุกด้านมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

5.2.2.2 ควรศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการผลิตบัณฑิตที่พึงประสงค์ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.2.2.3 ควรศึกษาเรื่องการบริหารประโยชน์และความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติระดับปริญญาตรีของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.2.2.4 ควรศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนานักศึกษาเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน

เอกสารอ้างอิง

- กุลขนิษฐา ราชนบุญวัฒน์. 2553. **คหกรรมศาสตร์ ศาสตร์เพื่อชีวิต**. เม็ดทรายพริ้นติ้ง, กรุงเทพฯ.
- เครือข่ายอุดมศึกษาภาคกลางตอนบน. 2556. **ปัญหานักศึกษายุคใหม่ อาจารย์ให้คำปรึกษา
อย่างไรดี**. เอกสารประกอบการสัมมนา. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จิตราวดี เรืองไพศาล. 2547. **ความต้องการของนิสิตที่มีต่อสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ องครักษ์**. รายงานวิจัยหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ดวงกมล ลินแพ้ง. 2551. **การพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนที่
เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ
- ทบวงมหาวิทยาลัย. 2546. **สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา**. กองบริการการศึกษาทบวง
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ทิวดี มณีโชติ. 2549. **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ,นนทบุรี**.
- ทิตนา แชมมณี. 2552. **ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
พิมพ์ครั้งที่ 10**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ
- ธัญญาณี บุญเนียม. 2553. **ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย
ต่อการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. มหาวิทยาลัย
รามคำแหง**.
- นนทลี พรธาดาวิทย์. 2545. **วิถีคหกรรมศาสตร์ในประเทศไทย:บนสะท้อนวิสัยทัศน์และ
กระบวนการทัศน์จากปัจจุบันสู่ออนาคต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นภารัตน์ อาภาผล และฉันทนา ปาปัดดา. 2551. **โครงการศึกษาปัญหาและความต้องการของ
นักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร**. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
พระนคร.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- นิภา น้ำแก้ว. 2548. บทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารวิชาการที่ปฏิบัติจริง และบทบาทที่คาดหวังตามแนวการปฏิรูปการศึกษา ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาสุพรรณบุรี ตามการรับรู้ของผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการและครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- นุชจรี ลิ้มศรี และคณะ. 2552. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีผลต่อการจัดการศึกษาของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- นุชลี อุปกัย. 2551. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร : สภาพปัจจุบันปัญหาอุปสรรค และแนวทาง ในการพัฒนา. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- บังอร อนุเมธางกูร. 2550. หลักสูตรและการเป็นผู้นำทางวิชาการ. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2556. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 5. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- บุญชม ศรีสะอาดและสุริทอง ศรีสะอาด. 2552. การวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- บุษรา สร้อยระย้าและศิรินารถ สิงหาแก้ว. 2552. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ประคอง กรรณสูต. 2542. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ประเชิญ ครูไพศาล. 2537. วิชาชีพคหกรรมศาสตร์. รวมสาส์น (1977) , กรุงเทพฯ.
- ปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล และคณะ. 2556. หลักการวิชาชีพคหกรรมศาสตร์. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ . 2543 . การบริหารงานวิชาการ . โรงพิมพ์ศูนย์สื่อส่งเสริม, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- พรศรี โจรณ์เมธี. 2540. **ปัญหาการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาบัญชี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). 2541. **กระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคนสู่ประชาธิปไตย สาระความรู้ที่ได้จากการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง กระบวนการเรียนรู้. โรงพิมพ์ครุสภา, กรุงเทพฯ**
- พิณทิพย์ บริบูรณ์สุข. 2527. **ปฐมนิเทศคหกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. คณะคหกรรมศาสตร์วิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษา, กรุงเทพฯ.**
- ไพฑูริย์ สีนลาร์ตน์. 2555. **หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.**
- ไพมณี เรืองจรรยา. 2546. **ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์. ปรินูญานิพนธ์ ก.ศ.ม. (การอุดมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- มณี โกสุมาศ. 2540. **พฤติกรรมการสอนคหกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. ม.ป.ท.**
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2556. **คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2556. กองพัฒนานักศึกษา, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.**
- ยนต์ ชุ่มจิต. 2553. **ความเป็นครู. พิมพ์ครั้งที่ 4. โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์, กรุงเทพฯ**
- ยุทธ ไถยวรรณ. 2545. **พื้นฐานการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. สุวีริยาสาสน์, กรุงเทพฯ.**
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, กรุงเทพฯ.**
- ระวีวรรณ หิรัญสุนทร. 2555. **ทัศนะของนิสิตต่อการจัดการด้านความปลอดภัยในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- วรรณภา อิติไ้มย์ยะ. 2537. **รายงานการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารงานอาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม การจัดสวัสดิการและบริการชิงวิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต. งานวิจัยและพัฒนา, วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต.**

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- วราพันธ์ มุ่งวิชาและจุฬารัตน์ ตันติประสงค์. 2552. **ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการศึกษาของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร**. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2538. **งานบุคลากรนิสิตนักศึกษา**. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร เกตุสิงห์. 2538. **ค่าเฉลี่ยกับการแปรความหมายเรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้**. ข่าวสารการวิจัยศึกษา. 18ล3 (กุมภาพันธ์ – มีนาคม) : 9 - 10
- วิโรจน์ บุญเรือง. 2556. **ขอข่ายและภารกิจงานวิชาการ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงศึกษาธิการ**. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก สืบค้น <http://portal.in.th/inno-roj/pages/1224/> วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2556
- ศิริเรื่อน แก้วกั้งवाल. 2553. **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2 วัยรุ่น-วันสูงอายุ**. พิมพ์ครั้งที่ 9. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สมจิตร จิรพงษ์ไธมาส. 2546. **การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันราชภัฏกลุ่มภาคกลาง**. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- สมใจ ฉินธนะปทุม. 2551. **ปัญหาการเรียนวิชาบัญชีชั้นต้น1 ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ**. รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาศึกษาแห่งชาติ. 2555. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (2555 - 2559)**. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2552. **กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 และแนวทางปฏิบัติ**. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2555. **แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 11 (2555 - 2559)**. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2553. **แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 - 2559)**. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กรุงเทพฯ.

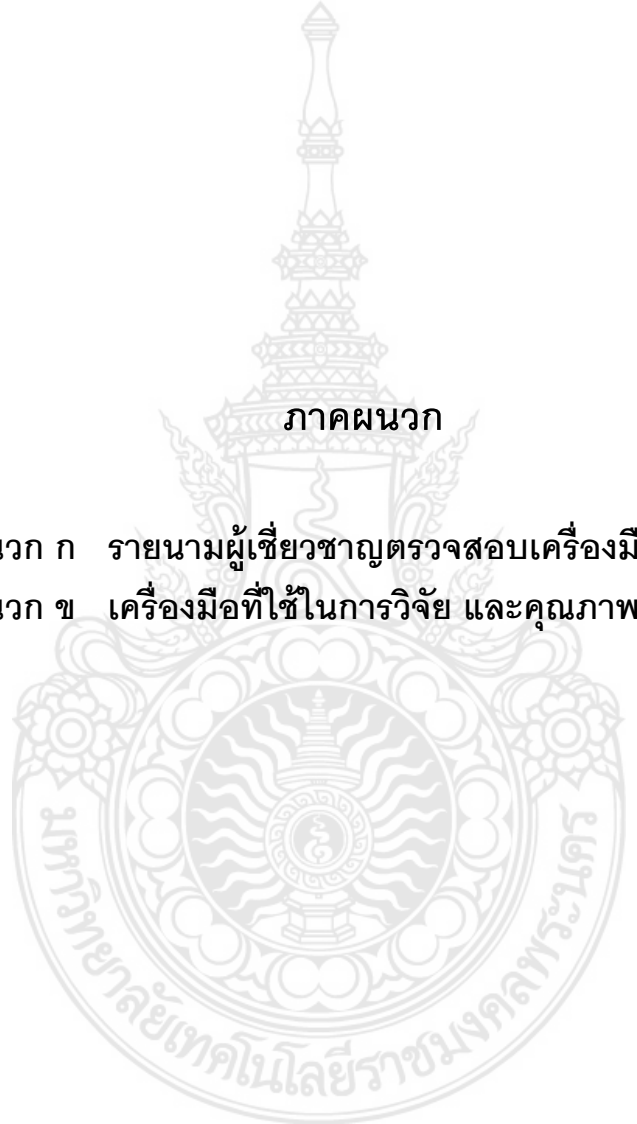
เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2550. **รายงานวิจัยเรื่อง ผลกระทบโลกาภิวัตน์ต่อการจัดการศึกษาไทย ใน 5 ปีข้างหน้า**. บริษัท ออฟเซ็ท เพรส จำกัด, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2545. **แผนการศึกษาแห่งชาติ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545**. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กรุงเทพฯ.
- สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา. 2551. **กิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต**. สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544. **การปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบสรรค์สร้างความรู้**. แคนดิดมีเดีย, กรุงเทพฯ.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. 2537. **มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1 พื้นฐานและบริการนักศึกษา**. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. 2538. **มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 การพัฒนานักศึกษา**. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- เสาวลักษณ์ คงคาชญา และมานิตย์ แก้ววงษ์ศิริ. 2554. **การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร**. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- สิทธิ ธีรธรรม. 2550. **แนวคิดพื้นฐานทางการวิจัย**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สิริวรรณ ศรีพหล. 2549. **ประมวลสาระในเอกสารการสอนชุดการพัฒนาหลักสูตรและวิธีทางการสอน เล่มที่ 2 หน่วยที่ 10**. พิมพ์ครั้งที่ 6, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุทธนู ศรีไสย. 2549. **การสอนระดับอุดมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4 ม.ป.ท.
- อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์. 2548. **ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ : หลักคหกรรมศาสตร์ระดับอุดมศึกษาที่มุ่งหวัง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก. (อาชีวศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อ้อยใจ ลาบ้านเพิ่ม. 2550. **วิถีชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. วิทยานิพนธ์. กศม. สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2553. **หลักการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

อภาพรอน ชีวปรีชา. 2533. **คุณลักษณะของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ของสถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และคุณภาพของเครื่องมือ

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อภิญา มานะโรจน์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพรธม บุญยรัตกลิน
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขณา จาตกานนท์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (คศ.ม.) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักศึกษาโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงหรือตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ อย่างพิถีพิถัน

2. ข้อมูลต่างๆ ที่นักศึกษาตอบจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยไม่มีผลกระทบกับนักศึกษา ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามแต่ละตอนให้เข้าใจก่อนตอบ โดยแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

นายศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

1. ชาย
 2. หญิง

2. ระดับชั้นปี

1. ชั้นปีที่ 1
 2. ชั้นปีที่ 2
 3. ชั้นปีที่ 3
 4. ชั้นปีที่ 4

3. สาขาวิชา

1. สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
 2. สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
 3. สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร
 4. สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์
 5. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ
 6. สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า 2.00
 2. ผลสัมฤทธิ์ 2.00 – 3.00
 3. ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า 3.00

ตอนที่ 2 ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านบริหารการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา โดยมีความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหามากที่สุด
 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหามาก
 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาปานกลาง
 2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาน้อย
 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นของข้อความนั้นมีปัญหาน้อยที่สุด

ข้อ	ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านผู้เรียน	ระดับความคิดเห็น				
		5 มีปัญหามากที่สุด	4 มีปัญหามาก	3 มีปัญหาปานกลาง	2 มีปัญหาน้อย	1 มีปัญหาน้อยที่สุด
1	สุขภาพในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
2	ความวิตกกังวลรายวิชาในหลักสูตรวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ที่เรียน (เช่น โภชนบำบัด การบัญชีธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หลักวิศวกรรมอาหาร ธุรกิจเครื่องแต่งกาย เป็นต้น)					
3	ความกล้าแสดงออกของนักศึกษา					
4	การแต่งกายถูกระเบียบของนักศึกษา					
5	การปรับตัวเข้ากับอาจารย์และเพื่อน					
6	ส่งงาน/การบ้านในเวลาที่กำหนด					
7	ความตั้งใจเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
8	การจัดทำรายงาน/การบ้านด้วยตนเอง					
9	จดเนื้อหาคำบรรยายของอาจารย์ผู้สอน					
10	การทบทวนบทเรียน/การอ่านหนังสือ					
11	ความสามารถเรียนรู้วิชาชีพคหกรรมศาสตร์ได้อย่างเข้าใจ					
12	ความถนัดในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
13	ความสุขในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
14	ความรู้ความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่แท้จริงของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
15	วิเคราะห์และสร้างสรรค์ผลงานคหกรรมศาสตร์ตามโจทย์/สถานการณ์ที่อาจารย์ผู้สอนกำหนดไว้					

ข้อ	ปัญหาการเรียนวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านบริหารการศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มีปัญหามากที่สุด	มีปัญหามาก	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหาน้อย	มีปัญหาน้อยที่สุด
1	คณะเน้นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยีด้านคหกรรมศาสตร์					
2	คณะสนับสนุนให้อาจารย์/บุคลากรและนักศึกษาร่วมมือพัฒนาสถานศึกษา					
3	คณะส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์					
4	ผู้บริหารคณะมีวิสัยทัศน์ในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
5	ผู้บริหารส่งเสริมสนับสนุนพันธกิจของมหาวิทยาลัยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1. มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2. สร้างงานวิจัยสิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม 3. ให้บริการวิชาการแก่สังคม 4. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม					
6	ผู้บริหารเปิดโอกาสให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
7	ผู้บริหารสนับสนุนเงินงบประมาณการจัดกิจกรรมด้านวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ (เช่น การประกวดผลงานนักศึกษา จัดนิทรรศการ เผยแพร่ผลงานนักศึกษา)					
8	การจัดการศึกษาของคณะสามารถพัฒนานักศึกษาให้เป็นนักวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
9	ข้อบังคับของคณะมีความชัดเจนสะดวกต่อการปฏิบัติ (เช่น การแต่งกาย ทรงผม เป็นต้น)					
10	อัตราค่าเก็บเงินของคณะเหมาะสมกับการจัดการศึกษาวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
11	นักศึกษาเข้าถึงระบบสารสนเทศของคณะได้อย่างสะดวก					
12	การติดต่อกับหน่วยงานภายในคณะมีความสะดวกรวดเร็ว					
13	จำนวนอาจารย์กับสัดส่วนนักศึกษาเหมาะสม					
14	อาจารย์มีความรู้ความสามารถวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์เหมาะกับงานในหน้าที่					
15	นักศึกษาสามารถติดต่อกับบุคลากรสายสนับสนุนได้อย่างสะดวก					

ข้อ	ปัญหาการเรียนวิชาชีวศึกษาศาสตร์ของนักศึกษา ด้านวิชาการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มีปัญหามากที่สุด	มีปัญหามาก	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหาน้อย	มีปัญหาน้อยที่สุด
1	หลักสูตร หลักสูตรวิชาชีวศึกษาศาสตร์สามารถเชื่อมโยงสู่การประกอบอาชีพ					
2	หลักสูตรวิชาชีวศึกษาศาสตร์สามารถพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะและจรรยาบรรณ วิชาชีพ					
3	หลักสูตรวิชาชีวศึกษาศาสตร์ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของสังคม					
4	วิธีการสอน อาจารย์ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา (ทฤษฎีและปฏิบัติ)					
5	อธิบายความหมายของภาษาอังกฤษในเนื้อหาให้นักศึกษาเข้าใจ (เช่น นิยาม คำศัพท์เฉพาะ ขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น)					
6	การสอนทฤษฎีวิชาชีวศึกษาศาสตร์มีการนำวิธีการสอนที่หลากหลายมาใช้ (เช่น การบรรยายแบบสองทาง การแบ่งกลุ่มอภิปราย บทบาทสมมุติ การแข่งขัน ตอบปัญหา เป็นต้น)					
7	การวัดผล ข้อสอบส่วนใหญ่อยู่ในระดับการวิเคราะห์					
8	ออกข้อสอบตรงกับเนื้อหาในบทเรียนวิชาชีวศึกษาศาสตร์					
9	การแจ้งผลสอบให้นักศึกษานำไปปรับปรุงการเรียน					
10	บรรยากาศในชั้นเรียน มีบรรยากาศของความร่วมมือในชั้นเรียน					
11	ส่งเสริมให้นักศึกษาดูแลช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนช้าหรืออ่อน					
12	ดูแลเอาใจใส่นักศึกษาเป็นรายบุคคลอย่างทั่วถึง					
13	อาจารย์ผู้สอน บุคลิกภาพน่าเลื่อมใสเป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้เรียน (เช่น การแต่งกาย กริยา ท่าทาง การพูด เป็นต้น)					
14	ความรับผิดชอบในการสอน (เช่น เข้าสอนตรงเวลา มีการสอนชัดเจน ตรวจสอบ เป็นต้น)					
15	ความสามารถในการควบคุมชั้นเรียน (เช่น นักศึกษาไม่คุยเสียงดัง นักศึกษาขออนุญาตก่อนออกนอกห้องเรียน เป็นต้น)					

ข้อ	ปัญหาการเรียนวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านกิจการนักศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มีปัญหามากที่สุด	มีปัญหามาก	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหาน้อย	มีปัญหาน้อยที่สุด
1	จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ได้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของนักศึกษา (เช่น อบรมภาษาอังกฤษ กีฬา ค่ายอาสาพัฒนา ค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นต้น)					
2	สนับสนุนให้มีการจัดตั้งชมรมเกี่ยวกับวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ ที่นักศึกษาสนใจอย่างหลากหลาย					
3	จัดกิจกรรมนักศึกษาช่วยส่งเสริมประสบการณ์ด้านวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ (เช่น การจัดดอกไม้ การบริการอาหาร การตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น)					
4	มีการจัดสรรงบประมาณการทำกิจกรรมชมรมให้กับนักศึกษาอย่างเหมาะสม					
5	จัดตารางเรียน (ตารางเวลา) สำหรับทำกิจกรรมหรือชมรมได้เหมาะสม (เช่น มีปฏิทินการจัดกิจกรรม กิจกรรมเหมาะสมกับสาขาวิชา กิจกรรมเหมาะสมกับเทศกาล เป็นต้น)					
6	กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ตรง (เช่น ค่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ค่ายอาสาพัฒนา โครงการต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น)					
7	กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ช่วยผ่อนคลายความเครียดจากการศึกษาเล่าเรียน (เช่น การสอนทำขนม การสอนจัดดอกไม้ การตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น)					
8	กิจกรรมเกี่ยวกับวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ช่วยให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของตนเอง					
9	การจัดกิจกรรมนักศึกษาของคณะมีมาตรการเข้มงวดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ (เช่น การต้อนรับน้องใหม่ การประชุมเชียร์ เป็นต้น)					
10	มีมาตรการให้นักศึกษาทุกคนเข้าร่วมกิจกรรม (เช่น กิจกรรมปฐมนิเทศการแข่งขันกีฬา กิจกรรมไหว้ครู เป็นต้น)					
11	คณะมีทุนสนับสนุนการศึกษาหลายประเภทซึ่งพอเพียงกับความต้องการของนักศึกษา					
12	คณะมีระบบการแนะแนวที่ดี เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาเมื่อเกิดปัญหาการเรียนวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์					
13	งานพัฒนานักศึกษาช่วยส่งเสริมศักยภาพนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์ที่มีคุณภาพ					
14	คณะมีห้องพยาบาลบริการนักศึกษาเมื่อเจ็บป่วยและได้รับอุบัติเหตุ					
15	คณะมีพยาบาลวิชาชีวศึกษาคหกรรมศาสตร์คอยดูแลสุขภาพนักศึกษา					

ข้อ	ปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
		มีปัญหามากที่สุด	มีปัญหามาก	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหาน้อย	มีปัญหาน้อยที่สุด
1	พื้นที่ของคณะมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
2	คณะมีเสียงรบกวนจากภายนอก (เช่น เสียงรถ เสียงดังจากชุมชนรอบคณะ)					
3	การจัดเวรยามรักษาความปลอดภัยให้กับนักศึกษาและทรัพย์สินของคณะ					
4	อาคารเรียนมีความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและบุคคลภายนอก					
5	สีที่ใช้ทาในห้องเรียนดูสบายตาเอื้อต่อการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
6	ห้องเรียนสะอาด ระบายอ้อมมีบรรยากาศของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ (เช่น ห้องดอกไม้ ห้องครัว ห้องตัดเย็บ)					
7	แสงสว่างในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนปฏิบัติวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
8	ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการมีอากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าว					
9	อุปกรณ์การเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์อยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งาน (เช่น เต้า หม้อ มีด กรรไกร จักรเย็บผ้า เป็นต้น)					
10	โต๊ะ เก้าอี้ เหมาะสมและเพียงพอต่อการใช้ในการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
11	มีอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพจำนวนพอเพียงหากเกิดอุบัติเหตุจากการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
12	ห้องสมุดมีหนังสือ ตำราที่ทันสมัย เอื้อต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้วิชาชีพคหกรรมศาสตร์					
13	สถานที่รับประทานอาหารและร้านจำหน่ายอาหารพอเพียงกับจำนวนนักศึกษา					
14	ห้องน้ำสะอาด ถูกสุขลักษณะ					
15	คณะมีสนามกีฬา/สถานที่ออกกำลังกายพอเพียงกับจำนวนนักศึกษา					

ขอขอบคุณความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ศักรินทร์ หงส์รัตนารกิจ

ตารางที่ 1 ค่าอำนาจแจกแจง (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ Corrected Item-Total Correlation ด้านผู้เรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจแจกแจง (r)
1	0.84
2	0.85
3	0.77
4	0.82
5	0.78
6	0.75
7	0.77
8	0.81
9	0.84
10	0.81
11	0.70
12	0.72
13	0.73
14	0.65
15	0.70

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ด้านผู้เรียน 0.96

ตารางที่ 2 ค่าอำนาจแจกแจง (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ Corrected Item-Total Correlation ด้านบริหารการศึกษา

ข้อที่	ค่าอำนาจแจกแจง (r)
1	0.84
2	0.79
3	0.75
4	0.85
5	0.82
6	0.83
7	0.82
8	0.73
9	0.74
10	0.76
11	0.88
12	0.86
13	0.75
14	0.91
15	0.88

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ด้านบริหารการศึกษา 0.97

ตารางที่ 3 ค่าอำนาจแจกแจง (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ Corrected Item-Total Correlation ด้านวิชาการ

ข้อที่	ค่าอำนาจแจกแจง (r)
1	0.80
2	0.86
3	0.85
4	0.83
5	0.88
6	0.85
7	0.79
8	0.89
9	0.90
10	0.84
11	0.84
12	0.84
13	0.81
14	0.91
15	0.84

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีวะคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ด้านวิชาการ 0.98

ตารางที่ 4 ค่าอำนาจแจกแจง (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ Corrected Item-Total Correlation ด้านกิจการนักศึกษา

ข้อที่	ค่าอำนาจแจกแจง (r)
1	0.79
2	0.86
3	0.88
4	0.83
5	0.79
6	0.83
7	0.84
8	0.81
9	0.79
10	0.89
11	0.84
12	0.80
13	0.86
14	0.84
15	0.82

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ด้านกิจการนักศึกษา 0.97

ตารางที่ 5 ค่าอำนาจแจกแจง (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ Corrected Item-Total Correlation ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน

ข้อที่	ค่าอำนาจแจกแจง (r)
1	0.85
2	0.81
3	0.78
4	0.80
5	0.80
6	0.83
7	0.78
8	0.81
9	0.80
10	0.79
11	0.79
12	0.78
13	0.83
14	0.86
15	0.83

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบัน เท่ากับ 0.97

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล นายศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ

วัน เดือน ปี 5 กันยายน 2523

ภูมิลำเนา อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง

ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2557
คหกรรมศาสตรบัณฑิต	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช	2545
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช	2543
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	วิทยาลัยเทคนิคตรัง	2541

ผลงานดีเด่นและรางวัลทางวิชาการ

เขียนหนังสือจัดดอกไม้ งานใบตอง ดอกไม้สด แกะสลักผักและผลไม้

เกียรติคุณ

พ.ศ. 2545 นักศึกษารางวัลพระราชทาน ระดับอุดมศึกษา

พ.ศ. 2547 รางวัลเยาวชนแห่งชาติ สาขาศิลปวัฒนธรรมไทย

พ.ศ. 2549 รางวัลศิษย์เก่าดีเด่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

พ.ศ. 2553 รางวัลศิษย์เก่าดีเด่นโชติเวช